Gerard de Villiers
Coşmar în Columbia
Malko Productions – Paris, Cauchemar en Colombie
© Gerard de Villiers, Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2003
Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Maxbanush vă recomandă” SRL
Gerard de Villiers
Coşmar în Columbia
În româneşte de Anca Pisică
2003

Capitolul!

Felipe Ocampo parcurse doar în zece secunde cei o sută şaizeci de metri care despărţeau de sol cele ptruzeci şi opt de etaje ale turnului Colpatria, considerat cea mai înaltă clădire din Bogotá. Trupul se strivi de trotuarul estic al arterei „Septima”, unul dintre cele mai animate bulevarde din capitala Columbiană. şi rămase nemişcat în mijlocul unei bălţi de sânge. Căderea lui fusese privită cu aviditate de un bărbat cu faţa grăsulie, cu o şuviţă pe frunte în stilul lui Hitler şi o bărbie proeminentă. Instalat pe bancheta din spate a unui Chevrolet Blazer de culoare albă, cu geamuri fumurii, oprit la câţiva metri mai departe la colţul Străzii 25, nu pierduse nimic din această prăbuşire vertiginoasă. Pedro García Velásquez izbucni într-un hohot de râs. iar ochii duşi în fundul capului fură luminaţi de o sclipire veselă. Fereastra de la care căzuse Felipe Ocampo se închise imediat. Zgomotul circulaţiei acoperise urletele, aşa că nimeni nu observase căderea.

— Muy bien! murmură el.

Curioşii se uitară în sus, încercând să descopere de la ce etaj se aruncase sinucigaşul. Dar nu văzură decât imensa faţadă albă a turnului Colpatria şi nicio fereastră deschisă. Câţiva trecători se adunară în jurul cadavrului. Unii şoferi îşi lăsară maşinile chiar în mijlocul bulevardului, provocând un ambuteiaj îngrozitor. Nimeni nu dădu atenţie Chevroletului alb ale cărui geamuri fumurii ascundeau pasagerii dinăuntru şi nici vehiculelor care îl încadrau.

O tânără cu părul negru şi cu o coadă care îi ajungea până la mijloc şedea în maşină alături de Pedro García Velásquez şi izbucni în plâns, acoperindu-şi faţa cu mâinile, iar umerii erau zguduiţi de spasme. Faţa grăsulie a vecinului ei se încorda dintr-odată de o furie

oarbă. O apucă violent de coadă, îi trase capul pe spate şi o forţă să se uite la corpul strivit care zăcea pe asfalt; din răni începură să se prelingă către rigolă firişoare fine de sânge.

— Uită-te la acest cara/o, care a crezut că poate să ţi-o tragă…

Melinda Ávila nu răspunse, ci închise ochii ca să nu vadă această scenă oribilă. Ieşit din minţi, Pedro García Velásquez îi trase un cot între coaste care îi tăie respiraţia.

— Uită-te. cochina, 2 uită-te! Acum nu o să mai reguleze pe nimeni… poponarul naibii, nemernic împuţit.

— N-am făcut nimic cu el, spuse ea pe un ton neutru.

Pedro García Velásquez, născut într-o cocioabă în mijlocul sărăcimii din Aranjuez, una dintre mahalalele de pe colinele care înconjurau Medellínul, ura oligarhia şi tineretul bine crescut şi instruit. Ca să supravieţuiască, la paisprezece ani fura pietrele de pe morminte şi le vindea cioplitorilor în marmură mai puţin scrupulos! La şaisprezece ani, comisese prima crimă, înjunghiind un şofer care nu îl lăsase să-i fure maşina… Pedro sărbătorise această faptă cumpărându-şi un televizor şi oferindu-şi cea mai frumoasă târfă din cartier. Deşi mai comisese multe crime de atunci încoace, descoperise totuşi câţi bani putea să scoată din traficul cu cocaină… Era suficient să se ducă să ia pasta din Perú sau din Bolivia şi să o transforme în clorhidrat de cocaină, apoi să o expedieze în Mexic sau în Statele Unite…

Fireşte că existau şi riscuri. Mai întâi, concurenţa feroce, urmată de poliţia Columbiană şi de DEA 3 americană. Ca să reuşească, Pedro se hotărâse să aplice un principiu cât se poate de simplu: Plomo o plata, adică „ori plumb, ori bani. Cumpăra concurenţii, poliţiştii, soldaţii, judecătorii, vameşii, cărăuşii. Cei care nu se lăsau corupţi erau ucişi. La început, Pedro nii ezitase să omoare chiar cu mâna lui. Nici măcar nu-şi mai amintea câţi oameni a omorât. Exact ca un măcelar care nu mai ştie numărul porcilor sacrificaţi. O făcea mecanic, ca şi cum s-ar bărbieri, însă. de la ascensiunea fulgerătoare, avea sute de şi-carios" care îl ascultau orbeşte. El nu se deplasa decât pentru a-şi regla conturile personale. Ca şi acest Felipe Ocampo, care

1. Dobitoc.
2. Neruşinată.
3. Drug Enforcement Administration.
4. Ucigaşi.

Îşi permisese să-i agate amanta oficială, în acest caz. Ţinuse morţiş să asiste la moartea acestuia. Şi mai ales, să fie de faţă şi neruşinata asta de Melinda, ca altă dată să-şi pună pofta în cui. Tânăra suspina încetişor cu bărbia în piept.

În urmă cu o oră, când Pedro apăruse acasă la ea fără să o anunţe, Melinda rămăsese uimită. Traficantul îşi petrecea cea mai mare parte din timp la Medellín, oraşul „lui", şi în Magdalena Medio unde îşi avea moşia şi bazele secrete. Venea destul de rar în Bogotá, unde era grosul afacerilor, dar o anunţa. De data asta pretextase că venise cu afaceri pe negândite, ca să explice vizita neaşteptată. Se purtase foarte frumos cu ea, propunându-i doar să facă o plimbare prin oraş. Apoi, oprise maşina în faţa clădirii Colpatria şi îi spusese:

— Draga mea, uită-te bine la ferestrele biroului meu de la etajul 48.

Una dintre ele era deschisă, iar tânăra zărise silueta unui bărbat care se zbătea cu disperare în mâinile altor trei oameni care îl împingeau în gol. îl recunoscuse pe Felipe Ocampo.

Pedro García Velásquez scoase din buzunar un teanc enorm cu hârtii de o sută de dolari, scoase cinci şi i le dădu bărbatului de lângă şofer.

— Du-te şi dă-i banii lui Arbolito şi spune-i că sunt foarte mulţumit de ei. Estaba muy bien…

— Con mucho gusto, señor Pedro, zise garda de corp cu voce gâtuită de emoţie.

Luă banii şi coborî trântind portiera în urma lui. Blazerul era blindat tot, inclusiv podeaua. Chiar şi roţile aveau apărători împotriva gloanţelor. Geamurile erau groase de cinci centimetri, iar peste tot erau ascunzători pentru arme.

În faţă şi în spate, Blazerul era încadrat de două Toyota Land Cruiser pline cu ucigaşi înarmaţi până-n dinţi cu pistoale-mitralieră, cu puşti de asalt şi chiar cu grenade. Părţile laterale erau păzite de doi motociclişti cu BMW-uri, dotaţi numai cu pistoale. Aveau cu toţii staţii de emisie-recepţie.

În depărtare, se auzea urletul unei maşini de salvare. Se vedeau doar picioarele lui Felipe Ocampo fiindcă un trecător îl acoperise cu haina lui. Fiind răzbunat acum, Pedro era într-o dispoziţie extraordinară. O bătu cu palma pe picior pe Melinda şi îi spuse pe un ton vesel:

— Querida, vrei să te duci prin magazinele din Tequendama?

Melinda Ávila se întoarse către el cu ochii roşii şi cu o sclipire de ură în adâncul lor: – No, gracias.

Pedro ridică din umeri nepăsător. Acum se simţea răzbunat şi liniştit. Cu o lună în urmă, revista americană Fortune îl trecuse pe lista cu oamenii cei mai bogaţi din lume pe locul al cincisprezecelea, cu mai mult de două miliarde şi jumătate de dolari, bogăţie obţinută numai din traficul cu cocaină. Singurul inconvenient al activităţilor sale criminale era că nu putea să pună piciorul în afara Columbiei, fiindcă risca să fie arestat imediat. Era căutat în toate ţările civilizate, iar în Statele Unite era sigur că va fi condamnat la trei sute de ani de închisoare. Ca să se distreze, s-a lansat în creşterea animalelor. Birourile Companiei Agraria del Magdalena Medio, care se aflau la etajul 48 din turnul Colpatria, administrau vitele din numeroasele lui fincas. cu ajutorul programelor pe calculator ultrasofisticate.

O ambulanţă urmată de o maşină de poliţie se opri la câţiva metri de Blazer. Coborâră câţiva poliţişti. Aruncară o privire micului convoi, apoi întoarseră cu sfială privirile în altă parte. O asemenea protecţie dovedea că era vorba de o persoană importantă. Dacă era un traficant de droguri, acesta era cu siguranţă mult mai binejnarmat decât ei şi beneficia de protecţia superiorilor, în urmă cu o lună, şeful poliţiei columbiene fusese arestat, apoi eliberat, fiind acuzat că avea legături cu traficanţii.

Pedro García Velásquez se uită în vârful turnului. Era sigur că nu exista niciun martor ocular… Toată lumea ştia că birourile de la etajul 48 erau ale lui. Şi că nimeni nu avea chef să se sinucidă în afară de acel nefericit care se aruncase din turn. Un elicopter albastru cu alb care survola zona fu absorbit brusc de câţiva nori groşi ce acoperiră în acelaşi timp şi sanctuarul Montserrat, cocoţat în vârful muntelui ce domina Bogotá, cu o înălţime de trei mii de metri. Norii se adunară în jurul turnului din mijloc şi începu să toarne cu găleata, spălând sângele de pe trotuar. La Bogotá vremea se schimba dintr-o clipă în alta. iar în majoritatea timpului ploua. Elicopterul era al lui Pedro. Venise cu el de la Medellín şi acum îl ducea la proprietatea unui prieten care locuia pe Autopista del Norte, la ieşirea din Bogotá.

1. Terenuri agricole, ferme.

Se uită din nou la Melinda, urmărind cu privirea linia sânilor pe

sub pulover, apoi coapsele strânse în pantalonii de piele neagră. Acest lucru aprinse flacăra dorinţei. Puse o mână posesivă pe pulpă, chiar lângă încheietură şi spuse încetişor:

— Să nu mai faci niciodată aşa ceva, că mă supăr foc.

— Dar n-am făcut nimic, repetă ea pe un ton neutru.

Dar se blestema' că era laşă. Mai simţea încă în ea sexul rigid, fierbinte, apăsător din care ţâşnea toată puterea celor treizeci de ani ai lui Felipe Ocampo. îl cunoştea de multă vreme pe Felipe. Amândoi făcuseră parte din tineretul de aur al Columbiei, părinţii lor având plantaţii de cafea, ferme întinse, iarlor nu le-a lipsit niciodată nimic. Melinda îşi făcuse studiile de drept la Bogotá, apoi în Statele Unite, ca să devină avocat, chiar într-un cabinet care îi avea drept clienţi pe traficanţii de droguri din Cartelul de la Medellín… Aici l-a întâlnit pe Pedro García Velásquez, cu ocazia unei întâlniri cu proprietarii dornici să-i vândă terenurile.

Cu statura ei înaltă, cu ţinuta demnă, cu unghiile lungi şi roşii, cu dosul bombat şi ochii de căprioară, Melinda era într-adevăr o femeie frumoasă. Traficantul s-a îndrăgostit lulea de ea. În schimb el era butucănos, împănat, vulgar şi nu avea habar să se poarte cu femeile, însă Melinda nu se întâlnise niciodată cu o asemenea înverş. unare. Înainte ca Melinda să-i accepte invitaţia la masă, Pedro o sunase de zeci de ori şi îi trimisese în fiecare zi trandafiri, orhidee de o frumuseţe rară şi mesaje în care îi repeta întruna că nu o voia decât pe ea. Melinda ştia că este însurat şi că nevasta lui locuia sau mai degjabă era sechestrată într-una dintre numeroasele fincas.

Îngrijorat să nu piardă un client care practic ţinea cabinetul, şeful ei îi ceruse Melindei să accepte cel puţin să ia masa de prânz cu el. Dar totul luase altă întorsătură…

Pedro García Velásquez venise să o ia cu elicopterul şi o dusese direct la una dintre proprietăţile lui unde mâncaseră în ritmul unei orchestre de Mariachis, venite special din Mexic. Lui Pedro îi plăcea atât de mult tot ceea ce era mexican, încât prietenii îl porecliseră „EI Mexicano". După ce băuseră cafeaua, EI Mexicano o luase pe Melinda de mână şi o condusese în faţa unui obiect acoperit cu o prelată. El o ridică solemn, iar tânăra descoperi o superbă caleaşca.

— Ştiu că faci colecţie, îi spusese el. De acum înainte, o să-ţi ofer tot ce o să găsesc.

Şi se ţinuse de cuvânt, în trei luni. Melinda Ávila primise vreo

şase căleşti, unele mai neobişnuite decât altele, achiziţionate din Anglia, din Columbia sau din Statele Unite… De fiecare dată Melinda mai găsea câte una când se ducea în weekend la ferma părinţilor ei din sabana, platoul ce împrejmuia Bogotá. Şi astfel o presa încontinuu… Luase masa de două ori cu Pedrd în cele mai bune restaurante din capitală. O dată, venise pe neaşteptate însoţit de o sută de gărzi de corp şi spuse:

— Toată lumea din restaurant trebuie să plece. Dacă rămâne cineva, este invitatul meu, dar trebuie să plece după mine…

Nimeni nu îndrăznise să se mişte. Traficantul a comandat sticle de doi litri de Moet & Chandon pentru toată lumea. Poliţia care nu putea să nu bage de seamă o asemenea desfăşurare de forţe nu se arătase decât la o oră după ce plecase El Mexica no. Atunci toată capitala şi-a dat seama că Melinda era amanta lui Pedro Velásquez. Numai pentru că dansaseră împreună.

Totuşi, Melinda se simţea ameţită de curtea asiduă, chiar demenţială pe care i-o făcea traficantul, în plus, descoperise că amândurora le plăceau caii. El avea sute, pe unii doar îi creştea, pe alţii îi folosea la polo, dar şi la curse, într-o bună zi, dăduse lovitura finală, invitând-o să-şi petreacă sfârşitul de săptămână la Medellín.

Ea nu avusese curajul să-l refuze. Un elicopter venise să o ia de la aeroportul Rio Negro, cu Pedro îmbrăcat fireşte în costum de mexican şi cu patru muzicanţi morţi de spaimă în spatele aparatului. După douăzeci de minute, aterizară la o fermă unde îi aşteptau alţi muzicanţi. Vizitaseră clădirile în sunet de trompete. Totul era nou, somptuos, cu băi numai în marmură, cu robinete aurite, cu jacuzzi şi lemn preţios. Melinda recunoscuse stilul decoratorului Romeo, la al cărui mobilier minunat visa toată lumea din înalta societate Columbiană.

— Aici locuieşti? îl întrebase Melinda.

El Mexicane o cuprinse pe tânără de după umeri. Oglindindu-şi ochii negri într-ai ei, zise pe un ton plin de gravitate:

— Toate astea sunt ale tale, dacă le vrei, am adus totul de la Paris. Dacă accepţi, vom petrece sfârşitul de săptămână aici, dacă nu vrei, te duc înapoi la Medellín.

Melinda nu putuse să-l refuze. Muzicanţii nu se opriseră din cântat în timp ce el o purta în dormitor după ce mâncaseră. El îi smulsese hainele din piele şi lenjeria intimă, rămânând minute în şir să

o admire şi mângâindu-i tot corpul. Apoi se dezbrăcă şi el cu multă pudoare, dezvăluind o erecţie de fier a unui mădular vânjos aparţinând unui om din popor, care îi dădu fiori de plăcere Melindei Ávila. EI Mexicano se năpustise asupra ei şi o posedă lent, cu mare grijă aproape, cu membrul lui puternic, apoi o pistonase smulgându-i ţipete de plăcere şi de emoţie. Ea juisase de trei ori, fiind impresionată de forţa acestui bărbat care pusese lângă pat un Colt cu mânerul de-sidef, cu piedica trasă şi un glonţ pe ţeavă. Nu era nici frumos, nici seducător, nu avea niciun farmec, însă fiinţa lui degaja ceva care o făcu să creadă câteva clipe că se îndrăgostise de el. Cel puţin aşa îi dictase trupul… El se răspândi în ea cu un mârâit de uşurare, apoi rămase lungit cu faţa în sus. Cu simţurile stârnite pe deplin, căci îi plăceau la nebunie bărbaţii, Melinda se aplecase peste el îl fi luă în gură sexul abia revenit la normal. Imediat El Mexicano se ridicase în capul oaselor ca muşcat de şarpe. O apucase de coada împletită şi îi îndepărtă capul de pântece, apoi îi mormăi în ureche:

— Îţi interzic să faci aşa ceva. Numai târfele o fac. M-au supt cel e mai bune din Medellín. Tu trebuie să te comporţi ca o doamnă…

În acel moment Melinda a înţeles că, făcând dragoste cu ea, Pedro Velásquez nu avea decât un singur scop: să urce în ierarhia socială. Însă era prea târziu, căci era deja atrasă de acest bărbat puternic şi feroce. Parcă s-ar fi iubit cu Necuratul…

Povestea lor de dragoste continuase, deşi nu se întâlneau foarte des. Melinda locuia în Bogotá, într-un apartament decorat somptuos de arhitectul Claude Dalie, pe care Pedro l-a adus special de la Paris împreună cu cel mai frumos mobilier. El trebuia totuşi să se ascundă, căci DEA şi o parte din poliţia judiciară colum biană erau pe urmele lui. Trebuia să o aducă pe Melinda cu elicopterul la ferma pe care i-o făcuse cadou sau la moşia lui, „Napoles", o proprietate de douăzeci şi cinci de mii de hectare, situată în apropiere de Puerto Triumfo. EI Mexicano era un îndrăgostit nesătul şi, de fiecare dată când se afunda în pântecele ei, Melinda avea senzaţia că uita pentru o clipă de copilăria lui mizerabilă…

1 l însă până la urmă. vulgaritatea excesivă, violenţa şi dispreţul faţă de oameni ajunseseră să o dezguste. Numai că nu-l putea părăsi pe El Mexicano ca pe orice iubit… între ei avuseseră loc scene oribile, dar el o întorcea mereu din drum, fie ameninţând-o, fie cu această pasiune căreia Melinda nu-i rezista.

Într-o zi, în timpul unei partide de polo, la nişte prieteni, îl întâlnise pe Felipe Ocampo. Tânărul îi făcu imediat o curte asiduă. Dar ea îi rezistase de teama amantului de drept, până în acea seară în care se plictisea singură în apartamentul din Bogotá. Felipe o sunase să o invite la cină. la Casa Brava, un restaurant situat pe şoseaua Galera, ce domina oraşul. Melinda acceptase, abandonând în mod excepţional hainele din piele pe care le înlocui cu o rochie din mătase neagră care o făcea şi mai atrăgătoare. Ea şi Felipe au mâncat, au dansat şi au băut foarte mult. Melinda se simţea bine în braţele acestui bărbat care o dorea şi îi şoptea cuvinte dulci de iubire şi nu „o să ţi-o trag". Seria de meringue o terminase de tot… Felipe dansa minunat pe aceste ritmuri tropicale extrem de senzuale. Melinda se ameţise, iar contactul strâns cu cavalerul ei care se mişca precum un apucat o făcu să-şi piardă capul.

— Să mergem, sugerase Felipe! şi el nebun de dorinţă.

Melinda tresări.

— Nu, este prea periculos.

El Mexicano putea să apară în orice clipă… Flirtară în continuare. Melinda vedea în ochii lui Felipe că nu mai putea să reziste. Prin cap îi trecură tot felul de idei nebuneşti: parcarea, maşina, însă farmecul ar fi fost destrămat de paznicii care mişunau peste tot. Melinda ridică brusc privirea şi văzu scara care ducea la primul etaj al restaurantului, un soi de hambar decorat artistic cu obiecte de artizanat, cu câteva mese ca să-i izoleze pe îndrăgostiţi sau să mai degajeze salonul de jos. În seara asta. etajul era pustiu. Ea îi şopti lui Felipe la ureche:

— Vino sus…

Ea voia să mai flirteze puţin, să simtă corpul lui lipit de al ei fără priviri indiscrete, în timp ce dansau, ea îl trase către scară. Când se întoarse, zări doi bărbaţi aşezaţi la o masă lângă fereastra cu vedere în vale, care nu o slăbeau nicio clipă din ochi. Îşi dăduse imediat seama că la Casa Brava veneau doar perechi. Iar aceştia doi aveau figuri de ucigaşi ai Mexicanului. Nu zâmbeau, nii dansau, ci stăteau nemişcaţi cu paharele de aguardiente în faţă. Un fior rece îi străbătu şira spinării şi îi opuse rezistenţă lui Felipe care o trăgea după el.

— Să coborâm.

El se întorsese spre ea cu o privire de nebun.

— Nu!

El gâfâia cu privirea fixă şi o lipi de o masă care nu se vedea de jos. Melinda simţise mâna care îi îndepărta mătasea rochiei, urcând în lungul coapselor. Felipe gemuse şi îşi descheie pantalonii eliberând sexul încordat. Melinda nici nu apucă să-l respingă. După ce îndepărtă nailonul care o proteja, tânărul o străpunse dintr-o singură mişcare. Ea era atât de excitată, încât frecarea mădularului acestuia de sexul ei o făcuse să aibă imediat orgasm. La rândul lui, Felipe se răspândise în ea. În ochii ei înceţoşaţi luminile din vale se înmulţiseră pe loc. apoi Melinda îl respinse.

— Vino, cred că ne-au văzut nişte oameni care stau jos.

Lucrează pentru el.

Coborâseră scara din lemn ţinându-se de mână ca nişte îndrăgostiţi care urcaseră să admire priveliştea. Cei doi bărbaţi nu-şi luau privirile de la ei, iar Melinda tresări. Plecaseră cu BMW-ul lui Felipe şi fusese nevoită să-l convingă să nu urce la ea.

În noaptea aceea, Melinda nu închisese ochii, cu toate că nu se întâmplase nimic. A doua zi însă, EI Mexicano venise la ea ca o vijelie. Nu se înşelase. Cele două fantome de la restaurant erau oamenii lui. Melinda i-a jurat că nu a făcut nimic rău, decât că a flirtat puţin, după ce au băut. Până la urmă amantul ei s-a calmat, iar Melinda crezu că incidentul a fost uitat. Până în dimineaţa asta…

Ea îşi dădu capul pe spate îngreţoşată. Grămăjoara de pe trotuar fusese până atunci un bărbat tânăr şi vesel care îşi riscase viaţa pentru ea… EI Mexicano trebuia să plătească pentru faptai lui… însă nu era decât o dorinţă deşartă. Miliardele lui de dolari îl făceau intangibil, permiţându-i chiar să ţină piept guvernului ţării sale şi celui al Statelor Unite. O siluetă traversă Septima în goană şi deschise portiera greoaje. Garda de corp le dăduse asasinilor cele cinci sute de dolari, îndată ce se urcă, EI Mexicano zise:

— Vamos.

Convoiul o luă din loc, îndreptându-se pe Septima spre Autopista del Norte. În faţă mergea o Toyota imensă, blindată.

cu şase oameni la bord, urmată de Blazer şi înconjuraţi de patru motociclişti în uniforme de poliţişti, apoi altă Toyota cu uşa din spate ridicată permiţând astfel celor doi ucigaşi să acopere spatele cu puşti de asalt M 16 şi Uzi. Nimeni nu-i băga în seamă, în Bogotá erau mulţi tipi ca ei. Aproape toţi politicienii, înalţii funcţionari, judecătorii etc.

Îndată ce demarară, Pablo, garda de corp care şedea lângă şofer,

conecta un scanner şi începu să asculte pe rând frecvenţele poliţiei… Pe parcursul unui kilometru nu se întâmplă nimic: cele trei vehicule rulau în traficul de la sfârşitul zilei, între cinci şi opt, pe Septima se circula într-un singur sens ca să uşureze întoarcerea bogătaşilor în cartierele din nordul capitalei, unde se găseau apartamentele de lux construite pe un versant stâncos ce domina întreg oraşul. Deodată Pablo tresări, ascultă cu atenţie şi se întoarse către El Mexicano.

— Senar Pedro, el D AS…

— Ce fac? întrebă Mexicanul fără să-şi ia mâna de pe piciorul Melindei.

Avea chef să facă dragoste cu ea. Astfel ar fi o zi împlinită. Răzbunarea şi plăcerea. Primise vestea din SUA că în port sosise un stoc de douăzeci de tone de cocaină… Nu îi iubea pe mexicani numai pentru folclorul lor. În vreme ce concurenţa lui din Cartelul de la Caii continua să le fracţioneze marfa expediată de ei, el trimitea masiv cocaină în Mexic cu avionul, iar mexicanii se obligau apoi, în schimbul unui comision de o mie de dolari per kilogram, să o introducă în SUA prin Texas sau prin California. Traficul cu ajutorul camioanelor era practic imposibil de controlat.

— Câţi sunt? întrebă el.

— Mulţi, señor Pedro, zise garda de corp cu urechea lipită de scanner.

DAS era singurul organism care lupta puţin mai serios împotriva traficanţilor de droguri, fiind un soi de poliţie secretă care depindea doar de preşedintele Barco. Umblau numai în civil şi aveau o reţea de informatori bine pusă la punct, îi omorâseră o grămadă de oameni şi între el şi ei se dădea o luptă feroce.

— Mira! izbucni Pablo. A la derecha…

1. Departamente Administrativo de Seguridad (un fel de poliţie judiciară).

El Mexicane întoarse capul. Pe această porţiune. Septima era împărţită în două de o balustradă din piatră. Paralel cu el, traficantul zări un convoi care semăna cu al lui. Câteva maşini ticsite cu civili înarmaţi precedate de un Jeep de poliţie negru cu alb. Cu totul, erau vreo treizeci de oameni. De data asta, DAS se punea serios pe treabă, în clipa în care Pedro îi văzuse, şi poliţiştii îşi dădură seama că era el. Numai că nu puteau să-haie calea.

În maşina din faţă, un soldat îndreptă puşca M 16 înspre Toyota

de protecţie şi îi făcu semn să oprească. EI Mexicane smulse din curea un walkie-talkie pe frecvenţa oamenilor lui şi spuse:

— Matenlos.

După o fracţiune de secundă, ucigaşii deschiseră focul asupra Jeepului poliţiei, Imediat convoiul ripostă, ca două fregate care se luptau în mijlocul mării. Un motociclist căzu fiind secerat de o rafală şi câţiva poliţişti se prăbuşiră, dar ceilalţi înteţiră tirul. Trecătorii se aruncară la pământ, iar pasagerii din vehiculele vecine coborâră ca să se adăpostească. Fiecare lupta ca să-şi scape propria piele. Simţiră trei lovituri surde, iar Melinda ţipă înspăimântată. Câteva gloanţe nimeriseră caroseria blindată a Blazerului. EI Mexicano înjură. Situaţia nu era gravă, dar îl îngrijora. DAS va trimite întăriri şi nu dorea să angajeze o bătălie în plin oraş, mai cu seamă că Melinda se afla la bord. Ţipă în aparatul de radio:

— Virăm la următoarea curbă. José, tu să rămâi pe loc să-i reţii.

— Muy bien, señor Pedro, auzi vocea resemnată a ucigaşului care conducea maşina din faţă.

Şoferul Blazerului frână şi se angaja brusc pe o străduţă din stânga lui, urmat de cea de-a doua maşină de protecţie. EI Mexicano nu putea totuşi să se plimbe ca vodă prin lobodă în Bogotá. Cei trei motociclişti rămaseră să-i asigure protecţia. Câteva gloanţe nimeriră în lunetă, lăsând nişte urme abia vizibile. Pe Septima, ucigaşii din prima maşină Toyota schimbau focuri susţinute cu convoiul poliţiştilor. EI Mexicano bătu uşurel coapsa Melindei.

— Să nu-ţi fie teamă, querida, o să întârziem puţin…

Luă cel de-al doilea aparat de radio şi rosti un indicativ.

1. Omorâţi-i.

Aparatul era protejat electronic, iar comunicaţia era bruiată de la început până la sfârşit. Era imposibil de interceptat. Nici poliţia nu era dotată cu un asemenea aparat: costa prea mult.

— Falcon, Falcon, somos arrivando dentro de cinco minutos à la Colpatria.

Urmă un moment de tăcere tulburată de paraziţi, apoi se auzi o voce foarte clară:

— Esta bien, señor Pedro, nosotros esperamos.

Terminado.

Liniştit, EI Mexicane închise aparatul. Cheltuia sute de mii de dolari pentru protecţie, dar sistemul funcţiona. Acum Blazerul rula pe

carrera 11, îndreptându-se spre centru.

Blazerul trecu prin faţa hotelului Tequendama unde staţionau câţiva poliţişti care nu reacţionară în niciun fel. Melinda se întoarse către Velásquez cu un aer temător:

— Adonde vamos? 2

Chiar dacă maşina era blindată, tot nu se simţea Liniştită. EI Mexicano îi adresă un zâmbet ironic.

— Să nu te temi, guapita. Este o surpriză.

Din scanner se auzeau întruna cuvinte întrerupte. Mai multe unităţi suplimentare ale DAS blocau drumurile care duceau în centru şi cartierul general al poliţiei trimitea trupe neîncetat. Şoferul vira la stânga pe căile 25, apoi imediat la dreapta, pe carrera 9 A. Se opri în faţa cinematografului Olympia şi a unui mare magazin de muzică. Colpatria se înălţa pe trotuarul de vizavi, între carrera 9 A şi Septima.

La baza turnului, cadavrul lui Felipe Ocampo era înconjurat încă de poliţişti, iar alţii se răspândiseră la etaje, încercând să afle de la care a căzut, în clădire lucrau aproape patru mii de persoane.

— Vino, îi zise Melindei El Mexicano.

Când coborî din Blazer, pe trotuar se adunaseră deja vreo şase oameni cu armele pregătite de tragere. Trecătorii grăbiră

1. Falcon, ajungem în cinci minute.

— Foarte bine, vă aşteptăm.

Terminat.

2. Unde mergem?

paşii. Traficantul de droguri se îndreptăfără grabă spre una dintre intrările în turn la braţ cu Melinda. Îi adresă în trecere un surâs pazniculuî înarmat de la uşă. Holul imens era aproape pustiu. Ucigaşii se năpustiră într-un ascensor din corpul „D", ce deservea etajele 33 până la 48 şi, cu armele în mâini, alungau oamenii care voiau să urce în cabină.

Aceasta era goală când El Mexicano o lăsă politicos pe Melinda să intre. Tânăra îşi reţinea lacrimile şi mergea cu capul sus. Era orgolioasă, dar suferea. După câteva secunde, unul dintre ucigaşi apăsa pe butonul etajului 48. Doi dintre ei rămăseseră jos. Cât urcară, nimeni nu scoase o vorbă.

La etajul 48, aştepta un bărbat zâmbind servil. Era administratorul societăţii. EI Mexicano îi adresă câteva cuvinte politicoase, apoi izbucni:

— Unde este informaticianul ăla tânăr? Mi se pare că îmi administrează bine vacile.

— Acolo, señor Pedro, se grăbi bărbatul să-i răspundă. Mă duc să-l chem.

— Nu, nu, zise EL Mexicano pe un ton plin de superioritate.

Mă duc eu.

Intră cu pasul lui greoi în sala plină de calculatoare unde lucrau câteva secretare şi un tânăr cu barbă, ascuns după un teanc de hârţoage. Acesta se uită cu groază la nou-venit. Nu-l cunoscuse până acum. În schimb, îi văzuse pe cei trei ucigaşi târând victima lângă ofereastră din biroul său şi urletele acestuia care îi mai răsunau încă în urechi, în momentul când îl aruncau în gol. Se ridică în picioare tremurând. EI Mexicano îi puse o mână prietenoasă pe umăr.

— Se pare că faci treabă bună…

Tânărul bâigui câteva cuvinte. Era mort de frică. EI Mexicano scoase un teanc gros de bancnote din buzunar, luă câteva şi le puse pe birou.

— Ţine, ca să lucrezi mai cu spor. Ştii că pentru mine creşterea animalelor este foarte importantă…

Numai după ce se întorsese cu spatele, tânărul cu barbă îşi dădu seama că El Mexicano îi lăsase cinci sute de dolari. Era salariul lui pe o lună. Plomo o plata… Mereu acelaşi sistem. Când ucigaşii comiseseră crima chiar sub ochii lui, el nu răspunsese strigătelor de ajutor ale victimei, ci stătuse cu nasul în monitor. Tremurase de frică precum frunza în vânt. Acum mai făcea un păcat luând aceşti bani. Tocmai el care se ducea în fiecare duminică ia slujbă… EI Mexicane mai bătu câţiva oameni prieteneşte pe obraji, apoi ieşi pe culoar urmat de Melinda. Administratorul îl aştepta şi bâigui:

— Domnule, oamenii din DAS sunt jos. Vor ajunge aici în câteva minute, ce să…?

— Ei bine, o să-i primeşti, zise EL Mexicano, fără să se tulbure măcar.

Îi întoarse spatele şi se apropie de uşa din capătul coridorului. Scoase o cheie din mănunchiul pe care îl avea şi o descuie. Dincolo era o scară din fier care ducea pe terasă. Această intrare avea accesul interzis şi numai administraţia clădirii avea cheia. Dar el îşi făcuse o dublură care îl costase o sută de mii de pesos… Astfel putea să scape mereu de musafirii nepoftiţi, atunci când se afla în Bogotá.

Pedro Velásquez o încuie la loc îndată ce intră împreună cu Melinda şi cu cele două gărzi de corp, cu Arbolito şi cu fratele lui. Apoi urcă anevoie treptele din fier. Se chinui să împingă uşa de incendiu fiindcă bătea un vânt puternic. Imediat fuasurzit de turbinele elicopterului care îl aştepta pe acoperiş, în mod normal, terasa era folosită doar în caz de incendiu.

Unul dintre bărbaţi îi întinse mâna ca să-l ajute să se urce în elicopter şi se aşeză lângă pilot. Ceilalţi trei se urcară pe bancheta din spate. Aparatul, un Ecureuil de fabricaţie franceză, se desprinse imediat legănându-se şi se îndreptă spre vest. De sus, EI Mexicano zări corpul duşmanului său acoperit cu o prelată şi maşinile de poliţie împrejurul turnului. Chiar şi la Bogotá, care nu era fieful lui, banii, organizaţia şi prudenţa erau un paznic bun. Nu întâmplător cumpărase birourile de la etajul 48. În două ore, va fi la adăpost la ferma lui, unde nimeni nu îndrăznea să vină după el. îl anunţase pe şeful poliţiei din Magdalena Medio că, dacă va da alarma, vor fi o sută de morţi. Şi oricum, ferma lui era atât de mare, încât avea tot timpul să fugă.

— Domnule, am primit un mesaj pentru dumneavoastră, strigă pilotul.

Îi întinse-o hârtie lui Pedro care o citi cu un zâmbet de mulţumire, încărcătura de douăzeci de tone de cocaină destinată pieţei de pe Coasta de Vest a ajuns cu bine la Los Angeies. Cu siguranţă, era ziua lui norocoasă. Se întoarse şi o cuprinse pe Melinda de umeri, apoi strigă:

— Nu mai fi aşa tristă! Mă indispui şi pe mine. Oamenii mei vor crede că nu mă port cu tine ca un domn. Băiatul ăla nu era de nasul tău, nu-i aşa?

Melinda zâmbi de nevoie, privind peisajul neted de câmpie care se desfăşura dedesubt, blestemând în gând ziua în care îl cunoscuse pe Pedro García Velásquez…

Capitolul II

Boeingul 747 al companiei Air France Paris – Caracas – \ Bogotá abia se oprise pe pista de aterizare de pe aeroportul, din Bogotá, când uşa din faţă din partea stângă fu larg deschisă în exterior. Aşezat în primele scaune de la clasa întâi. Malko zări câţiva poliţişti în uniformă, doi civili înarmaţi cu Uzi şi un bărbat uriaş în haină din piele, ce semăna leit cu Lech" Wałęsa, însă mai înalt cu un metru, îl întâmpină şi îi întinse o mână care ar fi putut susţine un teren de fotbal.

— Hi! Eu sunt Wayne Mai fort. Aţi călătorit bine?

Puţin nedumerit Malko încercă să evite strângerea de mână care îi strivi toate falangele.

— Minunat! răspunse el. Am dormit bine după o masă excelentă.

Datorită scaunelor comandate electric, se odihnise ca într-un pat. S-a trezit doar când au făcut escală în Cayenne.

— Bine, zise şeful Centralei din Bogotá. Vi-l prezint pe prietenul meu John Clifton.

Din spatele lui Mai fort apăru o siluetă monstruoasă. Era un indian cu părul ca pana corbului, pieptănat pe spate, cu ochi migdalaţi şi cu pomeţi înalţi şi [unsuroşi. Era un uriaş. Statura lui îi speria probabil pe copii, îi adresă un zâmbet călduros lui Malko şi îi întinse o mână şi mai mare decât aceea a agentului CIA.

— John Clifton, din DEA.

Malko se simţea din cejn ce mai sufocat de această primire cu surle şi cu trâmbiţe, îi mai lipsea legitimaţia.de „agent secret". Ceilalţi pasageri coborau liniştiţi din avion în jurul lui. Oare ce aşteptau? Wayne Mai fort îi făcu cu ochiul complice.

— Mai aşteptăm pe cineva, două chimiste din DEA.

Călătoresc cu'clasa „Economic"…

John Clifton se uita la toţi pasagerii de la clasa „Economic" care ieşeau pe cele două porţi, îi făcu cu mâna unei asiatice cu răsătufi superbe, îmbrăcată cu un taior galben-canar, cocoţată 36 nişte tocuri imense, care o făceau mult mai înaltă faţă de statura ei de un metru cincizeci… Agentul din DEA se aplecă să dea mâna cu ea şi i-o prezentă lui Malko.

— Emily Barol, unul dintre cei mai buni chimişti din DEA.

Semăna mai degrabă cu un fotomodel. Se uită la Malko. iar privirea scânteie, vizibil tulburată de ochii lui aurii.

— Iat-o şi pe complicea ei, zise indianul din DEA, Sherry Leno.

La prima vedere, nu zări decât sânii. Avea un piept nemaipomenit, strâns într-un tricou puţin cam scurt care lăsa să se vadă o porţiune de piele mată între fusta mini şi maiou, îi observă picioarele bronzate. Faţa rotundă ar fi fost obişnuită dacă nu ar fi avut nasul coroiat şi un surâs strălucitor de aliforniană care se simte excelent în propria piele. Parcă venea direct de la surf… Sherry îşi

aţinti ochii ca aluna în cei aii Malko şi spuse un „hi" cu acel glas răguşit şi lasciv pe care au uneori americancele. Probabil că era obişnuită ca toţi Dărbaţii să-i cadă imediat la picioare.

— O.K., acum suntem toţi, spuse bărbatul din DEA. Să mergem.

Micul grup, încadrat de poliţişti şi de civili, trecu pasarela, vlalko zări la centura lui John c'lifton un imens revolver Magnum 357", cu şase ţevi care părea minuscul faţă de el. Cele două chimiste ţopăiau gâfâind în spatele celor doi uriaşi.

— Credeţi că este primejdios? îl întrebă Sherry pe Malko, suflând ca o locomotivă, fiind impresionată de această desfăşurare de forţe.

— Rămâneţi lângă mine, spuse el amuzat. Vă voi apăra.

Trecură de vamă şi de biroul Imigrări practic fără să se oprească. Apoi John Clifton îi conduse la cele două maşini oprite în apropiere şi păzite de patru bărbaţi înarmaţi. Escorta Columbiană plecă. Wayne Mai fort se urcă în prima maşină, un Buick negru şi îl invită pe Malko să vină cu ei. John Clifton se aşează lângă şofer. Spinarea lui depăşea cu mult spătarul scaunului. După zgomotul pe care îl făcu portiera când se trânti, Malko îşi dădu seama că maşina era blindată ca un seif.

— Vă sunt dator cu nişte explicaţii, spuse Wayne Mai fort.

Ne aflăm într-o ţară prietenă, dar plină de duşmani… Am fost nevoiţi să ne strângem suprastructurile din Medellín. din Caii şi din Baranquilla deoarece columbienii nu ne garantează securitatea. Traficanţii de droguri şi-au infiltrat oamenii peste tot. Ne ascultă chiar şi convorbirile telefonice. Era încurajator.

— Cine sunt cele două chimiste? Vor lucra cu mine?

John Clifton se întoarse mârâind vesel ca un rinocer:

— Nu. Au venit în misiune la cererea guvernului Columbian ca să analizeze câteva eşantioane de droguri pentru e identifica diferitele laboratoare de prelucrare a lor în cocaină

Le-am spus omologilor noştri că faceţi parte din misiune în calitate de observator al DEA şi că probabil vă veţi duce săcunoaşteţi pe oficialii columbiem care luptă împotriva drogurilor

O acoperire mai solidă nici că se putea. Astfel, columbienii nu se vor întreba de ce aţi venit…

— Şi ce trebuie să fac?

— O să discutăm imediat, răspunse Wayne Mai fort adresându-i

şoferului o privire plină de înţeles. Emily şi Sherry ştiu că sunteţi un „agent secret" venit din Europa.

Malko începu din nou să contemple peisajul. Mergeau ci toată viteza pe un bulevard cu două benzi, într-un peisaj netec ca-n palmă. Se zăreau zgârie-norii din centrul Bogotei minusculi în comparaţie cu creasta stâncoasă care domins oraşul de la est la ve st. De departe, părea un oraş mic, cu câteva drumeaguri ce şerpuiau pe sub munte. Cu toate astea se întindea pe vreo douăzeci de kilometri şi adăpostea şase milioane de locuitori, în ciuda vitezei, părea că mai mult se îndepărtează de ei, ca un miraj. Wayne Mai fort îi arătă lu' Malko un şir de clădiri moderne foarte masive undeva în stângs lor, ce contrastau cu terenurile virane din dreapta presărate ci panouri publicitare.

— Columbienii îşi regrupează ministerele. Acesta esia

Ministerul de Interne şi Cartierul General al Poliţiei.

Distinse o masă alburie, pătrată, protejată de nişte port înalte cu grilaj de culoare neagră. Alte ministere erau' aliniate puţin mai departe. Intrară în oraşul propriu-zis, cu case vechi în stil hispanic, de cele mai multe ori aflate într-o stare jalnică, clădiri moderne şi cu maghernițe înghesuite între ele sau cu construcţii ciudate din cărămidă, cu aspect foarte britanic Bulevardul se transformă într-un soi de autostradă urbană, un şarpe de ciment cenuşiu care se fofila printre străzile ce legau

partea estică a oraşului de cea vestică şi cu căile care le întretăiau.

În momentul în care o luau pe carrera 13, vremea se schimbă. Se adunară nori groşi, ascunzând soarele, munţii şi acoperişurile clădirilor celor mai înalte. Prinşi între numeroasele taxiuri galbene, le mai trebuiră încă zece minute ca să ajungă la porţile Ambasadei americane, situată între calles 36 şi 38. Carrera 13 era o arteră relativ strâmtă, foarte animată, unde traficul era infernal, iar pe deasupra mai avea şi o grămadă de magazine şi negustori ambulanţi. Malko simţi dintr-odată că nu mai poate respira şi îşi aminti că Bogotá se găsea la o altitudine de două mii şase sute de metri.

Zări între cele două scaune din faţă un pistol-mitralieră Ingram cu două încărcătoare lipite cu scotch. John Clifton ţinea la ureche un scanner. iar maşina de protecţie din spate era în urma lor. Malko se întoarse către Wayne Ma'ifort.

— Aveţi încredere în omologii dumneavoastră columbieni?

John Clifton răspunse în locul lui:

— Suntem siguri de un singur lucru: că practic sunt cu toţii cumpăraţi de traficanţii de droguri. La toate nivelurile… Acum trei zile, un colonel din Policia Militar a fost prins cu patru sute de kilograme de cocaină în maşina de serviciu…

— Ca să găseşti un tip de încredere, trebuie să-l cauţi în cimitir, conchise Wayne Mai fort.

Totul era fără cusur. Buickul încetini şi vira pe căile 36, unde era intrarea în ambasadă. Indianul luă liniştit pistolul-mitralieră şi îl puse pe genunchi, cu ţeava în sus. Dincolo de grilajul înalt păzit de puşcaşii marini în ţinută de luptă, se înălţau cele şase etaje din ciment cenuşiu, chiar în mijlocul unei peluze amărâte. Toată construcţia era veselă ca o închisoare. Şoferul luă aparatul de radio şi anunţă:

— Ruler 1. aici Ruler 2, am ajuns.

După vreo treizeci de secunde, o poartă lungă cu grilaj culisă, înlesnindu-le accesul în parcarea subterană. Primul lucru pe care îl văzu Malko când coborî din maşină, fu un puşcaş marin cu un aer amemnnţător, cu degetul pe trăgaciul pustii M 16. Parchingul era plin.

— Veniţi, îl îndemnă Wayne Mai fort.

Malko îl urmă pe un coridor verzui unde indianul trebuia să se aplece ca să nu se dea cu capul de tavan. Acesta îl conduse pe Malko într-un birou cu pereţii plini de hărţi, cu teancuri de dosare şi ceşti goale de cafea. Nu exista nici u geam. Parcă se afla pe un submarin. O sticlă de Gaston e Lagrange se menţinea în echilibru pe un teanc de hârtii. Wayn Mai fort îşi scoase haina de piele, dând la iveală u impresionant toc în care avea un pistol Beretta 92 în dreapte iar în stânga trei încărcătoare.

— Avem şedinţă, zise el. Doriţi cafea sau coniac?

Graţie confortului din aparatul 747 al companiei Air Franc* Malko se simţea în formă, deşi zburase treisprezece ore de Viena. Fiindcă cineva îşi anulase călătoria, avusese norocul sgăsească un loc în ultimul minut, căci cursele Air France era foarte solicitate.

— Cafea, zise el.

„— Aveţi dreptate, zise şeful centralei strâmbându-se înainte de a descoperi cocoaina, columbienii exportau marfă a calitate. Faceţi-vă comod. Ştiu că atmosfera nu este prea verse la aici, dar aşa ne-a spus ambasadorul, îi e frică să nu-i trimit o rachetă când este sus cu diplomaţii. Aici parcă ar fi cârtiţe…

Malko strănută de trei ori. Climatizorul dat la maxim făcea! acest „submarin" un frig siberian. John Clifton, agentul di DEA, îşi turnă Gaston de Lagrange într-un pahar cam murda şi îl dădu pe gât într-un mod cam nepotrivit cu o băutură atât d fină. Ghemuit într-un fotoliu prea mic pentru el, îşi aprinse ţigară.

Wayne Mai fort începu:

— Vom lucra împreună cu John. Se află aici de trei ani;

jumătate şi vorbeşte spaniola la fel de bine cum vorbi dumneavoastră germana. A reuşit vreo două lovituri frumuşel împotriva a doua carteluri. De altfel, au şi pus preţ pe capul lui

— Cât? întrebă Malko.

— O sută de mii de pesos, răspunse John zâmbind. Par mult, dar în realitate nu sunt decât două sute cincizeci de in de dolari…

Malko asculta cu interes. Se întâmpla foarte rar ca CIA i DEA să colaboreze. Indianul schimbă o privire cu Wayn Mai fort, apoi se uită ostentativ la ceas şi spuse:

— Am o mică şedinţă cu omologii mei alături, la DAS. Pan;

mă întorc, puneţi-l pe Malko la curent cu tot ce trebuie. 3

Îndată ce uşa se închise, Wayne îi zise:

— Poate vă întrebaţi de ce ÎL ajut atât de mult pe John şi pe irietenii lui din DEA. Mai întâj, îi ridic mingea la fileu pentru că îi el îmi face destule servicii, îi întreabă pe poliţiştii din celelalte ari despre subiecte care ne interesează pe noi cei din CIA. De jxemplu, când vrem să aflăm adresa şi numărul de telefon ăl mai comandant de submarin nuclear, pretextând o afacere cu

Jroguri. el îi întreabă pe omologii francezi sau englezi.

— Bine, zise Malko, dar acum spuneţi-mi de ce am venit eu n Columbia?

Americanul îşi trosni degetele.

— Iată de ce. DEA bâjbâie şi nu reuşeşte să pună capăt

Tăticului cu cocaină. Columbienii sunt nişte tâmpiţi. Imediat cel arestează pe unul, întotdeauna se găseşte un judecător care-l achită… în schimb, moare judecătorul. Pe deasupra, „marile ovituri" nu se văd decât cu microscopul… Aşadar.

Washingtonul îi hărţuieşte pe oamenii de aici ca să obţină rezultate, în urmă cu o lună, Fortune Magazine a publicat lista cu cei mai bogaţi oameni din lume printre care figura şi Pedro

García Velasqu'ez zis şi „EI Mexicane", şeful Cartelului din

Medellín. Este căutat în toată ţara pentru asasinate, pentru asociere cu răufăcătorii, pentru'trafic de droguri, răpire şi nu mai ştiu ce… Poliţia Columbiană n-a reuşit, chipurile, niciodată să-l prindă. Rămâne întrebarea dacă există cu adevărat. Niciun judecător Columbian nu vrea să-i instrumenteze dosarul de când doi colegi de-ai lor care au acceptat, după câteva zile au căzut victime gloanţelor ucigaşilor, în urmă cu două zile, a fost în Bogotá cu gărzile lui de corp. Poliţia a acţionat pentru prima oară, însă a fost prea târziu, bineînţeles, între timp.

reşedinţele nostru a citit Fortune… şi l-a convocat pe şeful

DEA la Washington, „îl vreau pe acest Pedro García

Velásquez, i-a spus ei. Să fie judecat la noi şi să primească trei au patru sute de ani de închisoare"… Ca să fie în legalitate, i-a cerut Congresului să voteze rapid o lege prin care îi autoriza pe agenţii federali să-i răpească indiferent unde se află pe marii terorişti şi pe traficanţii de droguri.

Dar Malko tot nu vedea unde trebuia să intervină el. Americanul reluă:

— Bineînţeles că prietenii noştri din DEA nici măcar nu au încercat să-i convingă pe columbieni să ne ajute la modul serios. Am vorbit cu John. În acel moment am intrat noi în scenă. Cu câtva timp în urmă am trimis un material sintetic Langley. Informatorii noştri au descoperit că traficanţii d droguri, dar mai ales acest El Mexicano, fac apel la mercenar israelieni şi britanici ca să-şi formeze propriii ucigaşi şi proprii armată. Cu ajutorul fotografiilor luate din ascunzători, am da lovitura! Priviţi!

Îi dădu lui Malko o fotografie mărită alb-negru. Câţivi bărbaţi în ţinută de camuflaj, înarmaţi, în prim-plan cu jung drept fundal, un om foarte înalt, ras în cap, cu profilul lui Mario Brando şi ochelari de soare.

— Vi-l prezint pe colonelul, sau mai bine-zis, fostul colon israelian Yaakob Netamayu, îl anunţă agentul din CIA. A lucrî de mai bine de şapte ani pentru Mossad în echipa lui Ari

Sharon. Când au ajuns israelienii în Liban, el a fost omul nostr de legătură. De altfel, a avut numeroase contacte cu Centrali

Este un tip care ştie ce vrea şi care vrea întruna. Cel care făcut fotografia a murit. Yaakob Netamayu i-a tras trei gloan;

În cap. Nu-i place să fie recunoscut, însă răul fusese de făcut…

— Acum ce se mai petrece în Liban? întrebă Malko.

— Chatila şi Sabra, zise cu gravitate Wayne Maifof

Cunoaşteţi masacrele palestinienilor din 1982. Acest Yaakob deschis porţile taberelor palestiniene pentru ucigaşii din miliţii creştine… Nici măcar Arik Sharon nu a putut să-l protejeze s-a prăjit. Câtva timp l-am folosit ca „agent" în Liban. Ştia foarţ multe lucruri. După aceea, a început să ne spună verzi uscate ca să stoarcă bani şi am renunţat la el.

— Minunat, observă Malko. Acum unde este?

Wayne Mai fort se ridică, se duse la harta Columbiei şi arăt cu degetul o zonă aflată la jumătatea drumului dintre Medellir la nord, şi Bogotá, la sud.

— La moşia lui Velásquez, în apropiere de Puerto Triumfe

Pe aici i se spune Magdalena Medio. Este o zonă tropicala unde se găseşte cel mai bun pământ din Columbia, împânz de traficanţii de droguri. Pare aproape, dar se află la capăt lumii. Toată regiunea dimprejurul Portului Boyaca d

Magdalena Medio se află practic în mâinile oamenilor lui Pedr

García Velásquez.

— Şi ce doriţi de la mine de fapt?

— Langley mi-a trimis raportul despre Netamayu la DEA

le-a venit o idee genială. Şeful lor i-a propus preşedintelui să aropună acestui Yaakob Netamayu să ne ajute să-l prindem pe El Mexicane.

— Fiţi mai explicit.

— Yaakob Netamayu locuieşte la el. A devenit şeful ucigaşilor. Veiasquez îl respectă şi are încredere în el. Este singurul om care ni-l poate aduce legat fedeleş pe Pedro

García Veiasquez. Nu are decât să-l urce în avion. Vă imaginaţi

e primire triumfală va avea la Miami cu presa şi tot tacâmul…

Malko îl aduse pe şeful centralei cu picioarele pe pământ.

— Eu întrevăd o serie întreagă de probleme. EI Mexicane nu e un sfânt.

Wayne admise şi el acest lucru.

— Bineînţeles!" Numai că eu v-am trasat proiectul în linii generale. Este multă treabă de făcut.

— Nimica toată, zise Malko. Oare ce l-a îndemnat pe un om ca Yaakob Netamayu să se lanseze în această aventură?

Un zâmbet larg înflori sub mustaţa sosiei lui Lech Wałęsa.

— Gologanii, făcu americanul. O grămadă de gologani. De când columbienii se prefac că îl caută, iritând oficialităţile de la

Washington, Pedro García Veiasquez se fâţâie cu mărunţiş în buzunar: o sumă situată cam între zece şi cincisprezece

milioane în bancnote de o sută. Asta este singura informaţie sigură pe care am obţinut-o de la columbieni… Prin urmare, îl aducem pe El Mexicane cu economiile lui cu tot şi împărţim.

Noi îl păstrăm pe Veiasquez, iar Yaakob îşi ia ban îi. Va putea să se ducă în Brazilia să trăiască precum un belfer.

— Apropo, întrebă Malko, lui i-aţi pomenit de acest măreţ proiect?

Wayne Mai fort bău un strop de cafea rece. Tăcerea din micuţa încăpere era apăsătoare. Din afară nu se auzea niciun zgomot. Wayne puse jos ceaşca goală.

— Eu nu pot să pun piciorul nici în Magdalena Medio, nici în

Medellín. Şi cu atât mai puţin cei din DEA. Ne-ar repera numaidecât şi ne-ar împuşca pe loc. Or, ca să luăm legătura cu

Yaakob, trebuie neapărat să mergem acolo. Să nu uitaţi că El

Mexicano îşi petrece timpul între Medellín, unde controlează absolut tot, şi zona din Puerto Boyaca.

Nu treceau neobservaţi nici dacă vorbeau spaniola. Malko căscă plictisit.

— Aşadar eu nu risc absolut nimic, de vreme ce oficial sunt un agent din DEA.

— TJu sunteţi ofiţer activ, îi explică americanul. Puţin le pasă de oficialii care vin în vizită. Ba dimpotrivă, nu vor să declanşeze vreun incident diplomatic şi să oblige guvernul Columbian să intervină.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă Malko. Yaakob;

Netamayu ştie acest lucru?

— Am luat legătura cu el, zise americanul. Printr-un prieten comun, i-a spus că este gata să vorbească. Cred că bănuieşte cam ce vrem de la el.

— Şi vreţi să mă duc în fundul junglei să vi-l aduc?

De data asta. Mai fort zâmbi încântat.

— Nu, aici intervine dulcegăria poveştii. Priviţi.

Îi dădu o fotografie color care înfăţişa o roşcată superbă în rochie de lame. cu un decolteu adânq ce dezvăluia nişte sâni uimitori. Era vulgară, dar atrăgătoare, îl privea pe Malko cu un: surâs de stricată

tropicală, carnasier şi senzual. Era o creatură superbă.

— Isabel Nieto, zise şeful centralei. Cântăreaţă de cumbias. Se spune că a răzbit datorită fundului ei care este somptuos. Toţi cei care au încercat-o o vor în continuare. Şi-a investit banii câştigaţi. În creşterea cailor. Nu se ştie dacă preferă caii în locul bărbaţilor sau invers, însă amicele ei spun că are nevoie de un bărbat cu mădular de cal…

Wayne Mai fort râse singur de gluma lui şi puse fotografia pe măsuţa joasă.

— Yaakob Netamayu a delegat-o ca să asigure legătura.

zise el. Este amanta lui. Fireşte că va trebui să vă duceţi la

Medellín ca să vă întâlniţi cu ea.

— Mi se pare teribil de riscant, observă Malko.

Americanul făcu un gest de neputinţă.

— Puneţi-vă în locul domnului Webster. 2 Dacă Agenţia va scoate DEA din rahat, se va vorbi de asta o sută de ani de-acum încolo, în fond. Yaakob nu este decât o „investiţie" a

Agenţiei. Doar n-o să-l facem cadou amicilor noştri.

— Înţeleg, zise Malko.

— Un singur lucru vă mai spun. adoptă el un ton confidenţial. Dar foarte important. Dacă află columbienii de povestea asta, vă omoară. Şi pe mine la fel…

1. Cântece tipic columbiene.

2. Directorul general al CIA.

— Adică traficanţii de droguri, vreţi să spuneţi?

Şeful centralei clătină cu gravitate din cap.

— Ba nu, vreau să spun omologii columbieni. Oricât de bine

Dlasat ar fi, niciunul nu va rezista să nu-i sufle o vorbă vlexicanului. Pentru câteva milioane de dolari… Dacă vreţi să

Dlecaţi întreg din Columbia, trebuie să vă temeţi de toată iimea, altminteri…

Ilustră vorbele trecând arătătorul pe lângă gât. Malko se îrădui să zâmbească. Era mai rău decât la ultima lui misiune n Columbia de acum zece ani, când abia reuşise să scape cu „iată.

aficanţi. Nici măcar nu are telefon. Dar sperăm să-l folosim în oeraţiunea noastră într-un stadiu ulterior.

Toate astea îi păreau lui Malko foarte complicate şi puţin abile… Avea impresia că era pe cale să pregătească b nouă ariantă a „Golfului

Porcilor”.

Capitolul III

— Ce-ar fi să-mi spuneţi care este exact planul Jumneavoastră? îi sugeră Malko.

John Clifton îşi goli paharul cu coniac şi îi adresă un zâmbet nişti tor.

Ideea este următoarea, începu el cu voce gravă şi Jalmă. Yaakob Netamayu se zbate să-l scoată pe Velásquez

Malko se strâmbă.

— Se înţelege de la sine. obiectă el. Cred că traficantul ăsta le păzit mai abitir decât preşedintele Statelor Unite.

— Bineînţeles, recunoscu Wayne Mai fort, dar israelianul se r. ură de încrederea lui Velásquez şi nu ar fi imposibil. Tocmai esta este scopul întâlnirii dumneavoastră cu el: să vedem că este posibilă o asemenea acţiune.

— Să presupunem că problema se rezolvă, admise Malko.

Îe se va întâmpla în continuare?

— Moşia lui Pedro se află lângă un cătun care se numeşte

uerto Triumfo, situat pe autostrada Medellín – Bogotá, în

— John Clifton se strecură cu silueta lui masivă în încăpere sie pe moşie, debarasându-se de gărzile lui de corp.

Îşi trase un fotoliu. Dar înainte de a se aşeza, îşi luă sticla de

Gaston de Lagrange şi îşi umplu din nou paharul, însă de data asta îl încălzi în palme. Wayne Mai fort îi făcu un rezumat al discuţiei cu Malko. Agentul din DEA îi zâmbi de parcă ar fi vrut să-l liniştească.

— Nu fiţi pesimist. Mai avem şi câţiva columbieni des încredere. Uitaţi-vă la Miguel Botero.

— Cine este Miguel Botero? întrebă Malko.

— Un poliţist DAS din Medellín. Unul dintre puţinii oamer de încredere. Nu ne-a trădat niciodată şi, pe deasupra mai prieten şi cu o judecătoare pe capul căreia traficanţii au pu t r> l + t... i – îi – uciluiiiUMivi. oilucitucciuiuoli civja i vi cu el în i Ljvjyuia, n i preţ. bi el este foarte prudent. La Medellín, el va fi sprijinul dum nuocu ţinutului Magdalena Medio. Să ne închipuim că Yaakob

Jetamayu se întâlneşte cu dumneavoastră într-un loc dinainte stabilit împreună cu ostaticul.

— Riscăm să nu fim prea liniştiţi, observă Malko. Or să-şi

neavoastră... Isabel Nieto, căreia i se mai spune şi „Leoaica" di – * – * = i—... → →-... → i.

cauza părului roşcat, este aproape în fiecare zi la piscim hotelului Intercontinental. Va fi uşor să intraţi în vorbă cu ea nisodill ael, IU

Yaakob Netamayu a anunţat-o că cineva o va contacta pentru jea cpama HP rănirp afaceri. Altceva nu mai ştie. Este doar un om de legătură.

— Ea este „amicul comun" prin care aţi intrat în legătură e (

acest israelian? întrebă Malko.

— Nu. Este vorba despre unul dintre „informatorii" noştri.

explică Mai fort. Harry Rhems, supranumit şi Dirty Shirt Harry un mercenar britanic pe care l-a înrolat Yaakob câteva Iun

Wayne Mai fort surâse palid.

— Evident! Oamenii lui Velásquez vor încerca să-l salveze i vor bloca toate drumurile. Or, nu există decât două: cel spre /ledellin şi spre Bogotá, în acest moment va interveni Dirty Shirt Harry. Tipul ştie să piloteze. Aşadar, înainte de răpire, va un unul dintre avioanele noastre de la Medellín şi îl va aduce afnnpH Ait-owa n „m.,! ot; Q e, „r, „– 1" i = ... x ied & caind se răpire.

I-am folosit no) e o pistă candestină de lângă cătun. Se află la o oră şi n

Din economul. Umăte de puerto Triumfo. ste singura direcţie în care

Magdalenfrietenii lui Velásquez nu vă vor căuta centru că drumul se a ucigaş al lui i Nicaragua şi din 3 mică fermă l i o Columbiană.

Operaţiune clandestină organizată de CIA împotriva Cubei în 1962, care s-a terminat cu un eşec total.

— De ce nu l-aţi folosit în continuare ca om de legătură?

— Era prea periculos şi nu e deloc practic. Se află într-un)

colţ primejdios în apropiere de Puerto Boyaca, unde e plin înfundă. Vă veţi îmbarca toţi patru la bordul avionului şi ve veni la Bogotá. Sunt doar două ore de zbor. Aici vă va aştepun „Citation" aparţinând DEA, pregătit să decoleze. Va treb doar sătransferaţi pe Velásquez dintr-un aparat într-altul şi-s plecaţi, îi vom anunţa pe columbieni după decolare. Oficial, ni l-au predat. Nimeni nu va crede o iotă, dar nu contează.

— Ce va face Yaakob Netamayu?

— Se îmbarcă şi el până la Miami. După aceea, să facă ci o vrea.

Malko se gândi câteva clipe, apoi întrebă cu naivitate voită

— Totul mi se pare în regulă, dar nu veţi mai avea nevo de mine, odată demarată operaţiunea. Netamayu ştie unde-s află Harry Rhems şi poate foarte bine să se ducă singur la el.

John Clifton clătină din cap, iar Mai fort oftă zgomotos.

— Malko, nu mai faceţi pe prostul. Doar n-o să-l lăsăm p

Velásquez şi milioanele lui de dolari pe mâinile a doi indivizi e teapa lui Netamayu şi a lui Dirty Shirt Harry. Eu îi văd foarl bine lichidându-l pe Velásquez şi fugind în Brazilia cu avioni nostru. Avem nevoie de o persoană care să-i controleze, i plus, într-o asemenea chestiune pot interveni multe surpriz.

Ne trebuie un şef de misiune responsabil şi cu experienţă. D exemplu, dumneavoastră.

Malko preferă să nu-şi aducă aminte de proverbul care zic aşa: „Linguşitorul trăieşte întotdeauna de pe urma celi linguşit". John Clifton nu-l lăsă să reflecteze mai mult. Uitându se la ceas, zise:

— Mai avem o mică treabă de făcut în după-amiaza asta

Trebuie să vă duc la cartierul general al poliţiei ca să îl întâlnim cu generalul Esquina, împreună cu chimistele noastre

Ca să vă aranjăm definitiv acoperirea de înalt funcţionar!

DEA. Nu va dura mult.

Malko se ridică, mai liniştit. Planul celor doi americani ave, atâtea hibe. Încât existau puţine şanse să fie dus la îndeplinire

În Columbia, Poliţia era doar o ramură a armatei. \s cartierul general gemea de oameni în uniformă. Căpitanii mustăcois, cu o ţinută impecabilă şi cizme strălucitoare n reuşea să-şi dezlipească privirea de la pieptul lui Sherry.! plus, liftul care îi ducea la etajul al treilea era prea strâmt, \z înăra americană stătea practic lipită de el. Îi însoţea un olonel fără sare şi piper şi tot cu mustaţă. Vorbeau numai spaniola. Sherry se aplecă la urechea lui Malko.

— Parcă am fi în filmul Viva Zapata…

Dar nu mai apucară să continue. Generalul Esquina, Comandantul poliţiei, îi aştepta în biroul lui cu pereţii în 'întregime lambrisaţi. Într-un colţ erau câteva pliculeţe cu cocaină confiscată. Era masiv, cu ochi de tăciune şi vorbea o ngleză stricată. După ce făcură prezentările, ţinu inevitabilul discurs de mulţumire pentru

colaborarea cu DEA. După câteva nanalităţi din partea ambelor părţi, ofiţerul îi întinse lui Malko un cartonaş verde plastifiat.

— Señor Linge, acesta este permisul pentru portarma valabil în perioada sejurului. Am anunţat diversele persoane care v-ar putea interesa să vă primească când vă convine.

Sherry şi Emily schimbară priviri pline de nelinişte. Lor nu le dăduse nimic. Malko îi mulţumi generalului şi se pomeniră după puţin timp în holul imens. John Clifton era în culmea fericirii.

— Acum aveţi acoperire.

Mai fort îi aştepta în maşină. Când Malko îi arătă permisul de portarma, americanul deschise torpedoul şi scoase un superb pistol automat „Sieg" pe care i-l întinse împreună cu un toc din pânză şi trei încărcătoare.

— Poftim. Acum mergem să mâncăm. Mâine veţi pleca la Medellín.

Ochii căprui ai lui Sherry păreau luminaţi din interior. Principalul trădător era aguardiente. Clătinând din cap, tânăra murmura cuvintele celor trei chitarişti de la Casa Vieja, restaurantul tipic Columbian situat vizavi de Tequendama. Cu paharul de coniac în mână, John Clifton moţăia. Era numai zece seara, iar Bogotá era deja un oraş pustiu. De când explodau bombe la tot pasul, oamenii nu prea mai ieşeau din casă.

— Mă duc să dansez, oftă Sherry.

Avea o rochie stretch neagră din care îi ieşea pieptul aproape pe trei sferturi. John Clifton se scutură, căscă, apoi se ridică în picioare cât era de lung, zâmbind.

— Mâine la ora şapte am o şedinţă.

să zăngăne ferestrele. Malko-zări o coloană de flăcări lârjiport vă încetişor, şoldurile femeii se puseră în mişcare înainte Muzeul Naţional, puţin mai departe, pe Septima După câtdbi înapoi, frecându-şi pubisul de membrul lui Malko. Acesta o secunde, auzi bătăi puternice în uşă. Se duse să deschidă

Sherry \ se aruncă practic în braţe. Era desculţă doar cu roc pe ea.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea speriată.

— O bombă, zise Malko. Dar nu e pentru noi

Tânăra clătină din cap

— Şi eu merg la culcare, zise Emilly.

Se ridicară şi Sherry şi Malko. Hotelul se afla chiar capătul celălalt ai străzii Septima. Era o noapte superbă, ia holul hotelului Tequendama se aflau doar gărzile în ci posedând arme şi aparate de radio, îşi luară cu toţii cheile d recepţie. Cei doi americani stăteau la acelaşi etaj cu Mali înainte de plecare, Sherry îi aruncă o privire plină de regrete.

Singur în cameră. Malko se uita la CNN. Se pregătea să; culce, când o explozie puternică zgudui întreg cartierul, facă

— My God, nu m-am angajat la puşcaşii marini… Luci]

Într-un laborator, nu pe front…

Urletele sinistre ale sirenelor de poliţie ajunseră până la Aproape în aceeaşi clipă se auzi destul de aproape un schii] de focuri. Se trăgeau mai multe rafale. Sherry păli.

— Mi-e frică.

Se lăsă pe pat. Pieptul ieşea cu aroganţă prin jerseul chiei. Malko îşi spuse că nu era un păcat prea mare dacă p fita de panica ei.

— Vreţi să rămâneţi la mine? îi propuse el. Ne uităm televizor.

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, cineva sună la Malko se duse să deschidă. Era Emily, îmbrăcată în jeanşi într-un tricou.

— Dumnezeule! îi zise ea lui Sherry. am crezut că ai fi răpită. Afară sunt lupte…

Malko încercă să le liniştească pe cele două americance câte o porţie zdravănă de Johnnie Walker. Se aşezară toţi trei pat uitându-se la CNN, singura amintire a lumii civilizate. Şi.nele mai urlau încă pe stradă şi se auziră din nou focuri de arm

Apoi se făcu linişte, întins lângă Sherry, Malko auzi un s răit uşor. Era Emily care adormise. Deodată, o rafală foai apropiată de armă automată păcăni sub ferestrele lor. Shei făcu un salt şi se aruncă direct în braţele lui Malko.

— Asta ce mai e?

— În mod cert o discuţie amicală, zise Malko.

Corpul chimistei se lipi şi mai tare de el. Emily nu se trezise.

Începu să o mângâie cu blândeţe pe spate. Situaţia asta îl din ce în ce mai tare, iar simpla atingere a tinerei îl adu-ese într-o stare care nu mai putea să dureze mult. Treptat – eptat, ajunsese să-i mângâie şoldurile… Sherry ţinea ochii înhişi şi îi simţi bazinul strâns lipit de el. Continuă cu înverşu-are şi ajunse la curbura feselor bombate, rotunde şi ferme de

pucă de ceafă şi îi ridică faţa spre el. Imediat gura fierbinte se iipi de buzele lui, iar Sherry îşi strecură limba mătăsoasă şi vivace. Aproape că nici nu se mişcau, doar respiraţia sacadată dădea de gol… Malko îi dădu rochia la o parte şi cuprinse sânul cald şi neted. Sherry gemu. iar dinţii lor se ciocniră.

— No, no, murmură ea. Not now!

Malko îndepărtase de tot stretch-ul şi îi cuprinse în palmă sânul. Se pare că nimerise punctul slab al tinerei. Aceasta începu să se balanseze lipită de el fără nicio reţinere. Malko se aplecă şi îi mângâie cu limba sânii revărsaţi cu sfârcurile întărite. Sherry gâfâia.

— Stop, please! Stop! gemu ea.

Cun\stătea cu părul răsfirat pe pernă, era o frumuseţe de femeie. Însă, când Malko vru să-i scoată rochia, ea nu-l lăsă. Se mulţumi să se elibereze doar pe sine. Alături, Emily dormea, sau se prefăcea… Nu trebui să o forţeze ca să-l cuprindă cu degetele. Ea îl masturba cu rapiditate, ca o profesionistă… Dar el prefera altceva. Ridicându-i poalele rochiei, el se strecură în lungul coapsei şi îi atinse sexul lipsit de protecţie.

— Ah, ah, ah…

Sherry nu se putu abţine să nu ţipe. Se uită la Emily care stătea cu spatele, ghemuită, cu jeanşii mulaţi pe fesele rotunde. Malko o făcea să geamă din ce în ce mai des. Contactul cu acest sex ce i se oferea îi sporea mai mult dorinţa, îndepărtă cu fermitate mâna care îl masturba.

Pe neaşteptate, se sui deasupra ei. Sherry vru să strângă picioarele, dar sexul lui Malko o penetra deja. Avea senzaţia că se afundă într-un borcan cu gura îngustă plin cu miere. Efortul lui Sherry de a-l îndepărta îi făcu să se afunde şi mai mult. Se opri năucit în ea.

— Please. murmură ea. Please. stop. she /s…!

Ji închise gura cu un sărut şi se ridică puţin. Imediat, Sherry strânse picioarele. Numai că Malko rămăsese înăuntru. Apoi începu să se mişte încetişor. Sherry capitulă imediat, îl îmbrăţişa şi începu să se balanseze sub el. lipiţi strâns unul de celălalt.

El se abţinea atât cât putea, însă ondulările bazinului tinerei îl împingeau în mod irezistibil pe culmile plăcerii. Când îşi dădu seama că Sherry începe să aibă orgasm, îi apăsă coapsele îndepărtându-le din nou şi se dezlănţui. mişcându-se cu forţă până, când explodă şi el. Căzură unul peste celălalt, iar Shefrv îl împinse apoi, şoptindu-i la ureche:

— Trebuie să mă întorc în cameră.

Frica cea mare îi trecuse. Emily dormea dusă… Malko e conduse pe coridor, iar americanca se lipi de el.

— Să nu-i spunem nimic lui Emiliy. că îl cunoaşte pe prietenul meu, zise ea.

Malko se dezbrăcă şi intră în baie ca să facă un duş Această partidă îi lăsase un gust delicios. Când dădu perdeaua la o parte, rămase locului stupefiat. Cu ochii roşii de somn Emily îl contempla pironită în mijlocul băii.

Capitolul IV

Malko văzu privirea tinerei chimiste coborând şi oprindu-se în dreptul pântecelui. Nici măcar nu avu timp să iasă din cadă. Ca o somnambulă. Emily înainta un pas, cu privirea tulbure şi, cu o lentoare ireală, îngenunche pe covoraşul din baie. Gura ei atinse sexul neadormit de tot. îl înghiţi încet cu un soi de oftat şi începu o felaţie extrem de blândă. Stârnit de dansul îndrăcit al limbii în jurul lui, în câteva minute îşi recapătă toată vigoarea. Atunci, ea începu să-l aspire cu nesaţ, legănându-şi tot corpul. Stând într-o poziţie inconfortabilă, Malko o împinse şi sări peste cadă. O puse pe Emily în picioare. Cu privirea tulbure, tânăra se uită la el şi zise pur şi simplu:

— Fuck mei

Aştepta sprijinită de chiuvetă. El îi descheie jeanşii foarte strâmţi pe care nu reuşi să-i scoată de tot, care îi rămăseseră în vine. Emily se întoarse din proprie iniţiativă, sprijinindu-se de marginile chiuvetei ca să-i ofere lui Malko fesele bombate, îl aştepta, observându-l în oglindă. O penetra adânc dintr-o singură mişcare, iar ea se aplecă, strivindu-şi pântecele de faianţă, începu să o pistoneze, ţinând-o strâns de şoldurile înguste. Emily se privea în oglindă, cu gura întredeschisă. Mâna dispăru între coapse şi curând fu zguduită de un spasm violent. Fiind sigur că a avut orgasm, Malko mai continuă puţin, apoi se retrase cu grijă, fără să fi terminat. Emily îi căută privirea în oglindă şi îl întrebă mirată:

— Tu nu ai juisat?

Malko îi zâmbi fără să-i răspundă, dar sexul întărit începu să-i apese deschizătura dintre coapse. Tânăra tresări şi vru să-l îndepărteze, însă, fiind înghesuită între el şi chiuvetă, nu avea nicio putere. Capitularea fu marcată printr-un ţipăt înăbuşit, iar Malko se avântă până în străfunduri dintr-un singur elan. Cu gura întredeschisă

şi strâmbându-se uşor de durer Emily începu să-i răspundă. Se aplecă şi mai tare înaintf adâncindu-şi curbura şoldurilor şi gemu:

— Oh yeah, fuck my ass!

Nu trebui să-i spună de două ori. Începu să o pistoneze mişcări ample ale bazinului şi până la urmă explodă. Arcuij cât de mult reuşise, Emily ge mea. Când se întoarse, îi arum lui Malko o privire rătăcită şi şopti, puţin ruşinată:

— Să nu-i spuneţi lui Sherry. îl cunoaşte pe prietenul mei

— Vă duc la o înmormântare, îl anunţă Wayne Mai fi mustăcind.

Malko trânti portiera care produse un zgomot surd. De avusese o noapte agitată, se trezise la şapte dimineaţa. Norii ploaia dispăruseră, iar oraşul era scăldat de un soa strălucitor. Fordul Bronco al şefului centralei avea geamuri] fumurii şi, firește, era blindat. Venise să-l ia de la hotel câteva minute în urmă. Era singur.

— Un prieten? îl întrebă Malko.

— Nu, zise americanul, este ultima victimă a Mexicanul

Un tip care şi-a permis să-i facă curte amantei lui. Sunt sigur a fost şi ea de faţă, căci era un prieten din copilărie. Aşa puvedea cum arată.

O luă spre sud, trecând peste căile 25, apoi se întoari când ajunse puţin mai departe pe Septima, povestindu-i acest timp lui Malko trista întâmplare a lui Felipe Ocamp] Oficial, poliţia nu putuse să acuze pe nimeni. Niciun mart] nu-l văzuse pe Columbian aruncându-se de la fereastra turnul Colpatria. Însă toată Bogotá ştia pentru ce murise…

Un dric lung – un Cadillac vechi – staţiona în faţa uni capele micuţe situate între Septima şi carrere 5. În jurj coşciugului acoperit cu multe flori se adunaseră vreo treizeci persoane. Wayne Mai fort se opri chiar lângă el şi se întoar! spre Malko.

— O vedeţi în al doilea rând, în spatele familiei, pe fem

aceea înaltă, bine făcută, cu părul negru strâns în coadă?

— Da, zise Malko.

Cea pe care i-o arăta era o tânără superbă, cu fig senzuală de madonă, cu gura prea roşie şi bărbia voluntară.

— Ea este, preciza bărbatul din CIA. Melinda Ávila. Se lage dintr-o familie bogată de plantatori şi avocaţi. Şi ea este l avocat şi amanta lui Pedro García Velásquez.

Malko o studie. Era extrem de frumoasă şi foarte distinsă,

jaiorul negru se mula pe corpul cu forme frumoase, iar (icioarele nu se mai terminau. Nu-i vedea ochii, fiindcă erau [ascunşi de ochelarii de soare, însă figura părea sculptată în narmu'ră.

Câţiva membri din adunare se uitară la ei. Din fericire, leamurile fumurii îi ascundeau de privirile indiscrete. Imericanul demară în momentul în care tânăra se urca într-o (muzină care mergea în spatele sicriului.

— Plecaţi imediat la Medeilin, îl anunţă cu voce calmă şeful

Centralei. Călătoria este oficială. Vă duceţi acolo ca să vântâlniţi cu şeful local din DAS şi cu şeful poliţiei, l-am anunţat, îât despre prietenul nostru, Miguel Botero, am vorbit de jlimineaţă la telefon şi vă va contacta cu discreţie. Să-i urmaţi

(sfaturile, căci cunoaşte regulile jocului din Medeilin.

— Miguel Botero ştie de proiectul nostru?

— Nu. Ştie doar că vrem să luăm legătura cu Yaakob

Jetamayu.

— Acum unde mergem?

— La ambasadă. John trebuie să vă dea binecuvântarea înainte de plecare. Este totuşi o operaţiune a celor din DEA. O

să vă explic cum îl veţi găsi pe Dirty Shirt Harry.

— De ce îi spuneţi aşa?

Americanul râse.

— Veţi înţelege când o să-l vedeţi.

John Clifton împinse către Maiko un plic mare şi gros din plastic transparent.

— Lată actele şi cheile unui Piper Comanche care se află în hangarul din fostul aeroport din Medeilin, situat chiar în centrul Caşului. Aparatul este înregistrat pe numele unei societăţi care ne aparţine. Este în perfectă stare şi cu plinul făcut. Timpul de zbor est e de şase ore. Dirty Shirt Harry l-a folosit deja. În cala p. Harry-Cămaşă-Murdară.

Ji din faţă, sunt două automate şi două puşti Ingram, cu muni aferentă şi patru veste antiglonţ. Daţi-i actele şi o sticlă Johnnie Walker Carte Noire şi o să vă pupe şi picioare Scotch-ul de acolo te orbeşte.

— De unde îl iau pe Difty Shirt Harry?

— Acum, mă sună o dată la două zile. O să-i fixez întâlnir în Puerto Boyaca. Se află la o oră de satul lui şi la cinci ore

Medellín. Vă duceţi şi vă întoarceţi în aceeaşi zi.

— Chiar credeţi că Miguel Botero îmi va fi de ajutor?

Wayne Mai fort oftă cu înţelegere.

— Nu ştiţi cum e la Medellín… Probabil că este singur oraş din lume, unde casca de motociclist este interzisă, folosesc numai ucigaşii cartelului care acţionează adeseori motocicletă, în urmă cu câţiva ani, Medellínul era un mare or industrial cu un milion de locuitori. Acum sunt trei milioar dintre care jumătate sunt săraci lipiţi, gata să facă orice pen câţiva pesos. Din acest lumpenproletariat traficanţii recrutează ucigaşii. Treptat, treptat, au împânzit oraş

Majoritatea restaurantelor şi cluburilor de noapte sunt ale li

Au investit milioane de dolari, au cumpărat autorităţile, poliţiş judecătorii, l-au omorât pe cei care au opus Veziste nu-l

Săptămâna-trecută, au asasinat pe o stradă din centru pe fos primar pentru că a îndrăznit să spună că guvernul nu l destul împotriva traficanţilor de droguri.

— Dar poliţia ce face? întrebă Malko, gâtuit de acea:

descriere apocaliptică.

— Când nu este cumpărată, nu dispune de mijloace. Toa lumea este speriată. Omul cel mai cunoscut din oraş es

Pedro García Velásquez, fiindcă a electrificat mahalaua în că s-a născut şi că a construit un stadion. Traficanţii de droguri sute de informatori în toate mediile sociale, plus reţeaua lor ucigaşi. Am fost obligaţi să ne închidem centrala de acolo. V

fi ca peştele pe uscat, vă spun eu. Îndată ce soseşte vre străin, este reperat numaidecât… Cum au informatori chiar şi interiorul DAS, vor afla că sunteţi un funcţionar şi nu un „ag.

special". Prin urmare, vor fi nevoiţi să vă suporte.

Se întorsese lumea pe dos. John Clifton se ridică aproape că atingea tavanul cu capul, îi întinse mâna lui Mal! dar acesta se feri de strânsoarea lui. Îndată ce uriaşul le Mai fort spuse zâmbind:

— Ştie foarte bine că partea delicată este înţelegerea jetamayu. Dar am încredere în dumneavoastră. Vă voi: onduce la aeroport după ce vă luaţi lucrurile de la hotel.

Malko ieşea din lift ca să se ducă la Mai fort, când zări în holul hotelului o femeie care dădea un telefon. Avu un şoc. Era chiar Melinda Ávila, amanta lui Pedro García Velásquez. Eraja el de frumoasă, în ciuda tristeţii întipărite pe chip. Îşi schimbase taiorul cu o ţinută din piele neagră, o haină scurtă, 36 sub care purta o bluză din mătase de

culoarea fildeşului şi în pantalon strâmt, cu cizme înalte şi fine. Privirea o întâlni pe a lui Malko şi rămaseră aşa câteva secunde bune.

El se oprise fascinat în faţa ei. Schiţă un surâs şi, în mod ciudat, tânăra îi răspunse. Avea un chef nebun să vorbească: u ea, dar se întreba în acelaşi timp dacă nu ar comite o mprudenţă de neiertat, însă tânăra rezolvă imediat problema închizând telefonul. Se găseau la mai puţin de un metru. Melinda întrebă pe un ton grav în spaniolă:

— Ne cunoaştem?

— Nu, zise Malko. Dar ştiu cum vă cheamă: Melinda Ávila, şi este a doua oară când vă văd.

Ea făcu ochii mari de mirare.

— A doua oară?

— Da, zise Malko, prima dată a fost de dimineaţă la înmormântare.

Melinda Ávila înţepeni.

— Nu v-am observat.

— Am fost în trecere, preciza Malko.

Ea se uită lung la el, apoi plecă ridicând din umeri.

— Adios, señor.

O urmări cu privirea legănându-şi armonios şoldurile mulate în pantalonii din piele neagră. O văzu urcându-se într-un BMW condus de un şofer. Wayne Mai fort îl aştepta la volanul maşinii Bronco. Malko nu-i pomeni de întâlnire. Ar fi zis că este imprudent. Melinda Ávila îl confundase cu un admirator puţin cam insistent… Se gândi rapid la Sherry şi la corpul ei destul de plinuţ. Cele două chimiste din DEA vor rămâne neconsolate la noapte.

Elicopterul urca lent deasupra colinei acoperite cu jungl cu rotorul huruind din cauza altitudinii, înghesuit între d columbieni, Malko se întreba dacă misiunea lui nu se va op aici. Erau doisprezece oameni în aparat, plus un teanc d bagaje. Noul şi ultramodernul aeroport din Rio Negro se afla o oră pe şoseaua spre Medellín. Toţi cei care îşi permiteau’s plătească şase mii de pesos luau elicopterul. Construit din bar obţinuţi din vânzarea drogurilor, aeroportul ar fi făcut să moar de ciudă oricare altă ţară civilizată din lume.

Elicopterul ajunse în fine în vârful crestei, iar Malko zări vale oraşul Medellín. Era o zonă imensă industrială, care ocup tot centrul, străbătută de un canal larg şi de scheletul viitorul metrou aerian, neterminat încă. Pe coline erau mii d magherniţe din cărămidă,

înconjurând oraşul ca o lepr roşiatică. De acolo erau recrutaţi ucigaşii cartelului… Aparat începu să coboare, aproape atingând vârfurile copacilor. Malk privea clădirile sinistre din centru apropiindu-se tot mai mu Aici se afla pe teritoriul lui Pedro García Velásquez.

Dacă ar afla vreodată de ce venise Malko în acest oraş de la capătul lumii, ar porni infernul împotriva lui. Elicopter survola un cimitir elegant, apoi zeci de hangare unde staţiona elicoptere şi avioane de agrement, apoi se aşeză în fal barăcilor din lemn ale firmei Helicol. Alături, vechea aerogai putrezea lent. Elicele se mai învârteau încă, dar o droaie d hamali se repeziseră la bagaje.

Malko îl urmări atent pe cel care îi luase valiza, în faţe staţionau câteva taxiuri. Dar niciunul nu se deranja, în afară e un şofer slab care îi făcu semn hamalului şi ridică capol portbagajului ca să pună valiza. Malko se sui în taxi, când portiera se deschise brusc şi zări un bărbat mic de statur; aproape chel, cu o privire pătrunzătoare şi un nas acvilin, pro: îmbrăcat…

— Señor, veniţi la maşina mea, zise el.

Şoferul vru să plece, dar nou-venitul îi adresă o frază spaniolă care îl domoli. Tensiunea crescu brusc. Chelul mic e statură îi făcu rapid cu ochiul şi repetă:

— Veniţi cu mine.

Prin deschizătura hainei, Malko zări mânerul unei arme de alibru mare, băgată în toc. Şoferul se aplecă, băgă mâna în rpedou, luă un pistol şi se întoarse, hotărât să nu scape lentul.

Capitolul V

În mâna bărbatului care deschisese portiera taxiului apă un pistol imens Beretta 92. Cu mâna stângă îl strângea de g! pe şoferul care rămăsese împietrit, iar cu dreapta îl trase Malko afară din maşină.

— Lagarto!” mormăi el şoferului.

Înşfacă valiza lui Malko din portbagaj şi se îndreptă către Mazda albă, care arătase cândva şi mai bine. Şoferul dema în trombă, fără să mai ceară bani. Pe chipul necunoscutu apăru un zâmbet fermecătorşi îi întinse mâna lui Malko.

— Miguel Botero, con mu’cho gusto.

Era poliţistul din DAS şi prietenul agenţilor din DEA.

— Cum de vă aflaţi aici? întrebă Malko mirat, în timp ce urca în vechea Mazda.

Înainte să răsucească cheia în contact, poliţistul columbij îşi

aprinse o ţigară şi fu imediat cuprins de un acces de tuş După ce îşi trase sufletul, spuse zâmbind:

— Ştiu de la domnul Clifton când trebuie să ajungeţi. Dar r am venit fără să aud un zvon…

— Cum adică?

— Am aflat de un informator că nişte sicarios din banda enului Pristos din Aranjuez s-au lăudat că pregătesc răpirea u străin care vine azi de la Bogotá. Am încercat să mă duc aeroportul din Rio Negro, dar am întârziat. Atunci, am su acolo şi am aflat că veniţi cu elicopterul.

— Ce era cu Jaxiul ăla?

— Era fals. În realitate, compania Carapaca îi aparţine
Pedro García Velásquez. Iar acela – cu numărul TI 9549
servit deja pentru mai multe asasinate. Dar nu se poate dov>
absolut nimic.

1. Şopârlă.

Porniră şi se îndreptară spre nord. străbătând un cartier cu mici ungalouri destul de sărăcăcioase. Era mult mai cald decât la ogota, iar totul era acoperit de o vegetaţie tropicală, luxuriantă, recură un pod peste canal – Rio Medellín – care străbătea rasul de la est la vest. Paralel cu râul, mergea un lung şarpe din, eton: era viitorul metrou aerian ale cărui lucrări fuseseră oprite din cauza lipsei de fonduri… Malko rămase năucit de vestea răpirii lui.

— De ce vor să mă răpească? întrebă Malko.

— Sunt sigur că au aflat că lucraţi pentru DEA, iar în edellin DEA nu are voie să pătrundă.

— Dar John Clifton mi-a spus că traficanţii nu se vor atinge e mine pentru că sunt în vizită de lucru.

Miguel Botero îi zâmbi stânjenit.

— Domnul Clifton este la Bogotá, nu la Medellín. Traficanţii le droguri nu prea sunt subtili. Tot ce reprezintă DEA este un usman declarat, chiar dacă ştiu că nu sunteţi periculos. Va trebui să fiţi foarte atent.

— Cum au aflat de venirea mea?

— Plătesc o grămadă de oameni… Dacă sunteţi foarte arecaut, puteţi să rezistaţi câteva zile, cât timp organizează altceva. Dar trebuie să vă luaţi o mie de măsuri de prevedere.

Începutul era bun. CIA a mai păcătuit încă odată cu sxcesul ei de optimism… Ca să alunge acest gând urât, Miguel totero se grăbi să

adauge:

— Probabil că nu vor să vă omoare, ci numai să vă apească doar câteva zile şi să vă dea drumul după aceea cu multă publicitate, ca să-i umilească pe americanii din DEA.

Malko îşi aminti de ceilalţi şoferi de taxi care nici nu-l băgaseră în seamă. Era clar că El Mexicano avea braţul foarte [lung… Străbătură o zonă industrială, circulată mai ales de amioane. Centrul Medellínului era de o tristeţe îngrozitoare, iguel Botero era încordat şi se uita mereu în oglinda etrovizoare. Agăţată de tabloul de bord, pârâia jalnic o staţie e emisie-recepţie. În maşină mirosea a tutun, a transpiraţie şi ra plină de hârtii vechi şi de diverse obiecte, îl cercetă cu; oada ochiului pe poliţistul Columbian. Miguel Botero semăna i degrabă cu un om amărât jdecât cu un poliţist. Abia îi [ajungea lui Malko până la umeri, îţi făcea mai degrabă milă, cu haina decolorată, în carouri, cu pantalonii fără formă şi cravata [zdrenţuită. Colac peste pupăză, mai şi tuşea întruna.

— Lată hotelul Intercontinental, zise el arătându-i o clădire albă. ascunsă în vegetaţia colinei din faţa lor. În jurul lui's găsesc cele mai frumoase clădiri din Medellín, în barn Poblado. Toate aparţin practic traficanţilor de droguri.

Trecură pe lângă un mare centru comercial, San Diego, urcară colina pe un drum abrupt, mărginit de restaurante şi case luxoase. Miguel Botero opri brusc, în faţa lor era uh lung de maşini. Jumătate din drum se prăbuşise în prăpăstii iar un semafor provizoriu dirigia alternativ circulaţia pe singur sens.

— Putem să mâncăm împreună diseară, sugeră Malko.

— Am aranjat ceva, zise poliţistul, la Club Campestre, mai şic local din Medellín, unde traficanţii de droguri nu au!

să intre. Ca să se răzbune, EI Mexicano mai pune câte, bombă din când în când. Ca de exemplu, acum trei luni.

Malko schimbă vorba.

— O cunoaşteţi pe Isabel Nieto? îl întrebă el tocmai cai aveau cale liberă.

— Claro que şi! răspunse Columbianul. Este foa cunoscută în Medellín. Dacă o să fie vreme frumoasă, o svedeţi la piscina de la Intercontinental. Se duce în fiecare zi.

Vira la dreapta. Puţin mai departe, câţiva soldaţi în uniforrr de camuflaj opreau vehiculele ce coborau colina ca să controleze portbagajele în căutare de explozibili. De aproape hotelul

Intercontinental nu mai părea chiar atât de liniştit. Câth soldaţi stăteau de pază în parcare. Câteva mici columbier deocheate se învârteau pe la recepţie. Malko se pomeni într – cameră cu ferestrele spre piscina pustie acum. Parcă ar undeva la ţară. După ce făcu un duş, îşi puse tocul, verific încărcătorul armei şi coborî să bea ceva la bar. l se pan ciudat să fie înarmat ca un gangster.

Club Campestre era aproape la fel de bine păzit ca şi Fe Knox. Îndată ce Malko opri când intră pe carrera 44, maşi închiriată fu înconjurată imediat de paznici înarmaţi, îi ceru actele, le verificară, trecură o oglinjoară pe sub Toyota ca să asigure că nu avea o bombă şi fu nevoit să deschic portbagajul înainte de a intra. Clubul în sine semăna cu moşie foarte mare, mai degrabă sinistră decât primitoare, parter era o expoziţie de pictură. Ajunse la etajul întâi într

restaurant imens aproape gol. deasupra unei piscine. Trei muzicanţi cu chitare treceau pe la fiecare masă. îl instalară lângă vreo doisprezece băieţi şi fete care se distrau zgomotos. Comandă o aguardiente, pe care barmanul i-o servi cu sare şi lămâie.

Miguel Botero apăru când era deja la al treilea pahar. Era îmbrăcat la fel de neglijent, în schimb, era însoţit de o apariţie de vis. O negresă cu trăsături delicate, cu un nas fin şi drept, bine făcută, cu sâni ascuţiţi şi nişte şolduri superbe, care era aproape mai înaltă cu un cap decât el. Miguel Botero făcu prezentările.

— Malko Linge, Teresa Álvarez. Teresa este judecător.

Lucru cam dificil pe aici.

Comandară. Toată mâncarea era franţuzească. Mig-uei Botero ceruse politicos să-l lase să se aşeze cu faţa spre uşă.

— Amândoi suntem nişte persoane foarte ameninţate, explică el. Mi-au dat o vestă antiglonţ, dar e aşa de grea că nici nu pot să o port! Iar Teresa doarme cu pistolul sub pernă şi nu iese decât însoţită de cineva înarmat, fireşte când nu este cu mine. Vecinii ei îi fac toate cumpărăturile, dar maşina ei nu este blindată… în ziua în care or să vrea într-adevăr să…

— Să nu fim fatalist! zise Teresa cu glas blând. Cea mai bună prietenă a mea a fost asasinată acum trei luni. În timpul anchetei, beneficiez de protecţie. După aceea, s-a terminat, nu au destui oameni.

Miguel Botero îşi aprinsese o ţigară. O puse în scrumieră şi o cuprinse pe după umeri.

— În curând, vom merge pentru o vreme în Statele Unite,

continuă el. Eu trebuie să urmez nişte cursuri la FBI.

Li se aduse o supă de peşte, abia scoasă din conservă. Miguel Botero rupse tăcerea.

— Este foarte dificil să fii de partea legii, traficanţii au atâţia bani… La un moment dat, toţi ofiţerii au închis ochii, când erau locotenenţi sau căpitani. Iar traficanţii nu uită. Jumătate din oraş este construit cu banii de pe droguri.

Muzicanţii dispăruseră, lăsând locul unei slasa lente. Miguel se scuză şi o trase pe Teresa în ringul de dans. Malko îl privi dansând cu judecătoarea, strâns îmbrăţişaţi. Se vedea că este foarte îndrăgostit. Când se întoarseră, poliţistul reluă:

— La noi, guvernul nu face nimic pentru săraci. El

Mexicano electrifică mahalalele, construieşte stadioane, face donaţii în bani. Dacă traficanţii sunt atât de puternici, este pentru că oamenii de la periferie îl consideră binefăcătorul lor.

Tânăra judecătoare se ridică, iar Malko îi privi şoldurile care se legănau. Ca fotomotel, ar fi câştigat o avere. Miguel Boterc mai luă o ţigară.

— Să fiţi atent în hotel, că este plin de turnătorii traficanţilor îl sfătui el. Dacă vreţi să vă întâlniţi cu Isabel Nieto, trebuie să vă prefaceţi că o agăţaţi… Nu uitaţi să vă jucaţi rolul şi să luai legătura cu cei din DIS în mod oficial. Traficanţii se vor mira ca nu faceţi nimic.

În depărtare se auzi o rafală de armă automată. Poliţişti zâmbi.

— Nu-i nimic. Oricum, recruţii câştigă trei mii de pesos p
lună… Nu sunt greu de cumpărat. Dorm deseori la Teresa e;
să nu se mai sperie aşa de rău. Dar e o prostie; dacă vin. n
omoară pe amândoi.

Malko se uită la el mirat. Acest omuleţ cumsecadent semăna deloc cu un Columbian de rând, cu eroismul său de un calm neobişnuit…

— Dar dumneavoastră? întrebă el. De partea cui sunteţi?

Poliţistul fu zguduit brusc de un acces de tuse care îi umpli ochii de lacrimi. Când îşi recapătă respiraţia şuierătoare, zise:

— Nu ştiu, domnule, îmi iubesc ţara. Aş avea senzaţia că
trădez dacă i-aş ajuta pe traficanţi. Mi-e ruşine de Columbia şi de felul cum este privită în afară. Mi-aş dori să am mijloace's bani. La Medellín, poliţia dispune de un singur elicopter. N ic măcar nu am bani să-mi plătesc informatorii. Cu toate astea, îs riscă viaţa, îi mai invit la

masă la Teresa. Gătește foarte bine.

Negresa se întorcea. Cina se terminase repede. Mig-ue Botero se uită la ceas.

— Noi plecăm, vă mulţumesc mult, a fost delicios.

Părea aproape umil. Scrise un număr de telefon pe i bucăţica de hârtie şi i-l dădu lui Malko.

— Dacă aflu ceva interesant, vă sun. Dacă credeţi că ave
nevoie de mine, sunaţi-mă la acest număr. Este al Teresei.
găsiţi des acolo. Să nu-mi telefonaţi niciodată la birou, decă dacă este foarte urgent.

Străbătură expoziţia de pictură de la parter, când aproape că se ciocniră de o pereche. O Columbiană plinuţă, gătită de sărbătoare, la braţul unui bărbat cu părul pomădat şi gălbui Privirea se opri la trioul format de Teresa Miguel şi Malko ci vădită surpriză. Poliţistul îi adresă un semn respectuos cu capul, iar bărbatul abia catadicsi să-i răspundă. Ajuns în grădină, Miguel se întoarse către Malko.

— L-aţi văzut pe tipul cu care ne-am întâlnit? Este doctorul
Oscar Lopez-Triana, directorul DAS din regiune. Este ofiţer în retragere. Şi el poartă vestă antiglonţ din kevlar…

— Mi s-a părut că v-aţi simţit un pic stânjenit, observă
Malko.

— Oh, aici, este un local foarte scump! Dacă mă vede, crede că sunt şi eu cumpărat.

Se despărţiră în parcare. Malko se duse la hotel pe străduţele dosnice din Poblado. Toate restaurantele erau închise. Norii ascundeau vârfurile dealurilor şi se vedeau doar luminile din centrul Medellínului. Se încuie în cameră cu arma alături. Era mulţumit că îl cunoscuse pe Miguel Botero. În această ţară coruptă, era o binecuvântare să întâlneşti un om ca el.

Soarele se reflecta în ochelarii de soare cu lentile din sticlă cu rame albastre ai superbei roşcate lungite pe marginea piscinei hotelului Intercontinental. Malko o studia de la „cofee-shop". Era o superbă plantă tropicală, dar probabil carnivoră. Costumul de baie întreg argintiu îi scotea în evidenţă trupul plinuţ şi bronzat, iar părul roşcat i se revărsa ca o cascadă pe umeri. Era Leoaica, amanta lui Yaakob Netamayu. Cu ea trebuia să ia legătura. Malko se ridică şi se duse încetişor să se aşeze pe un şezlong lângă tânăra femeie.

Aceasta întoarse fugitiv capul înspre el, apoi se uită la un

televizor Seiko, nu mai mare decât un pachet de ţigări. Se parfumase din belşug, probabil ca să alunge muştele. La un moment dat, ea se întoarse şi luă o poziţie extrem de provocatoare, oferindu-i lui Malko linia sinuoasă a spatelui. Malko se aplecă şi puse mâna pe şoldul rotund.

— Señora?

Isabel Nieto tresări şi se întoarse.

— Ce doriţi?

— Să vorbim, Isabel, zise el.

Ea îşi scoase ochelarii, arătându-şi încântătorii ochi verzi, plini de vădită curiozitate. Vocea era extrem de răguşită, joasă, senzuală.

— Cine sunteţi?

— Prietenul unui prieten. Cântaţi în acest moment? Aş dori foarte mult să vă ascult.

Ea se destinse puţin, dar zise imediat cu voce spartă:

— Eu nu cânt. Cine sunteţi?

— Vreau să mă întâlnesc cu Yaakob Netamayu.

Ea îl fixă cu privirea îndelung, neîncrezătoare, apoi îşi scutură coama de păr roşcat.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume, señor. Lăsaţi-mă în pace.

Sări imediat în picioare, înşfacă prosopul şi plecă legănându-şi şoldurile, înconjurând piscina. Malko fugi după ea şi o ajunse la intrarea în cabinele de schimb. Ea se întoarse furioasă.

— Domnule, aici este numai pentru femei.

— Şi mi se pare că dumneavoastră sunteţi una dintre ele „spuse el zâmbind.

Descumpănită, Isabel Nieto ezită, apoi zise fără prea mare convingere:

— Lăsaţi-mă în pace.

Malko îi bară drumul. Un mustăcios cu cămaşă mexicană apăru brusc şi se opri la câţiva metri ca să-i observe.

— Eu mă numesc Malko Linge şi locuiesc în camera 437 în acest hotei. Am venit special ca să-l întâlnesc pe Yaako

Netamayu. Sunaţi-mă îndată ce aflaţi ceva. O.K?

Se pregătea să plece, când ea îl strigă cu vocea frumoas de vampă tropicală.

— Aşteptaţi până mă îmbrac!

Apăru după un sfert de oră îmbrăcată cu un tricou care părea

prea mic pentru sânii enormi şi cu un jeans roz ci inimioare imprimate, încălţată cu nişte cizmuliţe cu tocuri foartf înalte. Era machiată precum regina din Saba în zilele de sărbătoare. Ea îi strecură lui Malko în pamlă o hârtiuţi împăturită.

— Adresa şi telefonul, spuse ea în şoaptă. Vă sun peste
două zile. Acum plec la fermă. Când mă întorc, vin cu veşti
Hasta luego.

Deşi coridorul unde se aflau cabinele era destul de larg, ce se frecă un timp de Malko, iar el îi simţi presiunea pieptuli voluminos strivindu-se de cămaşă. Leoaica sugea de la două oi. Malko puse mâna pe şold. îl zări în oglindă pe mustăcios

Avea o mutră de bătăuş. Isabel Nieto rămase un timn a uitându-se în ochii lui. El citi în privirea ei verde un îndemn fără echivoc.

— Ar trebui să vă ascult cântecele, spuse el.

Ea râse din fundul gâtului, extrem de provocatoare

— Când mă întorc! Adios!

Ieşi după ea, iar mustăciosul veni după ei. Malko o văzu pe Leoaică urcându-se într-un BMW de culoare albă şi se întâlni cu Columbianul în hol. Era ciudat…

Telefonul sună la opt fix. Miguel Botero, poliţistul, întrebă:

— Vreţi să mâncaţi cu noi? Ne întâlnim în parchingul din centrul comercial San Diego, pe aceeaşi stradă cu hotelul, dar puţin mai jos. Mergem cu maşina mea…

Malko acceptă cu plăcere. După un sfert de oră, se urcă în Mazda împreună cu cei doi columbieni. Pe podea zăcea puşca automată a judecătoarei. Merseră spre est, pe carrera 44, un bulevard larg mărginit de clădiri moderne şi de locuinţe somptuoase, care şerpuia pe versantul colinei. Miguel Botero o luă pe o străduţă şi se opri în faţa unei firme ce anunţa La Barra Antioquiana. Un paznic cu poncho şi pălărie de pai, cu o puşcă veche în mână, se grăbi să parcheze Mazda.

— Aici au bucătărie criolla, îi explică poliţistul.

Restaurantul nu era prea mare, decorat cu obiecte de artizanat şi aproape pustiu. Malko se pomeni cu o mazamorra în faţă, adică supă de pui cu bucăţi enorme de turte din porumb, iute ca focul, în timp ce Miguel şi Teresa se îndopau cu chicharron cu yuca. Clienţii intrau şi ieşeau, după ce zăboveau câteva minute la bar. La un moment dat, lui Malko i se păru că în penumbră îl zăreşte pe mustăciosul de la Inter

însoţit de o femeie, însă toţi columbienii seamănă între ei. Dar când vru să-i vadă mai de aproape, aceştia dispăruseră…

Era pe cale să guste din Besos de Negra. desertul tipic Columbian, când restaurantul fu zguduit de o explozie puternică. Malko se pomeni cu farfuria în faţă, în timp ce masa zbură cât colo din cauza suflului violent. Peste ei căzură bucăţi

J. Creolă, adică locală.

din tavan, sticlele de la bar se făcură ţăndări într-un zgomot înfiorător. Miguel Botero se ridică scuturându-se de moloz, cu Beretta în mână. Se repezi către uşa smulsă din ţâţâni, urmat de Malko. Toaleta era devastată. O chiuvetă zburase de la locul ei şi se spărsese într-un zid. Peste tot erau fiare care atârnau din pereţi, în aer plutea un miros acru de dinamită. Cu arma în mână, poliţistul îl trase după el pe Malko.

— Este o pătata. Să plecăm.

În trecere, îi dădu o mie de pesos patronului care rămăsese culcat la pământ şi se duseră la Mazda. Pe carrera 44 întâlniră o maşină de pompieri. Teresa nu se clintise, tamponând în linişte o mică julitură pe obraz. Malko se aplecă înspre Miguel.

— În seara asta, cred că am văzut un tip care mă supraveghea la hotel.

Îi povesti despre întrevederea cu Leoaica. Poliţistul clătină

din cap.

— Da, e posibil, dar poate să fie doar o coincidenţă.

Restaurantul aparţine cuiva care nu-i are la suflet pe traficanţi.

E de ajuns ca să pună o bombă…

Judecătoarea îi spuse ceva în spaniolă, iar el vira imediat! apoi se opri puţin mai departe în faţa unui mic sanctuar săpat! în stânca dealului: Malko zări o Fecioară înconjurată de icoane şi de lumânări. Teresa Álvarez coborî şi îngenunche în faţa ei. Miguel se întoarse zâmbind.

— Teresa este foarte credincioasă, chiar superstiţioasă!

Aici este altarul unde vin foarte des traficanţii ca să se roage!

fiindcă în acest loc El Mexicano a scăpat cu viaţă dintr-unj accident de elicopter. El a pus statuia Fecioarei Maria aici. Vine multă lume.

Se întrerupse fiind cuprins din nou de un acces de tuse. f După ce se calmă, mormăi:

— Ar trebui să renunţ la fumat, dar sunt stresat. Când voi ajunge

în SUA…

Teresa îşi terminase rugăciunile şi se întoarse la maşină, în timp ce urcau panta spre Inter, Malko întrebă:

— Cum am putea să aflăm dacă a fost o întâmplare, sau dacă am fost vizaţi?

Miguel se întoarse şi îi adresă un zâmbet obosit.

— Pe mine şi pe Teresa vor să ne omoare, nu doar să ne

7. Bombă cu putere mai mică.

sperie… Trebuie să vă spun că Mexicanului nu-i place deloc că vă aflaţi la Medellín. În curând veţi primi un coşciug în miniatură. Asta vrea să spună că trebuie să plecaţi din oraş ori să rămâneţi definitiv.

Malko fi blestemă pe „gemenii" uriaşi din Bogotá: Wayne Mai fort şi John Clifton. După părerea lor, traficanţii de droguri trebuiau să-i suporte prezenţa la Medellín, atât timp cât era oficială… Oare ce s-ar întâmpla dacă Pedro García Velásquez ar afla adevăratul motiv al venirii lui în oraş?!

Capitolul VI

Câţiva nori răzleţi se adunară în jurul colinelor verzi car împrejmuiau hotelul. De două zile Malko nu se mişcas aproape deloc şi se plictisea îngrozitor. Doar o dată se duses la sediul DAS, unde un ajutor de băgător de seamă îi povestişi verzi şi uscate, făcându-i un tablou idilic al luptei împotriva traficanţilor de droguri. Nu primise nicio veste de la Mig-ue Botero şi nici de la Wayne Mai fort. Micuţele columbiene de l, recepţie îi adresau pe faţă ocheade pline de subînţeles. Ui american singur, plin de bani era o pradă sigură. Una dintre eh îi făcu o propunere în timp ce îşi lua cheia.

— Du-mă la dans la Rio Negro. Vom dormi acolo, pentru ci e periculos să mergi noaptea.

Nici că se putea o propunere mai directă. Telefonul sună iar el dădu televizorul mai încet.

— Malko?

Vocea răguşită îl făcu să se încălzească din cap până-i picioare. Era Leoaica. Se întorsese.

— Da.

— A las sieste, la mine. Hasta luego.

Închisese deja. Avea două ore la dispoziţie. Trebuia să verifice dacă este urmărit. Coşciugul despre care îi spusese Miguel nu sosise încă, dar nu pleca nicăieri fără armă; Mustăciosul nu apăruse, dar erau

destui oameni care căscaiJ gura prin hol, ca să nu mai vorbească despre şoferii de taxi… Coborî şi se îndreptă spre centru. Ploua cu găleata. O luă pe căile 51, aglomerată şi zgomotoasă, apoi urcă spre nord, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare.

Circulaţia era îngrozitor de anevoioasă, iar pe trotuare erai cozi interminabile în aşteptare de bucetas… O luă spre Poblado pe bulevardul San Diego şi vira pe căile 20, urcând colina. Găsi locuinţa Isabelei Nieto pe carrera 38. edificio Monte Carlo o clădire splendidă din cărămidă înconjurată de o grădină tropicală, în hol stătea un portar împodobit cu fireturi şi galoane. Malko îl întrebă despre Columbiană, iar acesta o sună imediat la interfon.

— Tercero, apartamente 322, zise el.

Cabina liftului era din lemn roz… Totul era numai marmură şi esenţe de lemn preţios. Isabel Nieto îl aştepta în pragul uşii. îmbrăcată într-un soi de sarafan din zale argintiu, supermuiat pe ea, al cărui decolteu îi oferea ca pe tavă pieptul bogat. El îi atinse şoldul şi avu senzaţia că mângâie o. armură, însă una călduţă. Leoaica îl conduse în alcovul intim alb cu auriu. Tot ce se găsea aici purta amprenta lui Claude Dalie care venise special cu avionul personal: canapeaua stil Ludovic al XV-lea din mătase albastră, cu spătarul auriu, măsuţa joasă susţinută de fildeşii unui elefant, cei doi negri din abanos şi mobila neagră lăcuită, care adăpostea televizorul şi o combină hi-fi. Peste tot erau fotografiile Isabelei în ţinută de scenă sau în costume de baie supersexy. Pe măsuţa joasă zări o fotografie alb-negru a ei împreună cu un bărbat ras în cap. Era israelianul.

Malko se aşeză lângă ea pe canapea. O sticlă de Dom Perignon aştepta destupată în frapieră, din care Isabel băuse binişor, îşi puse picior peste picior, ridicându-le cât de sus îi permitea sarafanul şi îi aruncă lui Malko o privire arzătoare.

— Vreţi să mă vedeţi cântând?

— Desigur!

Ea apăsă o telecomandă, iar ecranul unui imens televizor Akai se lumină brusc. După o fracţiune de secundă, Isabel Nieto apăru cu braţele ridicate deasupra capului, ondulându-şi bazinul de parcă af şi făcut amor. Vocea răguşită l-ar fi smuls Islamului şi pe cel mai habotnic aiatolah. Ea se legăna pe canapea în timp ce privea videoclipul. Nemaiputând să reziste, se ridică până la urmă şi începu să danseze cu înflăcărare o cumbia.

Se legăna în faţa lui Malko, însă el nu venise special pentru această demonstraţie… Deodată, întinse mâna şi îl trase de pe canapea, lipindu-i de ea. Îşi legăna pântecele într-un ritm îndrăcit, îşi dăduse capul pe spate şi se uita la Malko printre gene ca să vadă ce efect producea.

— Vă place cântecul meu?

Încetini ritmul, trecând pe o salsa lentă care îi permitea

Leoaicei să se mai frece puţin de el. Malko se întreba dacă nu făcea intenţionat pe seducătoarea.

— Aveţi vreun mesaj pentru mine? o întrebă el.

— Mai târziu, i-o tăie cântăreaţa, lipindu-se şi mai tare de el.

Videoclipul se apropia de final. Era prea mult. Malko se hotărî să o prindă în propriul joc. Căută cheiţa fermoarului sus lângă ceafă şi îl trase în jos brusc. Isabel trase un chiot de surpriză. El îi scotea deja sarafanul, eliberând sânii enormi. Mă jos avea doar un triunghiuleţ din dantelă neagră, care! ascundea sexul. Isabel Nieto se opri din dansat. Cu picioarele puţin depărtate, ea îl privea fix pe Malko, cu dispreţ.

— Dacă mă regulaţi, şi el află, vă omoară…

Încă o candidată la medalia de aur pentru cinism. Malko e împinse spre canapeaua Ludovic al XV-lea. Ea îi scăpă râzând

— Haideţi să ne regulăm…

Fiindcă se îndrepta spre balcon, el crezu că a înnebunit Culisă uşa cu geam şi observă că în realitate balconul era piscină în miniatură. Sau un jacuzzi ceva mai mare, luminat din interior, în faţa lui Malko, ea rulă slipul din dantelă şi îl lăsă şi alunece în jos, dezvăluind tufa aurie tunsă în formă de inimă cu un gest mai mult decât provocator, ea îl lăsă să alunece îi lungul coapselor cărnoase până când ajunse o grămăjoar neagră pe marmură. Malko se dezbrăcă şi intră în jacuzzj îndată ce fu în apă, ea îi cuprinse în palmă sexul.

— Şi tu o tragi bine, ganguri ea. Dar nu la fel de bine e

prietenul meu cel mai bun…

— Yaakob? întrebă Malko puţin afectat.

— Nu.

Ea se întoarse şi luă un obiect de pe o etajeră din sticlă şi îi arătă lui Malko rânjind. Era un olisbos din abanos de o mărimf impresionantă, inumană. Leoaica îi adresă lui Malko un zâmbti carnasier.

— Să nu fii gelos! Este reproducerea exactă a penisulij unui

catâr de la ferma mea… într-o zi, îi atârna şi m-a excita

L-am mângâiat şi am făcut un mulaj. Şi culoarea este la fel…

În timp ce vorbea, îşi băgase mana în apă şi îl freca pântece. Apoi, apăsă încetişor şi îl introduse în ea centimetri cu centimetru, fără să ia mâna de pe sexul lui Malko pe care! masturba cu blândeţe. Când dispăru aproape în întregime, se opri strâmbându-se.

— Am senzaţia că sunt violată.

Cu toate astea, ea continua foarte încet, până când ajunse în poziţia în care putea să-l manevreze. Respiraţia deveni mai sacadată. Toate astea îl excitau la culme pe Malko. Se apropie de ea şi o sărută cu furie. Sfârcurile erau dure precum lemnul. Fără să i-o ceară, tânăra se întoarse oferindu-i fesele magnifice, cu capul sprijinit de mâinile cu care se ţinea de margine, îngenuncheată în jacuzzi. Sexul era ocupat de penisul imens, iar Malko nu avea de ales. Găsi uşor deschizătura dintre coapse, dar când apăsă, Leoaica se ridică mârâind ca o sălbăticiune.

— Fă-o dintr-odată!

Dar el preferă să se afunde treptat, gustând înaintarea cu fiecare centimetru. Când începu să o pistoneze. cu mâinile încleştate pe sânii imenşi, Columbiana îngână tot felul de cuvinte obscene, în timp ce se ondula, implorându-l să o despice, până când juisară amândoi odată. Isabel ieşi repede din jacuzzi, după ce îşi smulsese penisul din pântece şi dispăru în casă.

Se întoarse cu salopeta-armură, machiată proaspăt şi cu o lucire provocatoare în ochi. Ecranul televizorului se întunecase, însă în combină se mai auzeau cântecele Isabelei ca un fond sonor.

— Trebuie să plec, zise ea. Am program! a EI Recuerdo. O

să-i înnebunesc pe toţi. Mă voi gândi la tine.

— Cum rămâne cu Yaakob?

— Mâine la ora şapte, pe căile 54, 50 C. Este o fabrică de pielărie. La Estrella. Acum, du-te. Singur. Să spui că ai venit să vezi şaua pe care am comandat-o.

Cum era încă gol, ea îngenunche brusc şi îl cuprinse cu gura câteva clipe, apoi se ridică râzând.

— Cânt mult mai bine dacă am gust de spermă în gură, spuse ea.

Cu Isabei, mercenarul israelian nu se plictisea deloc… Probabil că ea îi ghici gândul, că zise numaidecât:

— Mă culc cu Yaakob fiindcă mă excită. La fel ca tine.

Amândoi simţiţi pericolul şi asta mă pune pe jar. Nu pentru că

îmi dă bani. Sunt o femeie liberă. Toţi bărbaţii îmi dau. Şi tu ar trebui să-mi faci cadouri. Ador acest lucru. De exemplu, poţi să-mi dăruieşti un cal…

Cum era şi firesc, căile 50 C era întreruptă de canalu Medellín. În centrul industrial al oraşului, străzile începeau ci numerotarea de unde se înfundau brusc. Era un adevărat labirint. Să nu mai vorbească de cele cu sens unic. Malko's «învârtea de ceva timp. când ajunse în fine pe drumul cel bun. C firmă anunţa: La Estrella, fabrica de cuervos. Opri maşina puţir mai departe. Nu primise nicio veste de la Miguel Bot era şi, în afară de câteva crime. Medellínul părea destul de calm. De l? atentatul din restaurant nu se mai întâmplase nimic suspect, iai el îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului la piscina de Inter, între două averse de ploaie. Ocupată doar o treime din capacitate, hotelul era sinistru.

Înainte de a intra în fabrica de pielărie, examina cu atenţie căile 50 C. Cu atâtea magazine, mici depozite şi camioane care încărcau marfă, era imposibil să afle dacă era urmărit sau nu. În plus, se mai şi întuneca, împinse uşa, liniştit de greutatea armei din toc. Mirosea a tanin şi câţiva angajaţi se învârteau prin magazin. Peste tot erau şei de toate mărimile aşezate pe nişte capre din lemn. Pereţii erau acoperiţi în întregime cu harnaşamente. Într-o vitrină erau etalaţi nişte pinteni cu lucrătură de bijuterii. Un bătrân veni spre el zâmbitor.

— Señor?

— Sunt un prieten al Isabelei Nieto, începu Malko, şi aş dori să văd şaua pe care a comandat-o.

Stătu o clipă pe gânduri, privindu-l neliniştit, apoi îi zâmb din nou.

— Con mucho gusto, señor. Par aquí.

Îl conduse pe Malko pe un coridor îngust până la un depozit slab luminat unde mirosul era insuportabil. Peste tot erai1 împrăştiate lăzi şi cutii, şei, hăţuri şi pereţii plini de fotografii cui cai. În partea cealaltă mai era o uşă. Bărbatul îi arătă un obiecti aşezat în mijlocul încăperii.

— Iat-o, domnule.

Malko rămase înmărmurit. Nu văzuse în viaţa lui o asemenea şa. Avea două locuri! Şi două perechi de scărişe. Nu erl nevoie să întrebe pentru ce o comandase Leoaica. Ca să sreguleze când la pas, când la galop. Era una dintre recentele e fantezii…

Bătrânul ieşi pe unde venise. Malko aşteptă, examinând şaua ca

să-i treacă de urât. Peste tot era plin de praf. După douăzeci de minute de aşteptare, nu se arătă nimeni, iar el visase destul la câte se puteau face într-un asemenea obiect. Un zgomot uşor îl făcu să tresară. Zări o vagă umbră, apoi o siluetă care se desprinse de lângă perete.

— Rămâneţi pe loc.

Vocea era calmă, iar engleza perfectă. Mai întâi zări capătul lung şi dreptunghiular al unei puşti automate „Desert Eagle", ul-ima creaţie a tehnicii israeliene, apoi un bărbat masiv, mult mai înalt decât el, cu părul grizonant şi tuns scurt, cu o cicatrice mare pe obraz. Ochii duşi în fundul capului îl străpungeau pe Malko precum un laser. Era colonelul Yaakob Netamayu, fost combatant, erou în Tsahal.

— Întoarceţi-vă! îi porunci el.

Malko se supuse. Netamayu îi luă pistolul şi îl puse mai departe, apoi îi controla pe Malko cu multă grijă, pipăindu-i chiar şi picioarele. Apoi se ridică, se îndepărtă, îşi puse arma la centură şi îşi aprinse o ţigară.

— Pute rău aici, remarcă el pe un ton egal. De ce aţi vrut să mă vedeţi?

— Vin din partea oamenilor cu care aţi lucrat la Beirut, zise

Malko. Cei care v-au contactat prin intermediul lui Dirty Shirt Harry.

Un zâmbet vag, dar probabil lipsit de amabilitate, îi deforma gura israelianului.

— Beirut, zise el, e foarte departe. S-au schimbat multe lucruri de atunci. Iar americanii nu ştiu întotdeauna să facă un război…

În vocea lui erau accente de ură. Cu această figură masivă de mort, cu privirea rece, te ducea cu gândul la colonelul Kurtz din Apocalypse Now. Era omul care nu ştia unde să se oprească. Malko înţelegea de ce fascinase o superbă plantă tropicală precum Isabel Nieto.

— Poate că au învăţat între timp, observă Malko. Altminteri, nu m-aş afla aici.

Israelianul zâmbi cu ironie şi ridică din umeri cu dispreţ.

— Să fim serioşi! Nici măcar nu îndrăznesc să iasă din

3 ogota. Altfel, ar fi venit ei aici. They chicken out…

— Există alte motive, spuse Malko. Sunt însărcinat să vă fac o propunere.

Dau bir cu fugiţii.

— Vor să mă retrag?

— Nu. Vor să ajutaţi Compania.

— De ce? S-au purtat mizerabil cu mine. M-au trădat şiiţili

Acum toţi palestinienii din lume sunt pe urmele mele, de ace.

putrezesc într-o ţară ca asta. Cu o pensie de nimic! în plus. În ascult şi de ordinele lui Arik. Ei o ştiu foarte bine.

— Eu nu pot să spun decât ceea ce ştiu. argumentă Malk

— De unde ştiţi că pot să fiu de ajutor?

— Locuiţi cu El Mexicane, zise Malko, şi are încredere în lumneavoastră. Ne ocupăm noi de rest.

— Cât?

— Vom discuta în câteva momente. Credeţi-mă că veţi irimi destul ca să vă odihniţi la soare tot restul vieţii.

Urmă o lungă tăcere. Se auzea circulaţia de afară.

Vă consideră un profesionist de mare clasă şi o persoană e Atmosfera era sufocantă. După un timp, colonelul israelian upse tăcerea:

Sunt de acord să discutăm despre ofertă. Dacă ajungem a o înţelegere, eu voi pune condiţiile. Vreau să vă am sub ochi. ndată ce îl voi răpi pe Velásquez. Iar dumneavoastră garantaţi: u viaţa. O.K? – O.K., aprobă Malko.

Acum că Yaakob Netamayu acceptase în principiu, treaba ai grea de-abia începea. Trebuia să transforme o idee lebunească într-o operaţiune reuşită.

Încredere.

— Bullshit! mormăi Yaakob Netamayu. Şi pe urmă?

Trăgea cu nervozitate din ţigară. Malko se întreba dai aflase de Isabel.

— Am să vă fac o ofertă, continuă el. Compania şi DEA

vor cu orice preţ pe Pedro García Velásquez.

Israelianul rânji.

— Serios! Iarăşi chestia asta! Să i-l ceara columbienilor.

ei ştiu unde este…

— Eu vi-l cer dumneavoastră, spuse liniştit Malko. Est!

Înţelegerea noastră, fără ştirea columbienilor.

De data asta, fostul colonel păru descumpănit. Aruncă ţigara pe jos şi se apropie de Malko.

— Vor să-i ajut să pună mâna pe Pedro?

— Exact.

— Şi după aceea?

— Va fi trimis direct în Statele Unite, fără participarea columbienilor. Cu un avion aparţinând DEA.

Israelianul se uita ciudat la ei. Clătină uşor din cap.

— Nu vă cred. Este imposibil. Sunt prea naivi.

Malko se aşteptase la aşa ceva. Scoase cu grijă din buzunar fotocopia decretului semnat de preşedintele Bush cu câteva zile în urmă şi i-l întinse.

— Citiţi.

Yaakob Netamayu citi rar, apoi îi restitui documentul Expresia feţei se schimbase.

— Le-a trebuit un sfert de veac să înţeleagă, observă el. Ş

nici acum de tot… Teroriştii ar trebui împuşcaţi, nu arestaţi.

— Bush vrea proces pentru Pedro García Velásquez.

adăugă Malko. Vrea spectacol ca să-i înspăimânte pe unii şi să încurajeze guvernul Columbian. Altfel lumea va crede că H

ucis concurenţa… Aşdar, sunteţi de acord să colaboraţi cu noi?

Israelianul al privi îndelung.

Capitolul VII

micul depozit J

din Mossad nvofisngurul cl-i-i™™! °StU Colon

— Nimeni nu-şi va lăsa „«t 3—asa oasele aici prudenţă, zise Malko mteb ama L'K" – acti, °năm C singur, fără ajutorul altcuiva J-3 baza e sim Pă:? uls-Velasquez din ferma lui? 3" Scoatcă Pe Pedro Israelianul îl opri cu un gest

Parlă era voci de bani. De la cine din Mossad doriţi.

Vă puteţi duce cu ei u

Vă bateţi joc de mine?

I „— " 10 reat mana în buzunar.

I: „Desert Eagle vă dă mai mult de câteva mii de 62

dar nu cred mercenarii m

Coşmar în Columbif iunt plătiţi bine. Cum vedeţi dumneavoastră viitorul? Undeva în Africa? în Afghanistan? în America Centrală?… într-o bună zi, văreţi alege cu un glonţ sau vă vor lichida prietenii… Poate chiar edro García Velásquez. Va fi suficient să fie presat de juvernul Columbian. Se va debarasa de dumneavoastră ca să-i salmeze.

— Mai slăbiţi-mă! mormăi israelianu!

Avea spume la gură, strângea buzele şi era palid la faţă. Malko continuă fără să se intimideze.

— Este adevărat, nu costă nimic Agenţia, dar singur nu veţi putea niciodată să daţi o lovitură ca asta şi o ştiţi foarte bine.

} u atât mai puţin veţi putea pleca viu din această ţară. Ştim că nu pilotaţi. Vă ofer logistica şi şansa să vă retrageţi pentru totdeauna. Dar nu vreau să vă-forţez mâna. Mai gândiţi-vă. Eu sunt la Intercontinental şi mai stau încă trei zile.

Malko se îndreptă către culoar şi deschisese deja uşa când sraelianul strigă cu voce gâtuită:

— Aşteptaţi!

Malko se întoarse. Yaakob Netamayu se apropie foarte mult de el şi îi aruncă drept în faţă:

— Dacă este o farsă, primul lucru pe care îl voi face va fi să trag un glonţ în cap.

Malko îi susţinu privirea şi întrebă cu voce calmă:

— Unde este în acest moment Pedro García Velásquez?

— La Napoles, ferma lui.

— Este bine păzit?

— Are vreo sută de oameni. Plus două elicoptere şi câteva maşini blindate. Aparate de radio şi informatori peste tot. Are un informator foarte bine plasat care îl ţine la curent cu tot ce se întâmplă.

— Cine?

— Nu ştiu, el îi spune El coyote amarillo. Dacă nu vreţi să ne trezim amândoi cu beregata tăiată şi aruncaţi în Rio

Magdalena, să nu aveţi încredere în niciun Columbian.

— Ştiu, spuse Maiko. Să presupunem deci că reuşiţi să

Puneţi mâna pe El Mexicane şi îl scoateţi din fermă, fie cu elicopterul, fie cu maşina. Ce faceţi după aceea?

— Nu vom ajunge prea departe, zise israelianul. Oamenii lui vor face tot ce le stă în puteri ca să-l salveze. Pot foarte uşor

Coiotul galben.

mut să blocheze cele două drumuri, cel spre Bogotá şi cel spre Mi delfin. Toată regiunea este controlată de ei. De asemenea, est imposibil să o luăm pe râul Magdalena, căci ne vor prinde foa, te repede, în plus, armata Columbiană nici nu se află prin zonf sunt doar câţiva agenţi din DAS care tremură de frică. Ce ide aveţi?

— Dirty Shirt Harry?

Israelianul se strâmbă cu dispreţ.

— Derbedeul ăla…

— O fi el derbedeu, dar ştie să piloteze şi, după cum şi locuieşte într-un sat foarte apropiat de moşia lui Velásquez.

discutat deja cu el. În apropiere de casa lui este o pistă aterizare pe care o folosesc uneori şi traficanţii, îi punerr dispoziţie un aparat Piper Comanche. În ziua cu pricina, se duce să-l ia de la Medellín, apoi ne va aştepta pe noi ac îndată ce ajungem, ne luăm zborul spre Bogotá. Direct în zi controlată de DEA… Când columbienii îşi vor da seama ce întâmplă, veţi fi deja în spaţiul aerian internaţional. DUD

aceea, vă veţi despărţi: agenţi-i din DEA îl vor du'ce de Ped

García Velásquez în faţa unui judecător federal american, îi dumneavoastră veţi pleca cu banii…

O

pentru mult mai puţin. Dacă mă prindeau palestinienii! a prăjeau de viu. Aşa că…

— Aşa că îi dăm bătaie, zise Malko.

Israelianul îi aruncă o privire fioroasă.

— Spuneţi „îi dăm", de parcă n-aş face eu munca cea mai rea.

— Practic nu pot să vă înlocuiesc, zise Malko. Când credeţi

a veţi putea începe?

— Nu ştiu. EI Mexicano se mişcă tot timpul, în cel mai bun az, nu voi putea să vă anunţ decât cu patruzeci şi opt de ore înainte, îndată ce sunt călare pe situaţie, o anunţ pe putoarea aia de Isabel. Ea vă duce la ferma ei, care este destul de aproape de moşia Napoles. Nu veţi fi observat, căci are mereu musafiri… Acolo veţi aştepta veşti de la mine. Va trebui ca dispozitivul de fugă să se afle la faţa locului.

ZOJ

— Cum veţi proceda ca să mă anunţaţi? îmi veţi telefona?

l Yaakob Netamayu oftă amuzat.

— U picod u u cânii.

— Dar pe Dirty Shirt Harry cine îl plăteşte?

— Noi.

— Şi nu o să ne înşele?

— Nu. Vrea să lucreze din nou pentru CIA. Şi ni ca să olenp iim>*; * – *

…a să lucreze din nou… v, vuave.

destui bani ca să plece liniştit din ţară.

Yaakob Netamayu îşi răsfrânse buzele groase într-un rânjej

— N... – s

l – Nu, în Magdalena Medio nu există linie telefonică. Voi pretexta că vin să o vizitez pe Isabel şi atunci o să vă anunţ ziua şi ora operaţiunii. Nimeni nu va bănui nimic. După aceea, veţi pleca de la ferma Isabelei şi vă veţi caza la un mic motel de pe autostrada Medellín – Bogotá. Se numeşte La Cantina. Are meritul că este la doi kilometri de intrarea pe moşia Napoles, pe dreapta, când vii dinspre Medellín.

va avea

— „j

— După lovitura asta, o să mă vâneze! Chiar dacă va sta".

Închisoare în Miami, un tip care dispune de două miliarde şi jumătate de dolari are braţul destul de lung. Şi eu mă vo

ascunde.

— Planul vi se pare rezonabil?

— Este atât de frumos, încât mul bat1".

De ce?

— Acolo veţi veni cu Pedro García Velásquez?

— Da. Nu trebuie s-o lungim. Vom pleca imediat să-l găsim pe Harry şi avionul lui.

— Cum veţi reuşi să scăpaţi de gărzile apropiate lui Pedro?

Israelianul îi adresă un zâmbet rece.

— I e imiiios, încât îmi vine să plâng, zis israelianul batjocoritor. Avem o şansă la o mie ca să reuşim.

r-n

— Pentru că El Mexicano este un nenorocit... Controlează singura frontieră între Mexic şi SUA, la sud de Río Grande care îi aduce profituri enorme. În plus, are un instinct animalic.

— Gata, v-aţi şi răzgândit?

— Nu. Sunt lucid, atâta tot. În Liban, mi-am riscat pielii

— Să nu vă faceţi griji. La el pe moşie se simte în siguranţă şi nu are multă Iunie în preajmă. cu un Ingram echipat cu amortizor, facem curăţenie numaidecât, însă. Îndată ce îşi vor da seama de răpire, oamenii lui Velásquez se vor dezlănţui.

Trebuie să avem toate avantajele de partea noastră. Firește că voi dispune de un mijloc de transport, probabil Blazerul lui

Velásquez, dar putem să avem ghinionul să facem pană. Dacă se va întâmpla aşa, îl vom repara în iad. Avem nevoie şi de un vehicul de

rezervă. Isabel are un Jeep Cherokee nou-nouţ.

I-am cerut să vi-l împrumute ca să veniţi la mine. Cu un astfel de bolid, suntem asiguraţi.

— Nu risc să atrag atenţia celor din La Cantina?

— Veniţi cu o fată. De exemplu, cu tipa lui Harry. Vor credi că aţi agăţat-o la un service.

3 C întoarse. Existau foarte puţine poduri peste canalul care tăia oraşul în două. Carcasa metroului aerian care nu se terminase sporea şi mai mult atmosfera deprimantă, în afară de câţiva cerşetori, nu era nici ţipenie de om. În depărtare, clădirile din centru se vedeau strălucind. Mii de luminiţe scânteiau pe colinele din jur. Mii de săraci supravieţuiau de bine, de rău în l casele dărâmate mereu de alunecările de teren. Nici măcar cocaina nu ajungea pentru hrana tuturor locuitorilor din acest oraş industrial.

Până la urmă găsi un pod şi ajunse în Piaza de la Libertad, vizavi de centrul comercial Sari Diego. Colonelul Yaakob Netamayu acceptase destul de uşor să-şi pună viaţa în pericol. Pentru zece milioane de dolari, fireşte… Dar cât putea să scoată de la El Mexicano dacă îi spunea despre complotul CIA? Şi fără să-şi asume niciun risc. Ca să se pună în slujba traficanţilor de droguri, trebuise să se lepede de etica strictă a Mossadului.

Malko încetini, în locul în care drumul se prăbuşise, se formase o coadă interminabilă de maşini, aşa că avu timp să se gândească în voie. Exista riscul să afle prea târziu dacă fostul colonel din Mossad era sincer sau nu.

Israelianul îşi şterse fruntea şi se uită la ceas. Căldun umedă şi mirosul de transpiraţie făceau aerul aproape di nerespiraf. i le e.

— Sunteţi sigur că, în afară de Isabel, nimeni nu mai ştie ne-am întâlnit?

— Absolut sigur.

Yaakob Netamayu îl fixa cu privirea intrigat.

— Am auzit de dumneavoastră, zise el brusc. Altfel nu aş acceptat să ne întâlnim. Dar ce naiba căutaţi în văgăuna asta

Sunteţi de la CIA, nu de la DEA…

— Este un schimb de experienţă, zise Malko. Şi-apoi.

Compania vă consideră un pic şi proprietatea ei.

— Tâmpifii! mormăi israelianul. Când ai nevoie de ei, îţi pu „aceeaşi placă. Acum ne despărţim. Ideea dumneavoastră a cam

trăsnită, dar dacă aş putea să prind porcul ăsta gras şi pe urmă să mă odihnesc… beupaţi-vă de tot şi aveţi grijă să nu fie nicio hibă tehnică, altfel suntem terminaţi, în caz că revocaţi

ordinul, anunţaţi-mă prin Isabel. Nu vreau să rămân ca prostur cu El Mexicano pe cap.

— Nu va fi nicio revocare, zise Malko ferm convins. i

Fostul colonel din Mossad îi întinse pistolul ţinându-l de ţeava şi spuse:

Jesus Medina clipi din ochi în soarele orbitor şi trase adânc aer în piept. Dar şi acesta era la fel de fierbinte şi greu de respirat ca şi în incinta închisorii Bella Vista, a cărei poartă greoaie de fier vopsită în albastru se închise în urma lui. Privi drumul şerpuitor şi pustiu care ducea la Medellín, aflat la şase kilometri de penitenciar. Cartierul mărginaş Machado, situat în vestul Medellínului, nu mai avea niciun locuitor în afară de cei aflaţi la închisoare. Un temnicer care se întorcea îi aruncă o privire bănuitoare, în timp ce legăna o bâtă lungă din lemn. Cu cascheta lui albastră semăna cu un jucător american de base-ball. Îi detestau pe americani, însă îi copiau în toate privinţele. Jesus se îndreptă cu pas tărăgănat spre cafeneaua La Espera ca să mănânce cu adevărat după şase luni petrecute la zdup.

Nu făcuse mare lucru, decât că îl ucisese pe majordomul unui duşman de-al Mexicanului cu nouă gloanţe distribuite cu mare eficacitate. La Medellín erau omorâţi mai întâi majordomii, ca un avertisment, apoi erau eliminate victimele principale.

Coşmar în

— lui rearo.

— U u luaţi şi pe ea?

Israelianul izbucni în râs.

— Doamne fereşte… Ţipe ca ea se găsesc pe toal drumurile. Când era în călduri, se culca cu taică-său. Dar ar un fund cum la nimeni nu găseşti…

Se îndepărtă în întuneric, iar Malko îl văzu alunecând ca umbră pe străduţa din spatele fabricii de pielărie. Aşteptă zeci minute, apoi ieşi pe uşa din faţă. Magazinul era în beznă şi numai bătrânul îl aştepta fumându-şi ţigara învăluit în fum/1 acrişor, îi zâmbi lui Malko.

— Să-i spuneţi doamnei Nieto că şaua este gata şi minunată…

— O să-i spun, îl asigură Malko.

Afară era chiar sinistru. Depozitele se închiseseră, îi cartierul era pustiu. Malko se rătăci pe străduţele înfundate

— Astenfat 1 –".

Jesus, care nu era încă un ucigaş confirmat, se ocupa de treburile mai mărunte. i

— Jesus!

Jesus Medina se întoarse, hămesit şi arţăgos. Un bărbat care tocmai atunci coborâse dintr-o maşină îi făcea semne. Purta sutană. Era Javier Flavio, preotul parohiei San Layetano din barrio Aranjuez, acolo unde copilărise, înainta spre el cu mersul lui legănat. Fusese singurul care îi scrisese în timpul detenţiei, trimiţându-i chiar şi chorizo şi suave din care gardienii îi furaseră trei sferturi. Părintele Javier Flavio îi urmărise cariera de hoţ tânăr, străduindu-se din răsputeri să-l aducă pe drumul cel bun. Totuşi, Jesus era mirat că venise să-l ia. Mai cu seamă: că nu avea maşină. Se îmbrăţişară.

— A fost greu?

— Binişor, părinte, mormăi tânărul, dar mi-e foame.

— Haide să mâncăm ceva, zise preotul. Sunt cu un prieten care are ceva de lucru pentru tine. Să mergem alături.

Din maşină mai coborî un bărbat şi veni spre el şchiopătând. Era aproape un pitic. Era supt la faţă, cu două cicatrice mari pe obrazul drept. Figura era luminată de un zâmbet seducător, iar cămaşa descheiată la nasturi lăsa să i se vadă lanţul şi cruciuliţa, îl îmbrăţişa şi el pe Jesus, sub privirea înduioşată a preotului.

— Îl cunoşti pe Manuel Arboles, zise acesta cu blândeţe. A urmat catehismul timp de şase ani şi nu m-a uitat niciodată. Este un bun creştin.

Fireşte că Jesus îl cunoştea… l se spunea „Arbolito" din cauza staturii lui şi era tartorul bandei ucigaşilor Los Pristos, specializat în omorul la comandă, îi erau atribuite şaptesprezece asasinate şi nu făcuse nicio zi de închisoare, lucru care îi permisese să-şi cumpere un Renault 19 cu care venise acum să-i ia… îi plăcea la nebunie să cânte la chitară şi se droga cu cocaină pură, de aceea avea această privire fixă şi stranie.

Supravieţuind cu cinci răni, atribuia această şansă protecţiei divine şi nu rata niciodată o faptă bună… Cei trei bărbaţi se pomeniră cu câte o ariaco 1 aburindă în faţă. Jesus Medina se repezi la porumb şi la bucăţile de pui, sorbind smântână ca un porc. Mâncaseră pe

săturate, apoi părintele Javier începu:

J. Supă de pui cu smântână, cu porumb, cu avocado şi cu cartofi.

— Jesus, Manuel Arboles mi-a spus că are o treabă pentru tine. Ştiu că eşti un bun creştin şi vreau să-ţi acord o şansă ca să nu te mai întorci aici…

Jesus Medina aprobă din cap cu gura plină. Arbolito aşteptă ca să-şi golească farfuria. Era încordat la culme, în sfârşit, se aplecă peste masă şi spuse pe un ton confidenţial:

— Jesus, părintele mi-a spus că eşti băiat serios. De aceea vreau să te ajut… Am o treabă de făcut. Dacă accepţi, primeşti patruzeci de dolari.

Jesus făcu un calcul rapid: patruzeci de dolari însemnau şaisprezece mii de pesos. Era un început bun. Acum avea în buzunar doar două sute de pesos. Iar oferta făcută în dolari însemna că venea de la traficanţi…

— Con mucho gusto, señor Manuet zise el cu respect. Voi face tot ce îmi va sta în puteri. Despre ce este vorba?

— Despre un străin.

Părintele Javier Flavio tresări. Manuel Arboles îi pomenise vag despre „golirea" unui depozit care, evident, nu era al lui. Un păcat neînsemnat. Cei doi bărbaţi nu-i mai dădeau nicio atenţie. Jesus era încântat. Crima era singurul lucru la care se pricepea. Dar nu avea nicio armă. Arătă mâinile goale.

— Señor Manuel, eu n-am…

Arbolito îi adresă un zâmbet liniştitor.

— Îţi voi da tot ce îţi trebuie. Eşti de acord? Dacă accepţi, o să-ţi mai găsesc de lucru.

După acest „contract", vor urma multe altele. Jesus Medina se şi vedea şeful cartierului, protejatul unui puternic traficant de droguri. Cu ei, nu rămânea mult la închisoare.

— Como no! zise acesta cu entuziasm.

Deodată, îşi dădu seama că părintele Flavio se strâmba, încă o dată căzuse pradă propriei naivităţi. Protestă cu timiditate:

— Jesus, tu eşti un bun creştin, doar n-o să faci aşa ceva…

Să iei viaţa unui om.

Arbolito îi jurase că nu era vorba decât de o spargere la nişte bogătaşi. Jesus îşi şterse bărbia de boabe de porumb şi spuse pe un ton ferm:

— Părinte, eu sunt un bun creştin. Respect viaţa omului, dar patruzeci de dolari sunt totuşi patruzeci de dolari! Şi la urma urmei, este un străin…

În faţa acestui raţionament fără cusur, părintele Flavio nu mai insistă. Medellínul era capitala violenţei, iar în Columbia, viaţa unui om nu valora nici cât o ceapă degerată. Arbolito se pregătea să-l plătească discret. Preotul îşi spuse că, până? diseară, Jesus va omorî pe cineva ca să facă rost de cevaj bani. Era mai bine să fie un străin decât un enoriaş din parohial lui. Arbolito îi trase prieteneşte o palmă lui Jesus pe spinare,!

— O să facem o partidă de biliard, asta o să-ţi maii limpezească gândurile.

Cu pistolul în mână, biliardul era specialitatea lui.

Capitolul VIII

Malko puse frână ca să intre în parchingul hotelului Intercontinental. Vremea era îngrozitoare, cu averse care nu se mai terminau. Profitase de timpul liber ca să viziteze Museo de Antiochia. De când discutase cu Yaakob Netamayu, era liber ca pasarea cerului, îl sunase de două ori pe şeful DAS, doctorul Oscar Lopez-Triana, dar nu reuşise să stabilească o întâlnire. Era clar că DAS nu se prea grăbea să colaboreze cu DEA.

Se înnopta foarte repede, ca la Tropice. Până să ajungă din Piaza de la Libertad la hotel, se întunecase de tot. Parcă maşina, în momentul în care se pregătea să coboare, văzu farurile aprinse ale unui vehicul parcat ceva mai departe. Era un break de culoare gri. Din cauza întunericului Malko nu reuşi să vadă nimic în interior şi nimeni nu coborî.

Brusc îşi dădu seama că prin preajmă nu era niciun taxi, niciun soldat, contrar obiceiului. Parcarea pustie i se păru dintr-odată un pericol, îşi scoase pistolul din toc şi introduse un glonţ pe ţeavă. Culasa pocni cu zgomot şi asta îl' Linişti. Farurile breackului se stinseră şi se aprinseră din nou. Aşadar, semnalul era pentru el. Deschise portiera şi privi în jur, crezând că este vreo ambuscadă, însă nu se petrecu nimic.

Coborî şi văzu o mână care îi făcea semn să se apropie din maşina în staţionare. Era Miguel Botero, poliţistul, Malko se apropie de el. Dar acesta nu mai era cu vechea lui Mazda albă. ci cu un Renault 11. Era şi Teresa alături. Poliţistul lăsă geamul în jos şi zise:

— V-am aşteptat. Maşina mea a rămas în pană. Domnul

Clifton m-a sunat din Bogotá ca să afle unde aţi fost.

— Am nişte veşti pentru ei, spuse Malko.

— Urcaţi-vă lângă mine, îi propuse Columbianul.

— Vreţi să mâncăm undeva, sau doriţi să discutăm în linişte? întrebă Malko.

Se săturase de atâta singurătate… Miguel Botero avu un acces de tuse, aruncă ţigara şi zise:

— Nu chiar acum. Şeful m-a convocat la o şedinţă de lucru.

Dar puteţi să beţi ceva cu Teresa. Vă sun îndată ce voi fi liber.

— Cu plăcere, zise Malko. Dacă doreşte.

— Sunt încântată, spuse judecătoarea cu un zâmbet maliţios.

tânăra coborî din Renault, îmbrăcată într-o rochie mulată dintr-un material imitaţie de panteră care o făcea şi mai sexy, cu o geantă enormă din piele neagră atârnându-i de braţ. Totul la ea era extrem de senzual, în afară de ochii mari şi trişti, îşi legăna uşurel bazinul când mergea, ca şi cum ar dansa salsă. Miguel Botero demarăjntr-un nor de fum albăstrui.

Micul bar era aproape gol, însă în hol se învârteau câţiva mustăcioşi. Malko şi Teresa începură să discute în faţa unui Cointreau cu multă gheaţă şi unei aguardiente. Tânăra era nervoasă şi se uita tot timpul în jur. Îşi pusese geanta pe jos. iar Malko zări un pistol automat cu ţeava scrijelită, care se vedea puţin. Şi el avea Sig-ul în toc. Ea îi urmări privirea şi oftă:

— Nu reuşesc niciodată să mă relaxez… Dumneavoastră, nu ştiţi cum este. Şi pe deasupra, oamenilor „normali" le e fricăj să stea cu mine.

Un mustăcios intră în bar, iar ea tresări. Malko pusese dejal mâna pe pistol. Şi el fusese prins în această atmosferă de nebunie justificată. Chiar în dimineaţa asta, citise în f/f Espectator un articol pe opt coloane despre încă o crimă. AI douăzecea într-o săptămână. Plomo o plata… Teresa se întoarse spre ei.

— Vedeţi, cel mai groaznic lucru este să fii supravegheat toi!

timpul. Fiindcă au bani, traficanţii îşi permit să plătească sutei de iscoade. Iar toate atentatele lor sunt pregătite cu grijă la felj ca nişte operaţiuni militare.

— Señor Linge?

Una dintre micuţele columbiene de la recepţie se aplecase spre el, cu nişte pantaloni mulaţi din latex, cu nişte unghii foarte roşii care

nu se mai terminau, cu o privire vădit provocatoare. În ciuda prezenţei Teresei.

— Da, răspunse Malko.

— Sunteţi chemat la telefon. Este acolo, pe birou.

Malko se ridică şi se duse la biroul din faţa recepţiei. Receptorul era lângă aparat. Auzi o voce în spaniolă care întrebă:

— Señor Linge?

— Şi.

— Con mucho gusto, señor. Vă sun din partea lui Miguel

Botero. Vrea să veniţi la cină la Envigado, la restaurantul Salon de Jardines. Toţi şoferii de taxi ştiu unde se află. Acum este cu doctorul Oscar Lopez-Triana. Ajunge acolo într-o jumătate de oră.

Malko îi mulţumi şi se întoarse la Teresa.

— Miguel poate să cineze cu noi la Salon de Jardines. O anunţă el. Cunoaşteţi acest local?

— Da, spuse ea, este foarte plăcut şi aglomerat. Dar nu ştiu dacă o să vă însoţesc. Nu aş vrea să vă las singur, dar dacă vine Miguel…

Malko insistă şi reuşi să o convingă, îi plăcea compania acestei femei superbe, chiar dacă nu se putea atinge de ea… Cu aceste picioare care nu se mai terminau, cu bazinul fantastic, părea mai degrabă făcută pentru amor, decât pentru război. Ea îşi termină băutura şi îşi luă geanta de jos. Era prima oară când Malko întâlnea o făptură de vis care căra după ea o ditamai arma, în loc de ruj…

El îi deschise portiera maşinii, iar Teresa se aşeză, dezvelind în treacăt trei sferturi din picioare. La radio era o melodie salsa. Tânăra oftă:

— Îmi place la nebunie să dansez, dar nu am curaj să mă duc… Lui Miguel nu-i prea place…

— O să mergem toţi trei, zise Malko.

Coborâră carrera 48, îndreptându-se spre sud. Envigado era unul dintre numeroasele barrios înghesuite la periferia Medellínului, situat chiar lângă Poblado, unde era şi Intercontinental. Teresa îi arătă lui Malko o clădire albă imensă.

— Toată această clădire îi aparţine lui Pedro García

Velásquez, spuse ea. Aici stau toţi cei care i-au făcut servicii.

Adică multă lume…

Bulevardul lung şerpuia printre locuinţele somptuoase. Se apropiau. Deodată, teresa întoarse capul şi spuse pe un ton plin de

îngrijorare:

— Cred că suntem urmăriţi…

Malko simţi un val de adrenalină invadându-i arterele şi stomacul i se păru dintr-odată greu. Privi în oglindd retrovizoare şi zări două faruri albe la mică distanţă de ei. Da «deştul de departe să se vadă în interiorul vehiculului.

— Sunteţi sigură?

Judecătoarea zâmbi cu tristeţe.

— Din păcate, nu este prima oară… Aşa îmi dicteaz instinctul acum…

Desfăcu liniştită geanta, scoase puşca şi o armă cu mişcare precisă. Malko era fascinat de această femei supersexy care se purta ca un bărbat. Farurile nu se apropia de ei. Teresa puse arma pe podea.

— Poate că vor doar să ne intimideze, zise ea.

Maşina care îi urmărea trecu prin lumina unui felinar. \i

Malko văzu că era un taxi. Acest lucru îl mai linişti puţin. S

apropiau de Envigado. Dacă îl avea alături şi pe Miguel Boterc nu se mai temea aşa tare. Ajunse într-o piaţetă pătrată, umbrit de copaci, destul de bine luminată şi înconjurată de clădiri pe toate cele patru laturi. Părea foarte animată, în dreapta lui, zări mai multe baruri, în faţa oblonului lăsat al sediului „Banco d

Bogotá", de-a lungul zidului era un raft plin cu cutii pentru chitară aşezate într-un mod suprarealist. Teresa zâmbi câni văzu că este mirat.

— Aşa e obiceiul pe aici, îi explică ea. Pentru câteva zee

de pesos, muzicanţii îţi fac o serenadă pe terasa cafenelei.

Malko ajunse în faţa localului Salon de Jardines, unde trebuia să-i aştepte Miguel Botero. Înăuntru lumea se înghesui; în jurul unei estrade pe care se agita o cântăreaţă cu rochidj mini din lame argintiu, acompaniată de o fetiţă aflată la prima ei comuniune… Amândouă se mişcau în ritm de salsa. Nici urmă de Miguel. Teresa se uită în piaţetă.

— Nu-i văd maşina, zise ea, încă nu a sosit.

Malko aproape că uitase de acel taxi. Atmosfera era mai: degrabă liniştitoare. Câţiva soldaţi stăteau pe băncile din; mijlocul scuarului, un cerşetor dormea direct pe trotuar, la adăpostul imenselor teancuri de ziare. Proprietarul barului de vizavi îi făcea semne disperate ca să-l atragă în localul său.

În momentul în care demara ca să găsească un loc de parcare,

un camion Chevrolet apăru brusc în dreapta lui. l se aşeză în faţă, iar Malko fu nevoit să frâneze cu toată puterea ca să nu se ciocnească. Celălalt vehicul se opri de-a curmezişul şoselei, dar nu coborî nimeni din el. Furios, Malko trecu în marşarier ca să se elibereze. De abia se mişcase vreo cincizeci de centimetri, apoi se auzi un zgomot puternic de fiare. Se lovise cu botul de taxiul care îi urmărise. Zări prin parbriz două siluete şi ţeava unei arme. Căzuse într-o capcană.

Privi spre trotuar şi văzu un muzicant care se apropia zâmbind de maşină cu b cutie pentru chitară în mână. Probabil că era în căutare de turişti, în acel moment, din taxi coborî un bărbat cu un pistol în mână. Instinctiv, Malko smulse Sieg-ul din toc. Trebuia doar să tragă piedica şi să se întoarcă. Trase fără nicio ezitare, iar bărbatul se adăposti după maşină. Auzi un ţipăt lângă el şi se uită la Teresa.

Muzicantul deschisese cutia pentru chitară. Acum nu mai zâmbea deloc, ci era încruntat, uitându-se la Malko, ţinând un mini-Uzi lipit de şold. Nu o văzu pe Teresa luând puşca de jos, crezându-că se ferea de împuşcături. Judecătoarea trase imediat, împuşcătura acoperi toate zgomotele din pieţetă, iar tânărul ucigaş fu nimerit direct în piept. Fu proiectat în spate, ca de un pumn invizibil şi căzu peste o masă din restaurantul Salon de Jardines. Teresa reîncărca deja arma, iar a doua împuşcătură îi smulse ucigaşului o parte din piciorul drept, de la şold până la genunchi. Teresa sări din maşină şi începu să împroaşte taxiul cu gloanţe, iar parbrizul se făcu ţăndări. Fiind nimerit, şoferul se prăbuşi peste volan, însoţitorul său fugi, pierzându-se printre adevăraţii muzicanţi. Soldaţii veneau în goană din toate direcţiile, iar oamenii fugeau care încotro. Pe estradă, cântăreaţa îşi vedea liniştită de treabă. Cu pistolul în mână, Malko fugi spre camion. Avu răgazul să zărească o figură cu mustaţă şi alt Uzi.

Trase, însă glonţul lui nu făcu decât să zgârie geamul. Vehiculul demară imediat în scrâşnet de pneuri. Malko îşi goli încărcătorul în geamul din spate, dar nu obţinu niciun rezultat. Vehiculul era în întregime blindat! Teresa se pregătea să arate legitimaţia de magistrat soldaţilor care îi opreau pe toţi oamenii care fugeau. Malko se apropie de tânărul lungit pe trotuar, cu cămaşa plină de sânge şi ochii sticloşi. Unul dintre soldaţi îi trase un picior plin de dispreţ.

— Sicario…

Ucigaş…

Malko observă atunci şiragul de mătănii pe care îl ţinea lui

mână. Teresa zise în spatele lui:

— Aşa este obiceiul. Toţi sunt credincioşi. Fac asta ca să nu le tremure mâna.

Ea se aplecă peste cadavru, vizibil tulburată. Dacă nu ar fi avut prezenţa de spirit, ucigaşul i-ar fi omorât pe amândoi, îi scoase actele din buzunar şi se întoarse către Malko.

— Jesus Medina. Acum câteva zile a ieşit din închisoare.

Cred că a fost recrutat de banda „Los Pristos" din barrio Aranjuez.

— Adică?

— Este o bandă în slujba lui Pedro García Velásquez. El nu omoară pe nimeni…

Ea luă liniştită gloanţe din geantă şi îşi încarcă arma în faţa mulţimii tăcute. Piaţeta păru moartă dintr-odată. Cineva aruncă o pătură peste cadavru, iar Teresa se duse să dea un telefon escortată de doi soldaţi. Sosi o ambulanţă şi îl luă pe şoferul taxiului care fusese practic desfigurat… Teresa se întoarse cu o figură foarte gravă.

— Nu a telefonat Miguel, zise ea. A fost ocupat toată noaptea într-o operaţiune. Haideţi, să nu mai rămânem aici.

Se pomeniră pe carrera 44, sub efectul şocului. De data asta, Malko nu-şi lua ochii din oglinda retrovizoare.

— Aş vrea să ne întoarcem, zise Teresa, rupând tăcerea.

Vocea îi tremura uşor.

— Nu doriţi să bem ceva înainte? îi propuse Malko.

— Am acasă tot ce îmi trebuie.

Trecură un pod peste canal, apoi virară la stânga, îndreptându-se spre vest, mergând pe căile 49 B, un bulevard larg plin numai cu magazine şi cu restaurante. Teresa îi spuse lui Malko să o ia pe carrera 51. Era mult mai strâmtă, mai întunecoasă şi destul de sinistră, cu zidul unei uzine care se întindea pe câteva sute de metri.

— Aici este, spuse judecătoarea, după ce trecuseră de intersecţia cu carrera 65.

Era o clădire din cărămidă, mai degrabă tristă, dar care avea totuşi portar.

— Coborâţi mai întâi dumneavoastră, îi ceru ea.

El se supuse. Teresa făcu la fel, cu puşca în mână. El o urmă într-un mic apartament situat la parter, cu bare de fier la ferestre. Teresa aruncă puşca pe pat cu un gest de lehamite şi zâmbi resemnată.

— N-a fost ziua noastră…

Malko se aşeză gânditor într-un balansoar. Să fi fost el cel vizat sau Teresa? Hotelul Intercontinental gemea de informatori care lucrau pentru traficanţii de droguri. Dacă el fusese ţinta atentatului, însemna că Yaakob Netamayu îl trădase. Teresa se apropie de el cu un pahar de Cointreau cu/multă gheaţă pentru ea şi cu unul de aguardiente pentru Malko. îl ridică pe ai său.

— Pentru viaţă!

Aguardiente era ceva între anason şi un alcool foarte tare. Dar îi merse ia inimă. Teresa era deja la al treilea pahar de Cointreau şi îi străluceau ochii. Sfârcurile îi ieşeau prin ţesătura imitaţie de panteră, iar el avu senzaţia că atmosfera micului apartament era încărcată de electricitate.

— Nu mai pot! oftă ea.

— De ce nu plecaţi?

Ea ridică din umeri.

— Nu-i pot lăsa pe traficanţi să facă legea în ţara mea.

Iubesc Columbia şi vreau să fie mândră de mine. Am fost la un congres al magistraţilor care s-a ţinut în SUA în urmă cu şase luni. M-au privit ca pe o ciumată…

Iar ea îşi risca viaţa în fiecare zi… Malko îşi termină băutura. Nu avea chef să prelungească această discuţie riscantă. Teresa scoase lanţul gros de la uşă.

— Noapte bună, îi ură ea. Miguel o să vă sune mâine. Să fiţi prudent.

El se pomeni pe străduţa întunecată, cu mâna pe mânerul armei. Medellínul era pustiu şi ajunse în zece minute la hotel. Trebuia să-i anunţe pe şefii din Bogotá despre evenimentele care avuseseră loc.

Oscar Lopez-Triana ieşi cu paşi vioi din sediul DAS. Pe trotuar erau oameni cu veste antiglonţ, după barierele care opreau circulaţia în timpul nopţii în jurul clădirii Serviciului de Informaţii. Se instalaseră de puţină vreme în acest cartier liniştit, într-un fost seminar, cu un teren de sport în faţă. În jurul fostelor clădiri nu erau decât bistrouri mici, iar oamenii îşi omorau timpul agăţând târfe.

— Buenas noches. Doctor, îi spuse şoferul în timp ce îij deschidea portiera. J

Directorul DAS pentru regiunea Medellínului îi zâmbi cu prie

tenie şi îşi netezi părul gălbui. Semăna cu un bătrân dansatori de

tangou.

— Esta blen, nu mai am nevoie de tine.

Şoferul nu mai insistă. Nu se temea de nimic fiindcă maşina?

lui era blindată şi putea să iasă la orice oră dorea. Portiera se trânti zgomotos ca uşa unui seif. Se îndepărtă şi o luă spre sud. Străbătu un cartier pustiu, făcu o grămadă de ocoluri ca să se asigure că nu era urmărit şi ajunse pe carrera 65, de-a lungul fostului aeroport, care fusese aproape în întregime dezafectat. Aerogară cu geamurile sparte, întunecată şi pustie, era extrem de sinistră. Merse pe lângă hangarele ce adăposteau avioanele uşoare, apoi o luă la dreapta, angajându-se pe o străduţă plină de gropi, mărginită de pavilioane modeste, care înconjura aeroportul. Ajuns în capătul ei, opri, stinse farurile şi traversă.

În grilajul care împrejmuia zona aeroportului era o gaură. Oscar Lopez-Triana se strecură înăuntru. Acolo erau doar birourile câtorva mici companii de curse charter şi avioanele particulare. Mergea fără să facă zgomot prin iarbă, ocolind hangarele cufundate în întuneric.

Deodată îi apăru cineva în faţă şi se opri brusc. Câţiva bărbaţi înarmaţi cu M 16 şi cu Uzi îl înconjurară, îi scotociră în tăcere, îi luară pistolul şi îl duseră printr-un labirint de hangare până la un terminal năpădit de iarbă, vizavi de unica pistă încă funcţională.

Se scurse un sfert de oră. Era răcoare. Oamenii stăteau tupilaţi la pândă ca nişte animale sălbatice. Deodată, apăru o sclipire pe cer, chiar deasupra cimitirului de lângă aeroport. Un elicopter Bell 500 cobora lent ca să aterizeze la câţiva metri de ei. Rotorul se învârtea în continuare, iar oamenii se împrăştiară numaidecât. Unul dintre ei îl împinse pe Oscar Lopez-Triana către aparatul la care ajunse în fugă, aplecându-se ca să nu fie lovit de palele elicei. Se sui în elicopter. Erau doi piloţi cărora nu le vedea figurile, iar pe bancheta din spate stătea un bărbat.

Imediat ce se sui în aparat, acesta se şi desprinse de sol, balansându-se. Oscar Lopez-Triana îşi legă imediat centura. Elicopterul luă înălţime şi începu să se rotească deasupra colinelor ce despărţeau oraşul de Rio Negro. O voce ironică rupse tăcerea.

— De ce îţi legi centura, îţi e frică să nu cazi, amigo?

Directorul DAS simţi fiori reci pe şira spinării şi a cefei. Uneori Pedro García Velásquez se distra aruncându-i din elicopter pe cei care nu se ţinuseră de cuvânt… Oscar se grăbi să-şi desfacă centura ca să-i

arate că avea încredere în el. EI Mexicano se întoarse spre el.

— Ei, ia spune!

— S-a ivit o problemă, señor Velásquez, începu şeful DAS.

Bărbatul ales de bandă nu avea experienţă şi a fost omorât…

— Bine lucrat! zise El Mexicano tranşant. Eşti sigur că străinul nu bănuieşte nimic?

— Sunt absolut sigur, zise umflându-se în pene poliţistul.

Totul a fost foarte bine organizat.

— Tâmpitule!

Traficantul uriaşe ca să acopere zgomotul rotorului. Se aplecă brusc în faţă, îl apucă pe poliţist de cămaşă şi îl trase către uşă. Acesta simţi curentul de aer ciufulindu-i părul şi îi veni să vomite de spaimă. EI Mexicano îl împingea încet, încet, dar el nici nu îndrăznea să opună rezistenţă. Traficantul era nebun… Nu trebuia să-l provoace.

— Señor Velásquez, zise el pe tonul cel mai calm posibil, am o informaţie destul de importantă, cred. Acel străin s-a întâlnit de două ori cu doamna Isabel Nieto. M-au informat oamenii mei.

— Esta pută! mormăi traficantul de droguri, se culcă cu toată lumea. Ar face orice ca să sugă o sculă!

— Aşa este, domnule Velásquez, aprobă cu slugărnicie şeful DAS, însă mă miră acest lucru. Nu cunoaşte pe nimeni în

Medellín… Şi asta nu e tot.

Acum era mai sigur pe sine. Traficantul nu voia să-l omoare. Avea nevoie de el. Graţie reţelelor lui era întotdeauna cu un pas înainte faţă de guvern.

— Te ascult!

— Străinul s-a întâlnit de câteva ori cu unul dintre oamenii mei de încredere.

— Cu cine?

— Cu Miguel Botero.

— Este de partea noastră?

— Nu. nu am reuşit să-l izolez, în plus. trăieşte cu o judecătoare pe nume Teresa Álvarez.

El Mexicano mârâi furios, apoi îl mai împinse puţin spre uşă.

— Încă n-aţi căsăpit-o pe nemernica aia?

— Din păcate, nu, domnule Velásquez, oftă şeful DAS.

Să-i fie ruşine! De ani de zile primea bani de la Pedro

García Velásquez, încă de pe vremea când era un simplu căpitan,

îl ajutase să facă carieră, datorită prietenilor politicieni. Conducea un Mercedes, avea o casă superbă şi destui bani ca să-şi ofere cele mai frumoase fete din Medellín. Trebuia doar să facă exces de zel şi să fie nemilos cu micii distribuitori care nu lucrau cu Cartelul din Medellín, condus de Pedro García Velásquez.

El Mexicano îl lăsă atât de brusc pe şeful DAS, încât acesta era cât pe ce să cadă în gol. Dar se prinse la timp. Traficantul căzu pe gânduri. Acest străin pe care voise să-l elimine doar pentru că venise la Medellín i se părea extrem de periculos şi activ. Trebuia să-l elimine cât mai rapid. După aceea, se va ocupa şi de Isabel Nieto şi de Botero. Se întoarse şi îl bătu pe pilot pe umăr.

— Vamos abajo!"

Elicopterul începu să coboare. EI Mexicano rămase tăcut, iar Oscar Lopez-Triana îşi netezi părul ciufulit, simţind o greaţă teribilă. Respiră uşurat abia atunci când tălpile elicopterului atinseră pământul. EI Mexicano se întoarse către el şi strigă:

— Vreau să afli mai multe despre străin. Repede!

— Con mucho gusto, zise şeful DAS, coborând cu transpiraţii reci. O să mă ocup.

Plecă în fugă fără să se mai uite în urmă. Aceste întrevederi îl omorau cu zile. EI Mexicano era imprevizibil, ca şi rechinii. Când îţi umplea buzunarele de bani, când îţi tăia limba şi o băga în beregata tăiată în prealabil.

Pedro García Velásquez coborî şi se îndreptă către oamenii lui ascunşi în hangare.

— Arbolito!

Un bărbat scund de statură se grăbi să vină, afişând un zâmbet pe trăsăturile-i ca din topor. Dar primi o palmă

1. Să coborâm.

formidabilă, apoi încă una care îl aruncă practic la pământ. EI Mexicano îl luă de guler şi îi zise:

— Vreau să-mi aduci ouţele străinului, ai înţeles? Sau pe ale tale, dacă nu reuşeşti pe ale lui.

Capitolul IX

Miguel Botero avea urdori la ochi şi era tras la faţă. Un acces de tuse îl obligă să arunce ţigara pe geamul deschis al maşinii. Priveliştea era minunată, cu tot oraşul la picioarele lor. Drumul şerpuia pe coasta dealului, de-a lungul mahalalelor care se întindeau până în vârf, cu

drumuri în pante abrupte. Semăna puţin cu San Francisco, dar mult mai modest.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— Încercăm să-i găsim pe ucigaşii de aseară, îi explică poliţistul. Datorită identităţii falsului şofer de taxi, am aflat că face parte din banda „Los Pristos". Se adună câteodată la o partidă de biliard. Dacă aş putea să mă întâlnesc cu vreunul…

Poliţistul venise să-l ia de la Intercontinental, fiind însărcinat oficial de şefii săi să se ocupe cu anchetarea atentatului. Evită în ultima clipă un autobuz care era cât pe ce să-l răstoarne în şanţ. În susul pantelor erau zeci de case susţinute de bine, de rău de nişte stâlpi care se afundaseră în pământ. Miguel Botero îi arătă una care abia se ţinea să nu se prăvălească în râpă şi zise:

— Asta trebuie să aibă q paraşută în salon…

În vale, ceaţa ascundea în parte modeştii zgârie-nori din centrul Medellínului. Miguel se opri pe trotuarul îngust.

— Aici este.

Sala de biliard El Pibe se afla la parterul unui mic imobil alb şi se vedea tot ce era înăuntru. Miguel Botero se asigură că arma stătea bine în toc şi traversă, iar Malko se ţinea după el. În jurul meselor se învârteau vreo şase amatori de biliard, îndată ce intrară, se lăsă o linişte mormântală… Cu tacurile în mână, jucătorii, foarte tineri cu toţii, parcă se transformaseră în stană de piatră. Unul dintre ei scuipă pe podea ostentativ. Altul începu să se joace cu două bile metalice. Un tip mai mărunt lăsă tacul din mână şi veni lângă ei cu un zâmbet ironic. Faţa cam palidă era mai degrabă amabilă, iar pe pieptul păros îi strălucea o cruce mare din aur.

— Doriţi o masă, domnilor? Deocamdată sunt ocupate toate. Dar am putea să jucăm o partidă. O mie de pesos punctul, dacă aveţi bani.

Miguel Botero scuipă mucul de ţigară la picioarele piticului.

— Mă cam oboseşti, Arbolito, îi zise el. Într-o bună zi, vei sfârşi precum prietenii tăi. plin de plumb.

Celălalt ridică din umeri cu dispreţ şi îi întoarse spatele fără să zică nimic. Malko nu recunoştea pe nimeni din această onorabilă adunare. Se pomeniră din nou în cuptorul de pe carrera42, iar Miguel spuse numaidecât:

— Sunt sigur că el a organizat atentatul. Dar nu avem dovezi, în afara faptului că a venit să-l aştepte pe Jesus

Medina la poarta închisorii şi că avea două hârtii de douăzeci de dolari asupra lui, nu avem nimic. Acesta era preţul crimei.

Dar mai sunt vreo sută de persoane în spate…

Se urcă în Mazda, reuşi să întoarcă şi o luă pe o stradă foarte abruptă, îl apucă iar tuşea. După ce străbătură o sută de metri, opri lângă o cabină telefonică.

— Trebuie să sun la Bogotá, zise el. M-au anunţat azi-dimineaţă. Este mai sigur dacă vorbesc dintr-o cabină…

Scoase un carneţel soios din buzunar şi citi numărul pe care îl formă după ce burduşi aparatul cu monede. Se pare că era o linie directă şi îi întinse receptorul lui Malko. Vocea lui Wayne Mai fort de-abia se auzea printre paraziţi.

— Mă bucur să vă aud! zise şeful centralei. Miguel mi-a povestit ce s-a întâmplat…

— Am impresia că planul dumneavoastră cam intră la apă, observă Malko.

Urmă o lungă pauză, apoi americanul întrebă:

— De ce? Din cauza atentatului?

— Şi nu e de ajuns?

— Nu. Aţi fost reperat încă de la sosire. Este normal să ştie tot. Am sperat că misiunea dumneavoastră oficială să vă protejeze, dar m-am înşelat… Atentatul de la restaurant a fost primul avertisment; aseară chiar au vrut să vă lichideze.

Malko privi în jur. Câţiva puşti îl priveau curioşi pe acest străin care telefona dintr-o cabină, în acest cartier amărât. Cu mâna pe mânerul armei Beretta 92, Miguel Botero stătea de pază. Deodată. Malko se simţi prins în capcană în acest oraş ostil în care traficanţii de droguri făceau ce voiau… O maşină trecu pe lângă ei cu toată viteza şi coborî strada abruptă.

— O să înceapă din nou, zise Malko, şi nu voi mai avea la fel de mult noroc.

— V-aţi întâlnit cu persoana cu care trebuia? îl întrebă

Mai fort.

— Da, spuse Malko.

Auzi oftatul americanului la celălalt capăt al firului. Acesta întrebă imediat:

— Este de acord?

— A fost.

— Cum adică „a fost”?

Nervos, Malko strigă în receptor:

— Pentru că sunt sigur că m-a trădat prietenilor lui, traficanţii de droguri, încă o dată, m-aţi folosit drept momeală.

Tipul ăsta n-o să-şi rişte viaţa de dragul Companiei…

Poliţistul Columbian se îndepărtase discret. Şeful centralei urlă din cauza legăturii proaste.

— N-a făcut-o din plăcere, ci pentru bani. A fost de acord sau nu?

— A fost, mărturisi Malko. Dar mi-a pus condiţii. Iar eu nu am încredere. Nu vreau să fac pe ţinta în Medellín. Sau, în cazul ăsta, îmi trimiteţi întăriri…

— Nu vă vor face nimic, îi dădu replica Wayne Mai fort, pe un ton placid, pentru că veţi pleca din oraş peste o oră.

— Mă întorc la Bogotá?

— Nu. Aveţi întâlnire cu Dirty Shirt Harry pe la ora cinci în

Puerto Boyaca. Aveţi timp să ajungeţi, căci sunt numai patru ore de drum…

— Dar nu ne cunoaştem, obiectă Malko.

Râsul ironic al americanului se auzi clar printre pârâituri.

— Veţi fi singurii străini din Puerto Boyaca, aşa că este imposibil să nu-l observaţi. Vă întâlniţi la debarcaderul de pe râul Magdalena. La un birt care se numeşte El Navigante. Aveţi grijă să discutaţi tot ceea ce îl interesează.

Tonul sigur al americanului îl irită pe Malko.

— Tot mai aveţi încredere în el?

— Absolută, confirmă şeful centralei, şi mai cred că, datorită dumneavoastră, vom da lovitura secolului.

În depărtare, Malko auzi vocea dură a lui John Clifton.

— Malko. vă ţinem pumnii. Totul o să fie bine. Salutaţi-l pe

Harry din partea mea.

Agentul CIA reluă:

— Ţinem legătura prin Miguel. Contactaţi-l îndată ce vă întoarceţi la Medellín.

Închise, fără să-i mai lase lui Malko timp să zică ceva. Acesta ieşi din, cabină lac de sudoare. Miguel Botero încetă să mai tuşească, întrebă zâmbind îngrijorat:

— mers bine?

— Cu voia noastră, răspunse Malko. E departe Puerto Boyaca?

Poliţistul se strâmbă amuzat.

— Nu prea, dar drumul este foarte prost şi este extrem de periculos. Localnicilor nu le plac deloc străinii. Oraşul este condus de tartorii lui Pedro García Velásquez.

— Ei bine. uraţi-mi mult noroc, fiindcă mă duc acolo, zise Malko.

Miguel păru surprins şi neliniştit.

— Să fiţi foarte atent. Acolo! poliţia şi armata nu au nicio putere. Dacă Velásquez află că sunteţi în oraş, nu veţi scăpa cu viaţă de acolo.

Se întoarseră la hotel. Miguel tuşea întruna şi se uita nervos în oglinda retrovizoare.

— Trebuie să luăm legătura când mă întorc, îl informă Malko.

— Sunaţi-o pe Teresa. Spuneţi-i doar că v-aţi întors, apoi vă voi suna eu la hotel.

Îşi strânseră mâinile îndelung, apoi Malko îl părăsi cu o strângere de inimă. Mazda tuşi şi porni hurducându-se. Înainte de a pleca, trebuia să o anunţe pe Isabel Nieto. Din clipă în clipă, ar fi putut să-i transmită vreun mesaj de la Yaakob Netamayu. Dacă dispărea ca măgarul în ceaţă, israelianul ar putea crede că operaţiunea a fost anulată.

Portarul de la edificio Monte Carlo îl primi pe Malko cu un zâmbet complice.

— Señora Nieto este acasă, îl anunţă acesta.

— Este singură?

Zâmbetul portarului se lăţi şi mai mult.

— Şi. señor. Dar ştiu că aşteaptă pe cineva. Dumneavoastră sunteţi?

O hârtie de o mie de pesos fu strecurată în mâna portarului cu rapiditatea unui scamator.

— Nu o anunţaţi, îi ceru Malko, ştiu drumul.

Ajuns la etajul al treilea, apăsă pe butonul soneriei, dar acoperi vizorul cu mâna. Uşa se deschise aproape instantaneu, iar în prag apăru Leoaica furioasă, însă zâmbetul lui Malko o topi pe dată şi se lipi de el. De data asta, era îmbrăcată cu o fustă din pânză foarte strâmtă şi un tricou la fel de mulat.

— Querido!

Îl înlănţui împingându-şi bazinul în el. În faţa unei primiri atât de călduroase, Malko reacţiona strecurându-şi mâna între coapsele cărnoase până la dantelă şi găsi pielea caldă şi umflătura pubisului. Isabel ganguri şi desfăcu picioarele atât cât îi permitea lărgimea fustei, până când degetele lui Malko. pătrunseră înăuntru, îndepărtând dantela care o proteja, întrerupându-şi sărutul, ea îi şopti la ureche cu voce provocatoare:

— Ţi-ar plăcea să mi-o tragi, nu-i aşa?

Mereu acelaşi lirism tropical… Ea gâfâia, excitându-se de propriile-i vorbe.

— Mă aşteaptă un tip jos, murmură ea cu glas stins. Dacă nu mă duc, o să urce şi o să ne omoare.

Coapsele călduţe încleştară degetele lui Malko, împiedicându-l să-i smulgă slipul. El se linişti. Era „greu să facă dragoste pe palier cu această roşcată focoasă, încercă să o împingă spre canapeaua Ludovic al XV-lea din mătase albastră, creaţie a lui Claude Dalie, pe care o zări prin crăpătura uşii, dar ea. Îi opuse rezistenţă.

— Plec din Medellín, o anunţă el.

Isabel sări precum o gazelă îndepărtându-se de el şi îl privi fix, fierbând de furie, cu picioarele depărtate atât cât îi permitea fusta.

— Vaya te à la mierda!" Şi voiai să mi-o tragi înainte! Ca unei târfei Poate îmi faci şi un cadou de despărţire…

— Plec pentru două zile la Bogotá, dar mă întorc, preciză el ca să calmeze furtuna.

Isabel Nieto se îmblânzi instantaneu şi se lipi din nou de el, cu slipul în vine.

1. Du-te la dracul

— Ştii ce se găseşte la Bogotá? murmură ea cu glas tremurat, plin de o senzualitate exotică.

— Nu ştiu.

— Smaralde, suflă ea. Ador smaraldele. Mai ales când sunt mari. Precum scula ta, adăugă ea în timp ce o scotea din pantaloni şi o masa viguros… Malko se auzi spunând:

— Vreau să te regulez. Chiar acum!

Isabel se lipi de perete. El îi prinse poalele fustei şi o ridică peste şolduri, dezvăluind tufa roşcată tunsă în formă de inimioară. Slipul îi atârna deja de o gleznă. Malko o lipi şi mai tare de zid şi o pătrunse

dintr-un singur elan, aproape fără să mai bâjbâie, ridicând-o pe vârfurile picioarelor. Isabel trase un chiot când sexul îi pătrunse în pântece, îl îmbrăţişa pe Malko.

— Repede! Repede! Cogeme!

Îşi ondula bazinul foarte repede. A fost orgasmul cel mai rapid pe care Malko l-a cunoscut vreodată, în câteva secunde, se răspândi în ea, mârâind de plăcere. Parcă străfulgeraţi, se legănau îmbrăţişaţi pe palier. Lumina ascensorului se aprinse. Isabel îl împinse imediat pe Malko. Cât ai clipi, îşi puse slipul şi îşi trase fusta în jos. Când uşa liftului se deschise, ea îi zise lui Malko:

— N-am primit încă nicio veste. Sună-mă când te întorci.

Mustăciosul îmbrăcat la patru ace care coborî din lift fu surprins de parfumul Leoaicei care îl încolăci cu braţele, ascunzându-l pe Malko ce cobora scările.

Colinele calcaroase acoperite cu o junglă verde şi cu arbori imenşi împrejmuiau drumul cu multe serpentine. De la plecarea din Medellín, nu parcursese nici măcar o sută de metri de drum drept. Toyota închiriată de Malko avea cauciucurile uzate şi scrâşneau la fiecare curbă. Cât despre frâne, era mai bine să nu se atingă de ele. În gropile din şosea ar fi putut încăpea o turmă de lama. Malko evită la timp un camion staţionat în mijlocul drumului, al cărui şofer tocmai se apucase să schimbe o osie, apoi merse de-a lungul unei porţiuni surpate care lăsa un spaţiu îngust de trecere. Mai departe, întâlniră un camion al cărui motor diesel făcea un zgomot infernal. Din când în când, întâlneau un sat sau un han. Cărările se afundau în jungla deasă şi duceau Dumnezeu ştie unde.

Deschise geamul. Cu cât coborau spre Magdalena Medio, cu atât căldura era mai insuportabilă. Climatizorul îşi dăduse de mult obştescul sfârşit. Ascuns între cele două scaune din faţă, din Sieg nu se vedea decât mânerul, însă cel mai mare pericol îl reprezentau în acest moment camioanele şi şoferii lor kamikaze.

Cămaşa i se lipise de spate, iar la radio nu erau decât melodii saisa. Peisajul semăna cu cel din Vietnam, unde trebuia să treci prin atâtea primejdii. Pe autostradă erau prea puţine maşini particulare, iar camioanele puneau pur şi simplu viaţa în pericol. Odată la douăzeci de metri, era câte un viraj, iar când era precedat cu un semn pe care scria Peligro – pericol – trebuia să meargă cu zece kilometri la oră. Urmat de monştrii sforăitori, care coborau drumul în zigzag, Malko îşi şterse

fruntea, intrând într-o curbă foarte strânsă, deasupra unui torent vijelios. Stătuse încordat la volan timp de patru ore, oprind doar să-şi ia o bere la câte o cantina unde fetele îşi aşteptau clienţii. Dealurile deveniră din ce în ce mai joase, dar mult mai înverzite. Se apropia de zona tropicală din valea râului Magdalena. Câteodată mai apărea câte un călăreţ ce părea anacronic, dar potrivindu-se totuşi cu decorul.

La sfârşitul unui lung drum drept, care mergea de-a lungul păşunilor, zări pe partea stângă o poartă mare pe care stătea un avion cu un singur motor în picaj. Pe cei doi stâlpi era următoarea inscripţie: Hacienda Napoles. În zare, un drumeag se pierdea printre coline. Era proprietatea lui Velásquez, traficantul de droguri miliardar. Acceleră cu o uşoară strângere de inimă, apoi opri la un ghişeu şi plăti suma modică de două sute de pesos… Columbienii au înţeles că era mult mai ieftin să construiască ghişee de plată decât autostrăzi. Era suficient să boteze o potecă de munte un pic amenajată „autopista", pentru ca jaful să prospere. Vizavi, pe o colină, se înălţa un soi de motel alb denumit La Cantina.

Plecă şi trecu peste un pod mare din metal. Acum peisajul devenise plat, pregnant tropical, cu lanuri de porumb şi cu bananieri, cu zebu şi vaci. Şi aceiaşi călăreţi înarmaţi cu puşti şi cu macete. Plecase din Medellín de patru ore şi jumătate! Când ajunse la o răscruce, o luă la stânga pe un drum al cărui gudron ajunsese doar nişte dale.

O buceta supraîncărcată cu călători şi înăuntru, şi pe acoperiş se târa în faţa lui, învăluindu-l într-un nor albăstrui.

După ce parcurse treizeci de kilometri, ajunse la altă bifurcaţie plină de praf şi pustie, cu o pompă veche de benzină, înconjurată de păşuni pe care păştea o turmă de zebu. Norii grei şi joşi, aerul îmbâcsit şi lipsa animaţiei dădeau senzaţia că timpul se oprise în loc. Un panou imens susţinut de doi stâlpi anunţa cu litere de-o şchioapă: „Bine aţi venit în Puerto Boyaca, capitala Columbiană antisubversivă".

Ca să se înţeleagă bine sensul acestui avertisment, o paiaţă îmbrăcată în zdrenţe roşii se legăna spânzurată de o sfoară. Era un subversiv… Aceasta era Columbia în toată profunzimea ei…

O luă apoi la stânga pe un drumeag şi mai prost, iar după câţiva kilometri, ajunse la primele case din Puerto Boyaca, capitala regiunii Magdalena Medio, câmpia caldă şi umedă din inima Anzilor, situată între Bogotá şi Medellín. Era o zonă rurală, fără drumuri, fără oraşe şi

practic lipsită de comunicaţii. La intrarea unui mare bulevard cu benzile separate de un tăpşan plin cu iarbă, Malko întâlni un călăreţ cu o pălărie albă cu boruri imense, cu o puşcă în desagă, ce îi urmărea atent cu privirea.

Aici mai era un sat de pionieri, construit în urmă cu treizeci de ani, cu o arhitectură foarte simplă, nişte cuburi din ciment, acoperite cu tablă ondulată sau cabane din lemn. Malko intră pe drumeagurile de pământ care se întretăiau. Peste tot erau mici cafenele de unde se auzeau ritmuri de salsa sau de cumbia. Erau şi multe fete strident machiate, cu nişte jeanşi strâmţi pe ele, care îl urmăreau cu priviri neruşinate şi provocatoare.

Parcă s-ar fi aflat la capătul lumii. Semăna cu un orăşel din Vestul Sălbatic, cu căsuţe îmbrăcate în verdeaţă, cu vehicule 4 x 4 ca vai de mama lor şi mutre bune de spânzurat. Aerul parcă era suflat dintr-o aerotermă, umed şi fierbinte… Malko străbătu o piaţă mare pătrată şi se pomeni pe malul râului Magdalena, în capătul unui drum plin de pietre. Fluviul mocirlos şi lat curgea de-a lungul unui târg, printre malurile plate şi pline de bălării. Câteva ambarcaţiuni putrezeau în mâl, iar din pirogile lungi marfa era descărcată pe debarcaderul de ciment. Dezbrăcaţi până la brâu, câţiva negri cărau în spinare ciorchinii de banane şi îi înghesuiau într-un camion al cărui şofer îi schimba o roată. Căldura era sufocantă şi zeci de vulturi se roteau lent pe cer, pândind prada.

Malko opri şi coborî. De o parte şi de alta a debarcaderului erau două cafenele cu două terase din lemn, adăpostite de acoperişuri din tablă. Cea din stânga se numea Los Acăcios, iar cea din dreapta, EI Navigante. Câţiva clienţi dormitau cu sticle de bere goale în faţă şi cu pălăriile trase pe ochi. Se aşeză la Navigante, iar o chelheriţă micuţă cu gura foarte roşie veni să-i ia comanda. Nici urmă de Dirty Shirt Harry.

Berea era caldă. După câteva minute, apăru un Land Rover verzui care se hurduca pe drum şi se opri lângă debarcader. Din el coborâră cinci bărbaţi cu mustaţă şi cu figuri înspăimântătoare, cu pălăriile de paie înfundate până la sprâncene, înarmaţi cu puşti şi cu centurii de gloanţe, plus macetele care le atârnau până la glezne, îşi târâră bocancii până la cafeneaua Los Acăcios şi se trântiră pe scaune. După ce dădură pe gât câteva beri, începură să discute cu voce tare, iar după ocheade, era clar că subiectul lor era Malko. Acesta realiză atunci că nu întâlnise niciun baraj pe o rază de o sută de kilometri. Observă

dintr-odată că, intenţionat sau nu, vechiul Land Rover îi bloca Toyota. Oare mercenarul britanic va veni sau căzuse într-o cursă?

Capitolul X

Malko nu se aştepta să vadă un pieton, de aceea nici nu-i dădu atenţie bărbatului care cobora fără grabă spre debarcader, mai cu seamă că nici nu era prea arătos. Avea părul rar, faţa deformată, purta o cămaşă cam decolorată şi nişte jeanşi zdrenţuiţi pe margini care acopereau ciocatele cu marginea îndoită. Pe umăr îi atârna o geantă din piele, şi ea cam ponosită. Ajunse în dreptul celor două cafenele, privi în jur, îl observă pe Malko şi veni la el. De aproape, uimitorii ochi albaştri îi mai însufleţeau un pic figura obosită, îşi trase un scaun, se aşeză în faţa lui Malko şi zise într-un dialect londonez:

— Scuzaţi-mă, am venit cu autobuzul şi întârzie mereu.

Maşina e stricată şi nu am bani ca s-o repar.

Începutul era bun… Veni şi chelneriţa şi comandă o bere pe care o bău pe nerăsuflate. Cămaşa era pătată toată de transpiraţie. Părea extenuat, tras la faţă în schimb, avea mâini foarte îngrijite. La mâna stângă avea un ceas superb Rolex din aur cu oţel, probabil o amintire a vremurilor mai bune. Luă un pachet de ţigări din geantă, iar Malko zări mânerul unui pistol enorm. Dacă nu ar fi avut acea privire vie şi inteligentă de un albastru deschis, ar fi crezut că este un cerşetor. Se scarpină şi se uită fix la Malko.

— Mă bucur să vă cunosc. Pe aici nu vin prea mulţi vizitatori.

— Nu este prea periculos să ne întâlnim într-un asemenea loc?

— Nu, zise britanicul. Eu sunt cunoscut şi am lucrat o vreme şi cu traficanţii de droguri. Le-am instruit oamenii. Sunt luat drept traficant. Niciun agent din DEA nu vine în acest loc.

— Cine sunt tipii de vizavi?

Britanicul le aruncă o privire distrată.

— Oh, sunt membri în Acedegam, miliţia de autoapărare a proprietarilor de terenuri din Magdalena Medio. Ei fac legea aici, căci nu există nici poliţie, nici armată. Teoretic, îi vânează pe subversivi, însă aceştia s-au refugiat în munţi de multă vreme… Atunci, intră în slujba traficanţilor, fie ca să-i omoare pe ţăranii care nu vor să vândă pământul, fie să-i lichideze pe adversari şi, în general, să-i elimine pe aceia care le stau în cale. Recent, au masacrat o delegaţie a [Drepturilor Omului formată din douăzeci şi „doi de membri, chiar după ce le-au oferit o masă la primărie, în general, nu le plac străinii.

— Dar pe dumneavoastră?

Britanicul zâmbi cu răceală.

Este

— Pe mine mă tolerează. Să nu mai zăbovim aici.

Toyota dumneavoastră?

— Da, dar mi-au blocat-o.

Dirty Shirt Harry se ridică, îşi puse traista pe umăr în diagonală şi o lăsă deschisă, înainta spre cei cinci bărbaţi, cu mâna vârâtă neglijent înăuntru şi le ceru politicos să mute maşina. Se lăsă o tăcere apăsătoare, apoi unul dintre mustăcios! se ridică alene şi se duse la Land Rover. Malko şi britanicul se urcară în Toyota. Dirty Shirt Harry spuse în timp ce se aşeza mai bine pe scaun:

— Sunt precum câinii. Dacă simt că îţi este frică, te atacă, dacă nu, sunt foarte amabili.

În momentul în care Malko trecea prin dreptul benzinăriei, la ieşirea din oraş, zări un Mitsubishi Montero de culoare neagră care se oprea să facă plinul. Având geamurile fumurii şi vopseaua impecabilă, contrasta enorm cu celelalte vehicule amărâte. Portiera se deschise şi din el coborî o femeie. Era înaltă, cu nişte pantaloni negri din piele, foarte strâmţi, o bluză albă bine dotată, cu părul împletit într-o coadă groasă şi cu privirea ascunsă de nişte ochelari de soare.

— Frumoasă fată, nu-i aşa? comentă Dirty Shirt Harry. Este prietena Mexicanului. E avocat în Bogotá.

Malko o recunoscuse. Din fericire, Melinda Ávila nu-l văzuse.

J. Asociación campesina de agriculturos y ganaderos del Magdalena Medio.

— Ce caută aici?

— Ferma ei este în apropiere, îşi petrece timpul călărind şi îşi face cumpărăturile de aici.

Malko avea senzaţia că se găsea într-un shaker. De câtva timp, părăsiseră drumul „normal” şi intrară pe o cărare plină de hârtoape, care şerpuia printre plantaţiile cu trestie de zahăr, culturile de porumb şi păşuni. La orizont, dealurile înalte acoperite cu junglă păreau joase la nivelul solului. Peisajul era splendid, sălbatic, verde. Dirty Shirt Harry arătă cu mâna înspre coline.

— Acolo sunt subversivii. Uneori mai coboară la câte o fermă şi fac o „razie”…

Ajunseră la un vad, lângă un podeţ vechi din lemn. Malko îl trecu

cu Toyota ca printr-o minune, i-ar fi trebuit cel puţin un vehicul 4 x4. Din loc în loc, mai zăreau câte o cabană, oameni călare şi ţărani gârboviţi pe câmp. Nu exista telefon, asfalt şi nici urmă de soldaţi. Era capătul pământului. Rulau de mai bine de o oră într-o căldură sufocantă, izbind întruna maşina de bolovanii de pe cărare. Ajunseră în fine într-un cătun. Câteva barăci din lemn acoperite cu tablă, o şcoală, câteva hangare.

— Aici este Ţopăipi, îl anunţă britanicul. Trebuie să vorbesc cu prietena mea Elvira. A venit la cumpărături. Ne aşteaptă în faţa magazinului sătesc.

Malko zări la o masă în faţa băcăniei-birt din sat, o făptură uimitoare. Avea părul prins cu b bentiţă, o cămaşă ce încorseta pieptul generos, un şort pe sub care purta nişte colanţi argintii şi era încălţată cu cizme de călărie. Figura era puţin răvăşită, însă destul de atrăgătoare, îşi termină dintr-odată aguardiente şi se ridică, întinzându-i mâna lui Malko fără să-i adreseze niciun cuvânt. Avea aerul unei uşuratice tropicale.

— Va à la ţinea! \\ zise Dirty Shirt Harry.

— Muy bien.

Nu era deloc pretenţioasă… în loc să se urce în Toyota, se îndreptă spre un cal priponit de un par care susţinea copertina magazinului, încalecă şi plecă în galop. Parcă era Vestul Sălbatic… Britanicul se sui în Toyota.

— Mergem să vedem terenul înainte să se întunece, zise el.

Intrară pe un drumeag care se îngusta din ce în ce mai mult şi care şerpuia în mijlocul păşunilor. După ce parcurseră zece kilometri, la poalele dealurilor, Dirty Shirt Harry îi spuse lui Malko să oprească în faţa unui teren golaş.

— Aici este.

Lui Malko îi trebui ceva imaginaţie ca să distingă în iarbă o fâşie vag defrişată pe o distanţă de şase sute de metri… Nu era nimic, nimic… Se întoarse către britanic.

— Puteţi să aterizaţi aici?

Dirty Shirt Harry zâmbi amuzat.

— Firește! Pot chiar să şi decolez dacă aparatul nu e prea încărcat. M-am obişnuit.

— Nu vede nimeni avionul?

Britanicul zâmbi din nou.

— Nimeni nu se preocupă de avioanele care circulă îi".

zonă. Zeci de piste ca asta sunt folosite de traficanţii dj droguri. Nu trebuie să vă faceţi griji.

Dar nici să fie mai catolic decât papa… Malko zări un ţarii părăsit şi resturile arse ale unor clădiri.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Subversivii au ars acum trei ani ferma şi au omorât toţi oamenii. Dacă doriţi, putem merge să mâncăm. Vom pleca mâine dimineaţă la Medellín, iar eu voi lua avionul. După aceea, ne întâlnim aici. Sper să rezolvăm repede.

Părea grăbit să plece din acest paradis, în timp ce se hurducau pe drum, îl întrebă pe Malko:

— Credeţi că Agenţia îmi va găsi şi mie o trebuşoară?

Pentru că nu' mă pot întoarce aici, după chestia asta. Mă vor hăcui de viu cu maceta.

— Sper, zise Malko.

Îi era milă de el. Chiar înainte de intrarea în sat, o luară pe o potecă pe care merseră vreo doi kilometri, apoi ajunseră la o gospodărie. Era o casă foarte simplă din lemn. doar cu două cămăruţe, la care proprietarii adăugaseră un şopron sub care era o aşa-zisă baie lăsată în văzul tuturor. Puteai să te bărbiereşti şi să admiri munţii. Doi cai erau priponiţi de un par. iar o maim uţică ţopăia şi ţipa legată cu un lanţ.

Elvira aşezase o masă pe terasa din lemn care venea în prelungirea casei. Aduse şi o lampă cu gaz, căci se însera. Malko pusese pe masă sticla de Johnnie Walker Carte Noire pe care o adusese de la Medellín, iar britanicul o privea cu tandreţe, îşi înmuie lingura într-o supă de porumb îngrozitor de picantă prin care se învârteau câteva bucăţi de pui şi de yuca.

— Elvira este o excelentă bucătăreasă, comentă britanicul în timp ce destupa sticlele de bere.

Numai un englez putea să creadă aşa ceva. Malko mestecă cu eroism rădăcina de yuca, gândindu-se la ce va urma. Era curată nebunie să creadă că un poliţist pe jumătate tuberculos. un mercenar ieşit la pensie, un ucigaş psihopat şi o ţicnită bolnavă de narcisism pot să lupte împotriva uneia dintre cele mai puternice organizaţii criminale din întreaga lume. Era greu să-ţi închipui că în acest decor bucolic şi liniştit ar putea fi ţinut cu forţa Pedro García Velásquez,

regele cocainei. Maimuţiea îi sări pe umăr cu un ţipăt ascuţit şi începu să-l scarpine în cap. Îi dădu o bucată de yuca pe care ea o înghiţi numaidecât. Elvira aduse o sticlă de aguardiente, sare şi lămâie pentru Malko. Dirty Shirt Harry se delecta cu un pahar de whisky. Se întunecase, iar insectele bâzâiau în jurul lămpii.

— De ce nu ne întoarcem acum la Medellín? întrebă Malko.

— Noaptea, drumul este periculos, zise britanicul. Plecăm mâine dis-de-dimineaţă. Acum ne ducem la culcare.

O respiraţie regulată acoperi brusc bâzâitul insectelor. Malko se ridică într-un cot. Camera de oaspeţi se compunea dintr-o saltea întinsă pe podeaua încăperii principale. Gazda se culcase pe nişte cuverturi întinse pe terasă. Liniştea era absolută, iar cerul l-ar fi inspirat pe oricare dintre poeţi. Cu toate astea, Malko nu reuşea să adoarmă.

Zgomotul ciudat se auzea în continuare. Intrigat, luă arma, introduse un glonţ pe ţeava şi înainta pâş-pâş. Distinse mai întâi o formă întunecată, ca un animal de talie mare, apoi luna ieşi din nori şi în lumina ei îl văzu pe Dirty Shirt Harry lungit pe spate pe o pătură, gol-puşcă şi cu mâinile sub cap. El sufla ca o locomotivă. Elvira stătea în genunchi între picioarele lui, iar capul suia şi cobora cu regularitate, înghiţind membrul britanicului care stătea ţeapăn în sus. Parcă era un metronom…

Elvira nu era numai o bună gospodină. Malko se culcă din nou.

După câteva clipe, auzi un ţipăt gâtuit, urmat de câteva şoapte.

După aceea, podeaua scârţ ai sub greutatea unor paşi şi o văzu pe Elvira aplecată peste el. Columbiana se aşeză pe vine şi îl întrebă în şoaptă pe un ton plin de politeţe:

— Tu quieres?”

Cu siguranţă că acest lucru făcea parte din ospitalitatea proprie columbienilor… Malko o refuză la fel de politicos, iar tânăra nu mai insistă. Dar fu imediat înlocuit de britanicul care fuma un trabuc făcut de el. Se aşeză lângă Malko şi spuse:

— Dacă aveţi chef, să ştiţi că aici asta este singura distracţie şi o face excelent. Ca toate columbiencele, de altfel, adăugă el rânjind amuzat. Au în sânge chestia asta.

— Mulţumesc, zise Malko.

Britanicul ridică din umeri.

— Ah, ştiu că nu e cine ştie ce. Bogotá e plină de fetiţe de

treisprezece – paisprezece ani care vă sorb seva ca nişte adevărate profesioniste.

Trezit de-a binelea, Malko îl întrebă:

— Chiar vă daţi seama cât de riscantă este această operaţiune?

— După un moment de tăcere, Dirty Shirt Harry oftă adânc.

— Evident, dar nu am de ales. Traficanţii au aflat că am lucrat un timp cu DEA. După un chef monstru, au venit împreună cu ucigaşii lor. Ştiţi cum procedează de obicei? Te leagă de un copac şi îţi sfâşie carnea cu lovituri de bici. După aceea, îţi scot ochii sau îţi taie limba înainte să-ţi taie beregata… Aici nu îţi vine poliţia în ajutor. Atunci, a trebuit să renunţ cu orice preţ… într-o ţară normală, pot fi încă folositor.

Era jalnic. Vorbea despre ferma lui ca despre o închisoare. Elvira se culcase ghemuită şi dormea ca un animal.

— Să sperăm că totul va fi bine, spuse Malko.

„1

Porţiunea de drum între Bogotá şi Medellín se reducea doar la o potecă plină de noroi, între doi pereţi de latent gata să se prăbuşească, antrenând după ei copaci şi bolovani. O semiremorcă zăcea într-un şanţ cu roţile în sus, iar şoferul era strivit în cabină.

— Când plouă pe aici, este dezastru, observă britanicul cu calm.

1. Vrei?

Ultima sută de kilometri fusese un adevărat calvar. Muntele înghiţise drumul şi fuseseră nevoiţi să aştepte aproape două ore până venise un buldozer ca să degajeze carosabilul de pământul roşiatic. Camioanele formau un şir interminabil, neputând fi depăşite, iar ceaţa învăluia crestele munţilor. Malko nu-şi mai simţea mâinile decât strânsese volanul. Mai aveau trei ore până la Medellín. Nu scoseseră niciun cuvânt, fiind atenţi la virajele foarte dese. Oraşul era acoperit în parte de o pătură de nori.

— Să mă lăsaţi la un taxi, zise britanicul. Dacă totul merge bine, aterizez cu avionul pe înserat şi aştept veşti de la dumneavoastră. Voi aduce benzină ca să fac plinul.

— Dacă intervine ceva?

— Găsesc eu un telefon, dar totul va merge strună…

Malko îl lăsă la intersecţia bulevardului Las Vegas cu căile 10. împreună cu o mie de dolari şi cu actele avionului, un Piper Comanche HK 2658. Dirty Shirt Harry îi zâmbi.

— Mergeţi vizavi de cimitirul de pe căile 2 Sur. O să mă vedeţi decolând. Cam peste o oră.

Malko îl văzu urcându-se într-un taxi galben şi plecă spre vechiul aeroport unde ajunse într-o jumătate de oră. Situat pe partea cealaltă a autostrăzii, cimitirul, botezat foarte drăguţ „Campos de Paz", era minunat, cu o peluză verde presărată de cruci şi de lespezi din marmură. Era locul în care Pedro García Velásquez făcuse armata. Aterizară două avioane, în fine, zări un mic bimotor care se pregătea să aterizeze. Trecu foarte jos pe deasupra capului său şi reuşi să-i vadă numărul de înmatriculare… Zarurile erau aruncate.

Acum că partea cu „culesul" era demarată, hotărârea de a continua sau de a anula acţiunea îi aparţinea. Acum venea partea cea mai grea. În acest stadiu era imposibil să ştie cu certitudine dacă Yaakob Netamayu îl trădase. Atentatul nu era o probă suficientă. Dacă Malko va continua, aşa cum era şi cazul, se ducea pur şi simplu la sinucidere. Dacă abandona cu uşurinţă, CIA nu-l va ierta în vecii vecilor. Se ruga Cerului să-i irimită un semn. Altminteri, va juca încă o dată ruleta rusească.

Camera lui de la Inter i se păru curios de banală după Magdalena Medio. Avea senzaţia că plecase de luni de zile. Nu primise niciun mesaj. Formă numărul Teresei Ávila. prietena lui Botero, iar aceasta îi răspunse imediat:

— M-am întors, zise Malko, apoi închise.

Miguel Botero nu va întârzia să-i dea un semn de viaţă. Aruncă o privire rapidă peste El Espectador, dar nu află nimic interesant. Obişnuita reglare de conturi. După ce făcu un duş, se duse la Isabel Nieto. Când îl văzu, portarul îi zâmbi cu părere de rău.

— Ah señor, no esta aquí la señora!

— Când se întoarce?

— No sabe. Esta en su ţinea.

Dirty Shirt Harry risca să aştepte mult şi bine cu avionul lui, dacă israelianul nu dădea niciun semn de viaţă. Abia intră în parchingul de la Inter, că îl zări pe Miguel Botero în hârbul lui de Mazda. Poliţistul părea îngrijorat. Veni lângă Mâlko şi, fără să-l întrebe cum a fost călătoria, îl anunţă:

— Nu trebuie să mai rămâneţi în Medellín!

Ghicind ce avea să urmeze, Malko întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— El Mexicane v-a condamnat la moarte, zise poliţistul. A promis un milion de pesos celui ce vă va executa. La preţul ăsta. toţi ucigaşii din oraş sunt pe urmele dumneavoastră… j

— De ce?

— Habar nu am, spuse Miguel Botero… Nu ştiu de ce este atât de înverşunat… Dar şeful din DAS m-a însărcinat să vă conduc la aeroport cât mai repede posibil.

Stupefiat, Malko întrebă:

— Bine, bine, dar nu mi se poate acorda protecţie? t

Miguel Botero îşi legănă chelia cu tristeţe, abţinându-se să nu tuşească.

— Nu. Ar trebui să vă păzească în permanenţă vreo doisprezece oameni. Doctorul Oscar Lopez-Triana spune că este imposibil. Deja i-a sfătuit pe agenţii DEA să se retragă la

Bogotá. Nu vreau să păţiţi ceva.

În afară de pistolul Beretta, Malko mai observă şi un Uzi vechi aşezat pe podeaua maşinii. Era, de necrezut, însă Mig-ue Botero nu avea deloc chef de glume, în orice caz, Cerul îi trim şese un semn: Yaakob Netamayu nu îl trădase, căci altfel i-ar

7. Nu ştiu. Este la fermă.

fost uşor să-l atragă pe Malko în Magdalena Medio ca să-l execute, economisind astfel milionul de pesos…

— Bine, zise el, mă duc să-mi fac bagajele.

— Mă întorc peste o oră, spuse Miguel. Plecăm pe şosea.

— Nu cu elicopterul?

— Nu.

— Ar putea să-l doboare? întrebă Malko. u-Poliţistul Columbian avu un zâmbet răutăcois.

— Nu, deoarece compania este a unui prieten de-al lui

Pedro García Velásquez. Un alt traficant de droguri. Ar declanşa un adevărat război. Iar eu nu am posibilitatea să vă plătesc gărzile de corp.

Malko se urcă într-un Cherokee foarte înalt şi se aşeză pe bancheta din spate. Un poliţist în uniformă îi întinse zâmbind o vestă antiglonţ, un model din al doilea război mondial, care cântăreavreo treizeci de kilograme şi pe care el o refuză politicos, în faţă, vreo doisprezece soldaţi se înghesuiau într-o camionetă, înarmaţi de parcă s-ar fi dus la Verdun. În spate, într-un vechi Mercedes, erau civilii din

DAS. Coloana era încadrată de trei motocicliști care aveau pe spate sigla galben cu roșu. Miguel Botero se urcă lângă Malko.

— Am luat un vehicul confiscat de la traficanți, îi explică el.

Este ilegal, dar mult mai sigur. Este blindat.

Convoiul porni la drum. Malko întrebă, fiind surprins totuși de atâta desfășurare de forțe:

— Traficanții dispun de tancuri și de avioane de luptă?

Miguel Botero îi adresă un zâmbet palid. Când o luară spre

Rio Negro, îi arătă lu' [Malko un camion mic ce aștepta în apropierea hotelului, în el erau vreo doisprezece oameni. Semănau cu niște muncitori.

— Îi vedeți, zise Botero, sunt cei mai buni ucigași din

Medellín. Dacă ați fi mers singur pe acest drum, vă ucideau în trecătoare.

Camionul cu ucigași demară și el, urmărindu-i de la distanță pe tot parcursul drumului. După aceea, Malko străbătu holul aerogării, protejat de un zid uman, înarmat până în dinți, gata să apese pe trăgaci. Era ceva obișnuit în acest aeroport ultramodern. Săptămâna trecută, un ucigaș a deschis focul asupra mulțimii cu o pușcă de asalt. Așezat în scaunul aparatului Boeing 737, Malko îi vedea încă pe soldații care înconjurau avionul. După aceea, colinele dispărură în ceață.

Wayne Mai fort îi strivi călduros falangele lui Malko. „Puente Aero" din Bogotá era mult mai liniștit decât aeroportul din Medellín. Doi agenți din DEA stăteau de pază cu pistoalele-mitralieră la vedere. Malko și șeful centralei se suiră într-o Toyota cu geamurile fumurii. Protecția era asigurată de un Plymouth. Americanul părea ciudat de vesel pentru o misiune eșuată.

— E o nebunie ce se întâmplă, izbucni Malko. Dirty Shirti

Harry mă așteaptă în văgăuna de Magdalena Medio cu uni

Piper Comarâche, iar Isabel Nieto se va întoarce cu unda verdej de la Yaakob Netamayu. Nu trebuie să renunțăm tocmai acum.

Americanul îl privi cu un zâmbet șmecher.

— Ba nu renunțăm deloc. Dimpotrivă.

— Atunci, ce se întâmplă?

Wayne Mai fort rânji. Era fericit.

— O mică șmecherie. Cât ați fost cu Dirty Shirt Harry \s

Puerto Boyaca, am aflat că Oscar Lopez-Triana, șeful DAS din

Medellín, nu prea este /casfter…

— Nu se poate! exclamă Malko.

— Ba da. Lucrează pentru traficanţi, zise americanul. Bz mai mult, îi informează. Cei din Medellín au început să se

Întrebe ce motive aveţi să mai rămâneţi… Acum se vor lămuri.

Capitolul XI

Malko rămase înmărmurit şi îngreţoşat: şeful DAS pentru regiunea Medellín, aliatul traficanţilor… Revăzu brusc părul spălăcit al Columbianului cu care se întâlnise la Club Campestre, cu un cârlionţ în frunte, în cap îi răsunară dintr-odată două cuvinte: „coyote amarillo". Numele de cod al informatorului foarte sus-pus pe care îl avea El Mexicano, dezvăluit de Yaakob Netamayu. Coincidenţa era mult prea mare. El era sursa necazurilor lui… Mergeau acum pe avenida de l'Aeropuerto Eldorado, mărginit de diferite ministere.

— Cum aţi aflat? întrebă Malko.

— O informaţie senzaţională şi superserioasă. Un tip arestat a vorbit.

— Sunteţi sigur că nu este la curent cu planurile noastre?

— Cine i-ar fi putut spune? V-a confundat cu un anchetator din DEA venit să culeagă informaţii de la Medellín. Probabil că el v-a pârât Mexicanului, iar celălalt a profitat. Acum vă băgăm iarăşi în circuit.

— Cum?

Ajunseseră în faţă la Tequendama. Americanul îi trase o palmă amicală pe spate lui Malko.

— În seara asta, odihniţi-vă. Plecaţi mâine din nou. Oficial, la Miami, în realitate însă, la Medellín. Cu Fokkerul privat al tipilor din Texaco, prietenii noştri. Miguel Botero vă împrumută apartamentul, căci s-a mutat la judecătoare. Acolo aşteptaţi unda verde de la Yaakob Netamayu prin Isabel Nieto.

— Şi dacă nu dă niciun semnal?

— Peste o săptămână, renunţaţi…

Peste Bogotá strălucea un soare vesel, iar crestele munţilor

Coşmar în Columbia e l Ol ce dominau oraşul păreau desenate cu pensula, distingându-se pata albă a mănăstirii Montserrat. Malko ieşi din Tequendama, căutând din priviri maşina pe care i-o trimisese CIA. Inspectând carrera Septima, zări în treacăt un bărbat mic de statură care intră într-un magazin. Ar fi băgat mâna în foc că era acelaşi bărbat pe care îl văzuse la Medellín, în sala de biliard: Arbolito,

ucigaşul preferat al Mexicanului.

Dar era puţin probabil. Chevroletul gri al Ambasadei SUA se opri lângă el. Ca de fiecare dată, la bord se aflau trei oameni. Se duseră până la ambasadă, unde Malko se întâlni cu Wayne Mai fort la subsol. Americanul îi zâmbi fericit.

— Am vorbit adineauri cu Miguel. Vă ia când soseşte

Fokkerul. Poftim, v-am pregătit ceva.

Îi aruncă un obiect alb, împăturit. Era o vestă antiglonţ nouă-nouţă din kevlar cu o placă din oţel ca să protejeze abdomenul. Nu cântărea mai mult de trei kilograme. Se putea purta pe sub cămaşă, cu condiţia să-ţi pui şi haină. Americanul se uită la ceas.

— Trebuie să plecăm.

Acelaşi Chevrolet aştepta în curtea ambasadei. Se urcară în spate. Un paznic înarmat se urcă lângă şofer, iar poarta masivă cu grilaj negru se deschise ca să iasă. Pe carrera 13, circulaţia era haotică, iar vehiculul se mişca precum melcul. Grupuri de băieţi ofereau şoferilor ţigări, ziare, prăjituri, chiar şi portocale înşirate în săculeţi din plastic precum perlele. Claxoanele răsunau din toate părţile.

O fiinţă de coşmar apăru brusc lângă maşină. Nu avea picioare şi stătea pe un cărucior, îmbrăcat cu o cămaşă elegantă mexicană şi cu un sombrero enorm de culoare albă. Agita un săculeţ cu portocale cu un aer rugător. Profitând de ambuteiaj, se opri direct în faţa Chevrolet-ului. Maşinile din spate îi claxonau. Wayne Mai fort se aplecă spre şofer, furios.

— La naiba, Joe! Dă-i o mie de pesos ca să ne lase în pace.

Şoferul se scotoci în buzunar şi coborî geamul din partea lui. Încântat, cerşetorul olog se apropie imediat, agitând portocalele. Luă bancnota cu mâna stângă, iar cu dreapta aruncă cu o dexteritate de nebănuit săculeţul cu portocale spre bancheta din spate. Fructele căzură pe spătar, apoi se rostogoliră între scaunele din faţă.

— Ce dobitoc! izbucni Wayne, n-am nevoie de portocalele lui.

— Hei. priviţi! strigă Malko.

Ologul cu pălărie albă se îndepărta pe trotuar cât putea de repede, ajutându-se de două bucăţi de lemn pe care le ţinea în mâini, debarasându-se de săculeţii cu portocale. Cei doi bărbaţi reacţionară într-o fracţiune de secundă, repezindu-se să deschidă portierele.

— Out! urlă Wayne către cei doi din faţă.

El ateriza deja pe caldarâm. Malko lovi cu picioarele un trecător

care căzu peste el. În acea clipă se auzi o explozie care zgudui geamurile din tot cartierul. Din partea din faţă a Chevrolet-ului se înălţă o minge de foc care smulse parbrizul blindat pe care îl azvârli ca pe un proiectil, strivind pasagerii din spatele unui buceta. Şoferul şi paznicul nu apucară să sară din vehicul. Cele două geamuri blindate din faţă se făcură brusc roşii.

Un fum negru ieşea împreună cu flăcările prin parbriz, însă blindajul reţinuse bucăţile şi nu se împrăştiară în mulţime. Tot traficul fusese blocat, şoferii claxonau nervoşi, iar trecătorii fugeau care-ncotro. Wayne Mai fort şi Malko se repeziră să deschidă portierele din faţă, însă în zadar. Faţa şoferului era întinsă pe geam ca magiunul pe pâine, într-un amestec abominabil de oase, carne şi sânge. Wayne Mai fort urlă ca un sălbatic, scoase pistolul din toc şi porni spre olog. Acesta se chinuia să se suie pe platforma unei camionete, la treizeci de metri în faţa lui.

Malko smulse şi el Sieg-ul din toc. Cei doi alergau îmbrâncind mulţimea de curioşi şi făcând slalom printre maşini. Wayne împinse un poliţist care voia să-i bareze calea. Ologul coborâse de pe cărucior în timp ce camioneta pornea. Doi bărbaţi îl trăgeau de mâini ca să-l urce în vehicul ca pe un sac cu cartofi. Malko şi americanul nu puteau să ajungă vehiculul din urmă, iar traficul îi împiedica să-l urmărească. Wayne Mai fort se opri brusc şi întinse braţele urlând la Malko:

— Shoot him! Shoot him!

Cei doi bărbaţi traseră amândoi odată, împuşcăturile se succedară ca la un stand de tir. Ologul parcă eră apucat de streche. Pe frumoasa lui cămaşă mexicană apărură pete roşiatice. Pălăria căzu. Unul dintre oamenii care îl ajutau să se urce în camionetă fusese nimerit şi se prăbuşi pe şosea. Dezechilibrat, celălalt îi dădu drumul ologului. Acesta se rostogoli pe asfalt, iar celălalt rămase întins cu faţa în sus, rănit de moarte. Malko trăgea în continuare în camionetă. Văzu clar două urme de glonţ în geamul cabinei. Era blindată. Vehiculul dispăru pe căile 32.

Wayne Mai fort se apropie cu paşi mari de oloc Strâmbându-se de ură, aplecă ţeava armei şi o descarcă îi capul mortului, urlând ca un apucat:

— Son of a bitch! Motherfucker!

Culasa pistolului Beretta pocni în gol şi rămase deschisă Lăsă braţul moale în jos şi se întoarse încet spre epavJ Chevrolet-ului, cu

lacrimile Vostogolindu-se pe obraji. Cu ui efort îngrozitor, reuşi să deschidă portiera dreaptă din faţă Ghemul de pe scaun fusese un om din care nu mai rămăsesdecât un amestec fără formă de carne şi de haine, sfârtecat i „grenadele ascunse printre portocale.

Wayne Mai fort avea încă ochii roşii de plâns, iar statura impunătoare părea gârbovită. Bău pe nerăsuflate o jumătate da pahar de Johnnie Walker. John Clifton tăcea supărat, iar în micul subsol domnea o atmosferă apăsătoare. Şeful centrale rupse tăcerea:

— Sincer vorbind, nu pot să vă cer acum să vă întoarcelj acolo, îi spuse lui Malko. Nemernicii ăştia sunt mai puternic decât credem. Era să murim amândoi. Afacerea a fos

planificată la Medellín. Pe dumneavoastră vă voiau.

— Întrebarea este de ce? zise Malko. Doar pentru faptul ci am venit să-i provoc în propria vizuină? Sau pentru că au afla

ce planuri avem în legătură cu Pedro García Velásquez cârd s-a înfuriat rău de tot?

Tăcerea era răspunsul cel mai bun.

— Habar nu am, mărturisi Wayne. Tipii ăştia omoară;

precum respiră. Şi nu văd cum ar fi putut afla… Ceea ce s-a întâmplat astăzi seamănă cu o execuţie „obişnuită". Adică tratamentul aplicat celor care îi sfidează. Numai că pot foarte bine să mă înşel, se grăbi el să adauge.

Urmă încă un moment de tăcere.

— O să mă duc, zise Malko. Am avansat prea mult. Dafl trebuie să fim foarte precauţi. Dacă în trei zile nu primesc nici un semn de la Isabel Nieto, mă întorc la Bogotá pe şosea şi!

voi anunţa în trecere pe Dirty Shirt Harry.

Wayne Mai fort schimbă o privire cu indianul.

— John, tu ce crezi?

— Că are curaj, zise Clifton zâmbind cu amărăciune. Dacă mi-l aduceţi pe El Mexicano, vă voi ridica în slăvi cât veţi trăi.

Malko se simţi uşurat când din Fokker coborâră toţi inginerii petrolişti. Se duceau destul de rar la Bogotá şi profitau ca să-şi facă cumpărăturile. Malko fusese practic acoperit de pachete. Când puse piciorul pe pistă, avea furnicături pe şira spinării. Avionul oprise mai departe de zborurile comerciale, iar câteva maşini îi aşteptau pe ingineri. După gardul cu grilaj zări chelia lui Miguel Botero. Poliţistul îi adresă un zâmbet călduros şi îi luă valiza.

— Am auzit ce aţi păţit, zise el. Au arătat la televizor. Este prima oară când folosesc şmecheria asta. Sunt diabolici, într-adevăr. Am ştiut de la informatorii mei că Arbolito v-a urmărit la Bogotá.

— Ce mai e pe aici?

— Nimic special. Dacă nu ieşiţi din casă, nu se va întâmpla nimic. Dar nu trebuie să afle nimeni că sunteţi aici.

Şoseaua spre Medellín era plină de camioane şi le trebui mai mult de o oră ca să treacă prin pasul înconjurat de brazi, în Mazda era frig. Malko se gândi brusc la dezvăluirile lui Wayne Mai fort.

— Ce părere aveţi despre Oscar Lopez-Triana? îl întrebă el pe poliţistul Columbian.

Miguel Botero clătină din cap.

— Pare foarte activ. A făcut manifeste împotriva traficanţilor de droguri cu ajutorul unui prieten de-al lui, tipograf, pentru că el nu dispune de buget.

— Este un om de încredere?

Columbianul zâmbi cu tristeţe.

— Aşa am crezut, însă domnul Mai fort mi-a spus că nu este. În orice caz, nu i-am pomenit că v-aţi întors.

Avertismentul americanului i-a rămas lui Malko bine întipărit în memorie. Mergeau acum pe nişte serpentine incredibile către centrul oraşului. Străbătură străzi aglomerate, iar Miguel Botero opri în faţa unui imobil negru al cărui parter era ocupat de magazine. Malko îl urmă. Clădirea nu avea lift. La etajul aii treilea, intrară într-un apartament întunecos, neaerisit, ciif mobilier rustic şi o bucătărie minusculă.

— Aici veţi sta liniştit, zise poliţistul. A fost al mamei şi nimeni nu ştie de el. Puteţi să folosiţi telefonul. Dacă vreţi să luaţi un taxi, trebuie să faceţi câţiva paşi pe jos mai întâi. Şi la întoarcere, la fel. Mă întorc diseară. Vom cina aici cu Teresa.

Închise uşa în urma lui. Miguel nici măcar nu îl întrebase de ce s-a întors la Medellín. Se aşeză, gândindu-se dacă să o sune pe Isabel Nieto chiar acum. Până la urmă sună la Intercontinental.

— Sunt Malko Linge, zise el. Sun din Bogotá. Am primit vreun mesaj?

l se făcu legătura la recepţie, îi răspunse o angajată.

— Şi. señor. V-a căutat Isabel Nieto. Este la piscină.

— Nu mi-a lăsat niciun mesaj?

— Nu.

Închise. De data asta nu putea să mai aştepte. Sună la edificio Monte Carlo. Isabel Nieto îi răspunse imediat:

— Malko! exclamă ea, mai mult decât încântată. Mi s-a spus că ai plecat. Am fost dezamăgită. M-am întors la Medellín special ca să te caut. Te invit să-ţi petreci weekend-ul la ferma mea. Va fi o feria ganederia şi un meci de polo.

— Cu plăcere.

— Muy b/en! Vin să te iau de la hotel.

— Nu, zise Malko, prefer să ne întâlnim la tine.

— Ea râse.

— O să mă compromiţi. Îţi aminteşti locul unde te-am trimis ultima oară?

— Da.

— Trebuie să trec pe acolo ca să iau ceva. Ne întâlnim peste două ore şi plecăm direct. Bine?

— Perfect.

După ce închise, avu o senzaţie ciudată: uşurare, tensiune, la care se adăuga o uşoară nelinişte. Această invitaţie nu putea fi decât semnalul de la Yaakob Netamayu. Acum zarurile erau într-adevăr aruncate. Se gândi la Dirty Shirt Harry şi la aparatul său Piper Comanche. În această ţară lipsită de comunicaţii, nimic nu era uşor de făcut.

Fu nevoit să formeze numărul de mai multe ori ca să obţină legătura cu Bogotá. Mai fort era într-o şedinţă, dar insistă să vorbească cu el. Îndată ce îl auzi pe american la celălalt capăt al firului, zise:

— Gata. M-a sunat Leoaica. Plec într-acolo.

— /-/o/y cow! exclamă şeful centralei. Sper că…

Lăsă fraza neterminată. Malko reluă:

— Nu puteţi să faceţi mare lucru. Dacă nu mă duc. ar trebui să mă întorc imediat. Dar vom afla curând dacă Netamayu ştie ceva sau nu. Nu voi putea să mai comunicăm până când nu mă voi întâlni cu Harry. Încă nu ştiu când.

— Nicio problemă, zise americanul. Avem un avion care aşteaptă pe aeroport. O să-l anunţ pe ambasador, în rest, vă ţinem pumnii.

Tăcu. După o lungă tăcere, Malko îşi luă „rămas bun" şi închise. De acum înainte, trebuia să se descurce singur. Lua geanta de voiaj, îşi

puse pistolul în ea împreună cu trei încărcătoare şi îi lăsă un bilet lui Miguel Botero prin care îl anunţa că a plecat la ferma lui Isabel Nieto.

Isabel Nieto purta un compleu din piele de căprioară cu franjuri, format dintr-o haină cambrată şi un pantalon foarte strâmt evazat, o bluză albă descheiată foarte mult, o pălărie şi ochelari de soare. Pe căile 51 B, oamenii se opreau cu respiraţia tăiată la vederea şoldurilor care se balansau sub ochii lor. Doi funcţionari îi puneau un pachet enorm în maşină, plus geanta lui Malko.

— Vamos, zise ea pur şi simplu.

Se urcă la volan şi traversă canalul, luând-o spre sud. Malko o întrebă imediat:

— Ai primit veşti de la Yaakob?

Ea dădudin cap că primise.

— Da. (îi aruncă o privire.) Ce aveţi de discutat amândoi?

Mi se pare că îi vinzi arme?

Era acoperirea lui Malko. Aşadar, operaţiunea era în curs. Privi maghernițele din jur, în timp ce începeau să urce pantele ce duceau la Rio Negro.

— Este la fermă?

— Nu, zise ea. Mi-a făcut o scurtă vizită.

Îi – Unde este?

— Nu ştiu. Nu mi-a spus. Dar va veni. Ţi-e teamă că o să te plictiseşti cu mine?

Îl fixa cu o privire provocatoare, iar el o mângâie pe picior. Ea se întoarse brusc şi murmură ca o pisică mulţumită:

— Am o surpriză pentru tine.

Brazii defilau de-a lungul drumului. Din acest moment se lăsa numai pe mâinile lui Yaakob Netamayu. Dacă mercenarul israelian se hotărâse să-l trădeze, surpriza care îl aştepta la ferma Isabelei Nieto se anunţa foarte urâtă. Pedrd García Velásquez îşi trata duşmanii cu o ferocitate de nedescris. Acolo, Malko nu avea plasă de siguranţă. Arma lui îi asigura o apărare destul de fragilă în această ţară a violenţei.

Isabel Nieto ajunse în vârful trecătoarei şi începu să coboare spre Rio Negro. Deschisese aparatul de radio, iar ritmurile de salsa îi spărgeau timpanele. Din când în când mai lua câte o bomboană de ciocolată franţuzească din cutia de alături şi o mesteca cu o poftă senzuală. De mult nu se mai simţise Malko atât de singur.

Capitolul XII*

Ferma Isabelei Nieto apăru în capătul unui lung drum drept şi plin de praf, pe care se hurducau de când părăsiseră autostrada Medellín – Bogotá, în urmă cu o oră. Malko se uitase la kilometraj şi calculase că, în linie dreaptă, nu puteau fi la mai mult de patruzeci de kilometri de moşia Napoles, proprietatea lui Pedro García Velásquez. Peisajul era mult mai tropical, cu bananieri, cu păşuni împrejmuite de păduri şi turme de zebu. Chiar înainte de a ajunge la fermă, Malko văzu în dreapta lui o mică arenă din lemn şi un ţarc unde se învârteau câţiva cai. Isabel Nieto intră pe poartă şi se opri în mijlocul unei curii pavate.

Se vedea că tânăra era înnebunită după cai. Curtea era înconjurată de grajduri în care erau pe puţin douăzeci de animale. Clădirea în sine, tencuită în alb, cu un turn rotund foarte mare, avea o formă complicată.

Câţiva peoni se grăbiră să dea jos bagajele din maşină. Malko observă atunci un Montero negru cu geamuri fumurii garat sub un şopron. Isabel Nieto îi adresă un zâmbet înfocat.

— Cred că avem musafiri.

Malko nu-i răspunse. Vehiculul semăna cu cel al Melindei Ávila, pe care îl văzuse la Puerto Boyaca. Iar tânăra – dacă într-adevăr era maşina ei – nu putea fi decât cu Pedro García Velásquez. La urma urmei, acesta o cunoştea în mod sigur pe Isabel Nieto, chiar dacă nu se înfruptase din farmecele ei. Medellín era în fond un sat mai mare. Nu-i va trebui mult timp Mexicanului să adune doi şi cu doi. În caz că se ivea vreo problemă, Malko se pomenea în fundul regiunii Magdalena Medio, fără speranţa de a-i sări cineva în ajutor. Isabel nu avea nici măcar telefon ia ferma ei.

Murind de căldură, stăpâna casei se duse în casă. Malko o urmă, încordat şi gata să acţioneze. Intrarea dispărea sub şei, sub harnaşamente şi costume de polo. Merseră pe un culoar care ajungea într-un salonaş despărţit de bucătărie printr-un perete subţire, unde domnea o răcoare plăcută.

Pe canapea stătea o femeie în costum de călărie, cu nişte cizme negre înalte şi pantaloni din piele de aceeaşi culoare. Era Melinda Avsjla.

Privirea lui Malko coborî de la trăsăturile regulate ale feţei, la bluza albă pe sub care se distingea dantela unui sutien cu jumătate de cupă negru. Tânăra părea la fel de surprinsă ca şi el, încercând în mod vădit să-şi amintească unde îl mai văzuse. Isabel Nieto făcu

prezentările.

— Malko, un prieten de-al lui Yaakob. Melinda a venit pentru meciul de polo de mâine.

Îşi strânseră mâinile. Ávila schiţă un surâs.

— Mi se pare că ne-am mai întâlnit undeva. Oare nu era la Bogotá, la Tequendama?

— Ba da, zise Malko.

O lucire veselă străbătu ochii tinerei femei.

— Acum îmi amintesc…

Isabel se îndreptă către peretele din spatele lor şi deschise un soi depblon din lemn. Un nechezat îl făcu pe Malko să se întoarcă, în deschizătură apăru capul unui cal, iar Isabel se grăbi să-l laude.

— El este Bolívar, roibul meu preferat. Vedeţi, face parte din familie.

Ciudat lucru: staulul lui Bolívar era învecinat cu salonul. Stăpâna lui îl mângâia, iar el bătea din copită pe gresia roşie. Isabel îi împinse capul înăuntru şi trase oblonul. Se întoarse către Melinda.

— Vino să-ţi arăt ce i-am cumpărat.

Cele două femei ieşiră, iar Malko îşi turnă un pahar de aguardiente. Stătea pe un vulcan. Ce făcea dacă venea şi Pedro García Velásquez? Nu se gândise încă ce atitudine să adopte, când cele două femei apărură. Se instalară pe o canapea. Imediat, Malko simţi că atitudinea Melindei se schimbase. Era mult mai rece şi îi ocolea privirea, l se părea că Isabel Nieto îi spusese că îi plăcea de Malko sau poate că ghicise singură… Rămase mută, cu nasul în paharul de Cointreau. El încercă să înfiripe o conversaţie, însă tânăra îi răspundea monosilabic. Dimpotrivă, Isabel părea foarte veselă. Când ieşi, Malko o ajunse pe culoar.

— Ce face prietena ta? o întrebă el.

Ea îl privi cu ironie.

— Este amanta celui mai bogat om din ţară. Şeful lui Yaakob.

— Vine şi el?

Nu se putuse abţine să nu pună această întrebare. Isabel zâmbi şmechereşte.

— Nu cred că ai vrea să afle cu cât îi vinzi armele lui Yaakob, nu-i aşa? Fii liniştit, sunt puţine şanse ca să vină. Are multă treabă la fermă, iar calul lui aleargă mâine la Puerto

Triumfo.

— Dar Yaakob?

— El vine pe neaşteptate, ia spune-mi, i-ai făcut curte Melindei?

— Da, am curtat-o o dată.

Isabel îi adresă un zâmbet carnasier.

— Eu mi-am dat seama imediat că vrei să mi-o tragi… Şi ea a văzut şi a fost decepţionată. Mi-a spus că nu se mulţumeşte cu firimiturile mele.

Malko simţea că se sufocă.

— Dar nu a venit pentru mine!

— Nu, dar mereu i-am făcut surprize plăcute. Amantul ei este foarte gelos. L-a omorât pe ultimul bărbat cu care l-a înşelat. Aici se simte în siguranţă. Dacă intră cineva în camera ei, nu află nimeni. Poţi să încerci, nu sunt geloasă.

Cina la lumina lumânărilor fusese calmă, udată din belşug cu două sticle de Dom Perignon. Malko era tot timpul în alertă. Cele două femei discutau într-un colţ. Isabel purta acum un maiou şi o fustă mini din piele de căprioară, iar Melinda o rochie lungă mov care îi venea ca o mănuşă. Era machiată foarte discret, iar frumoasa ei faţă ovala şi coada lungă împletită o făceau să pară o fetiţă. Malko reflecta cu paharul de aguardiente în faţă. Isabel îşi termină coniacul şi căscă.

— Mâine avem o zi lungă. Să mergem la culcare.

Malko rămase singur în salon. Ferma era extrem de liniştită.

Ieşi să privească cerul plin de stele, întrebându-se când va da Yaakob un semn de viaţă… După aceea urcă în camera lui. Scările scârţâiră sub paşi. La primul etaj, zări o uşă întredeschisă prin care răzbătea o rază de lumină. Isabel îl aştepta, împinse uşa, apoi intră. Se pomeni în faţa Melindei, lungită pe patul ei şi citind. Era într-o cămaşă de noapte lungă din satin alb. Lăsă cartea în jos şi zise ridicând din sprâncene:

— Cred că aţi greşit camera…!

Malko înainta până la pat. Sânii ascuţiţi se desenau pe sul cămaşă, iar Melinda se îmbujora. Îi

— Nicidecum, spuse el. Mă bucur să vă revăd.

— De-abia v-am cunoscut, răspunse ea. Nici măcar nu ştiu cum vă cheamă.

Vocea era destul de seacă, însă privirea se opri mai mult asupra

lui Malko, cu o lucire mult mai înflăcărată. Acesta îi adresă zâmbetul cel mai fermecător şi se aşeză pe marginea patului.

— La Tequendama, mi s-a părut că sunteţi cea mai fermecătoare femeie, începu el, dar acum îmi păreţi şi mai şi decât îmi amintesc.

În ochii negri ai Melindei nu se putea citi nimic.

— Cred că faceţi curte tuturor femeilor, zise ea, se vede din priviri.

— Şi dumneavoastră îi înnebuniţi pe toţi bărbaţii, replică el.

Isabel mi-a spus că sunteţi cu un bărbat foarte gelos.

Ochii negri fură întunecaţi fulgerător de o umbră.

— E adevărat, spuse ea cu voce obosită. Dacă v-ar vedea în cameră acum, v-ar ucide pe loc.

Se uitară lung unul la altul. Apoi Malko se aplecă încetişor spre ea. Când atinse buzele Melindei, tânăra se încorda brusc şi vru să se dea înapoi, dar nu putu din cauza pernei. El apăsă; în continuare şi îi simţi gura deschizându-se. iar limba îi veni cu timiditate în întâmpinare. Melinda săruta ca o fetiţă, violent şi stângaci, încet, Malko se strecură lângă ea şi se lipi cu totul de trupul ei. Îşi petrecu braţul în jurul mijlocului şi o atrase spre el…

— Opriţi-vă, zise ea cu glas stins.

El îşi plimbă uşurel degetele pe sânii calzi care deveniră şi mai fermi pe sub satin. Dinţii li se ciocniră, iar Melinda îi venea treptat în întâmpinare. Deodată, sări ca muşcată de şarpe, ciuli urechile şi îl îndepărtă pe Malko.

— Aţi auzit? A venit o maşină!

— Nu.

— Plecaţi! Plecaţi!

O spusese pe un ton atât de rugător, încât crezu că va începe să strige. Intrase în panică. Sări din pat şi îl târî pur şi simplu pe Malko până la uşă. Nu putea să-i ţină piept. El nu auzise nimic. Dezamăgit şi furios, coborî ca să mai bea un pahar de aguard/ente. Pe culoarul întunecat simţi brusc o prezenţă şi un val puternic de adrenalină care îi invada arterele, îşi lăsase arma în cameră. Se pregătea să urce, când se aprinse lumina. Yaakob Netamayu, în ţinută de luptă, îl privea cu un zâmbet ironic, cu un Uzi în mână.

Malko simţi că îi vine inima la loc. Israelianul îl întrebă pe un ion acerb:

— Sper că nu veniţi din camera Isabelei…

— Nu, zise Malko, bucuros că nu era nevoit să mintă.

Bărbatul ridică din umeri.

— Eu nu sunt gelos. Dacă aţi fi fost în patul meu, ea nu v-ar fi lăsat să plecaţi, o cunosc eu… Ştiu că aţi sosit azi.

— Totul este pregătit?

Israelianul îl privi lung, zâmbind în colţul gurii, ţinându-l în suspans, apoi zise:

— Când ne-am întâlnit alaltăieri la Medellín, nu credeam că e… Dar pe urmă, să zicem că lucrurile s-au mai îndreptat…

Acum cred că putem să întrezărim urmarea. Dumneavoastră sunteţi gata?

Yaakob Netamayu vorbea rar şi încet, punând un pic de balsam pe sufletul lui Malko. Aşadar, riscurile nesăbuite pe care şi le luase nu fuseseră în zadar…

— Da, zise el. Avionul este aici. Dirty Shirt Harry este pregătit să ne ducă. Dumneavoastră când puteţi să acţionaţi?

Netamayu îl fixă cu privirea.

— Pedro García Velásquez are întâlnire mâine pe la unsprezece seara cu unul dintre conducătorii ELN, pentru unele negocieri secrete. La Puerto Boyaca. Trebuie să meargă

1. Mişcare subversivă de stânga.

cu mine şi cu trei oameni, fără escorta obişnuită, într-o camionetă blindată. Am de gând să acţionez pe traseu.

— Adică?;

— De la moşie până la autostrada propriu-zisă sunt aproape doi kilometri în interiorul proprietăţii. Acolo îi voi lichida pe cei trei oameni ai lui.

— Şi banii?

— Sunteţi drăguţ că vă faceţi griji. Ştiu locul şi sunt protejaţi de un lacăt de doi bani. O să-i pun înainte în camionetă.

Nimeni nu va verifica gentile. Este o ocazie nesperată…

— Unde o să ne întâlnim?

— Aşa cum am prevăzut, la motelul La Cantina. Voi veni în camera dumneavoastră. După aceea vom pleca imediat la avion. Dar mai înainte trebuie să verificaţi împreună cu Harry dacă totul este pregătit. Mâine, veţi lua vehiculul Cherokee al

Isabelei. Veţi spune că veniţi să mă luaţi. Aveţi tot timpul se va duceţi la Ţopăipi, apoi să vă întoarceţi şi să mă aşteptaţi la motel. Nu

voi fi acolo înainte de ora unsprezece.

— Ştiţi că este aici şi amanta lui Pedro García Velásquez?

— Da.

— Nu reprezintă niciun risc?

— Nu. Rămâne doar câteva zile şi nu are timp să vină mâine aici.

Se uită la ceas.

— Mă duc s-o văd pe Isabel, apoi plec. Ne întâlnim mâine la motel.

Îi întoarse spatele lui Malko şi începu să urce scara cu paşi greoi. Lui Malko îi venea să ţopăie de bucurie. De-ar putea măcar să anunţe DEA…

„La bandada de Pueblo". formată din vreo şase muzicanţi, cu figurile acoperite de pălăriile mari de pai, îmbrăcaţi în costume albe peticite, cântau cât îi ţinea gura cântece columbiene, un amestec discordant de salsa, de merengue şi alte melodii străine. Era o căldură sufocantă, iar nori negri şi grei prevestind furtună se adunaseră la orizont. Malko nu-şi lua ochii de la Melinda Ávila, care şedea puţin mai departe. De

7. Orchestra satului.

câteva ori privirile se întâlniră, iar ea îi zâmbi. Yaakob plecase şi nimeni nu îşi dăduse seama de scurta lui vizită.

Isabel Nieto, care stătea lângă el, îi întinse o sticlă de aguardiente care circula din mână în mână…

— Bea, îţi face bine.

Malko acceptă alcoolul tare. Toată lumea făcea la fel. Veniseră deja toate fermele vecine special pentru feria ganaderia… în arenă, tinerii se luptau cu taurul în ovaţii. Orchestra se dezlănţui.

Minicorida nu dură mai mult de zece minute, că după aceea un zdrahon culcă taurul la pământ şi îl târî de coarne afară din arenă, în vreme ce în jurul lui ploua cu garoafe roşii. Malko se ridică în picioare împreună cu alţi spectatori şi îşi plimbă privirea prin gradene ca să o zărească pe Melinda. Brusc inima i se opri în loc.

Observă în faţa lui o siluetă cunoscută, într-un costum alb şi cu părul galben-şi lins. Era doctorul Oscar Lopez-Triană, directorul DAS şi probabil informatorul traficanţilor… Isabel Nieto îl trase de braţ şi îi şopti la ureche într-un damf de alcool:

— Vino, am o surpriză pentru tine!

De-abia se mai ţinea pe picioare. Malko nu reuşea să-şi ia ochii

de la bărbatul în alb. Oare şi Lopez-Triana îl văzuse?

Capitolul XIII

Malko o ajunse pe Isabel Nieto la baza arenei. Oscar Lopez-Triana dispăruse. Mulţimea se risipea, iar oamenii se duceau la maşini. Se pregătea să plouă, iar căldura era din ce în ce mai înăbuşitoare.

— Îl cunoşti pe Oscar Lopez-Triana? o întrebă el.

— Da, de ce?

— Este aici.

Ea izbucni în râs.

— Fireşte! A venit cu nişte prieteni de la ferma vecină, îşi petrece toate weekend-urile călărind. Voiai să-l vezi? Pleacă imediat după fier/a ganaderia.

— Nu, zise Malko. dar nu mă aşteptam să-l văd aici, asta-i tot.

Erau foarte puţine şanse ca doctorul să nu-l fi zărit prin mulţime. Dar şi aşa puţine cum erau, tot însemna ceva, căci, dacă directorul DAS era unul dintre informatorii Mexicanului, prezenţa lui reprezenta un pericol mortal pentru Malko. Trebuia să amâne toată operaţiunea. Veni lângă Isabel în vehiculul 4 x4.

— Ai vreum mijloc prin care să-l contactezi pe Yaakob? o întrebă el.

Tânăra îi aruncă o privire distrată. Se vedea că nu era problema ei.

— Nu l-ai întâlnit aseară? Mi-a cerut adineauri să-ţi împrumut maşina.

— Ba da, răspunse Malko, dar trebuie neapărat să vorbesc cu el.

Isabel porni motorul şi clătină din cap.

— Nu se poate. Aici nu avem telefon. Iar pentru staţiile noastre de radio de mică putere este prea mare distanţa.

Îşi făcea drum printre oamenii care voiau să ajungă la maşini claxonând întruna. Părea grăbită să se întoarcă la fermă. Malko simţea fiori reci pe şira spinării. Raţiunea îi dicta să se întoarcă la Bogotá, dar să-i ia şi pe Dirty Shirt Harry în trecere. Dar dacă fusese o alarmă falsă, iar Yaakob Netamayu se afla singur cu Pedro García Velásquez? îl condamna la moarte, iar operaţiunea era definitiv ratată.

Ajunseseră ia fermă. Isabel coborî şi intră în casă. Dar ieşi după câteva clipe, trăgându-l de căpăstru pe roibul ei favorit. Bolívar. Pe spinarea, lui, şaua cu două locuri strălucea în soare. Isabel îi aruncă lui

Malko o privire arzătoare.

— Haide să o încercăm!

Chinuit de dilema în care se afla, Malko ar fi trimis-o bucuros la plimbare, însă, ar fi fost în stare să nu-i mai împrumute maşina. Iar el avea nevoie în toate cazurile posibile. Avea ţinuta potrivită pentru, călărie: un jeans şi cizme. Isabel se şi urcase în şa. Malko puse piciorul pe scăriţă şi. ajutat de un peon, se urcă pe locul din spate.

Bolívar abia fremăta. Fesele rotunde şi strânse în pantalonii albi din piele erau practic lipite de pântecele lui. Isabel plescăi din limbă, iar roibul porni la trap. La fiecare săritură, fesele Isabelei săreau şi coborau în şa frecându-se de pântecele lui Malko. Parcurseră cam un kilometru, pe lângă păşunile pline de zebu.

Isabel se întoarse. Ferma nu se mai vedea, fiind ascunsă de vegetaţia deasă şi de bananieri. Calul încetini şi o luă la pas. Tânăra se lipi şi mai tare de Malko.

— Mângâie-mi pieptul, îi ceru ea.

Malko îi cuprinse sânii în căuşul palmelor. Isabel se ridică uşor în şa în aşa fel încât să se frece şi mai bine de el. Malko observă atunci un mic fermoar la spate ce pleca din talie şi cobora mult, ajungând între picioare, în ciuda grijilor, începu să simtă un strop de dorinţă. Isabel lăsă hăţurile din mâini şi îi verifică erecţia. Cu o abilitate de nedescris, ea îi eliberă sexul deja încordat.

— De mult îmi doresc să fac asta, zise ea. Am comandat şaua în mod special. Au crezut probabil că m-am ţicnit de tot.

Ahoja, cogeme.

Înaintau foarte încet. Malko desfăcu fermoarul Isabelei şi imediat apăru rotunjimea feselor goale. Isabel se dădu puţin

Acum, ia-mă.

mai în spate. În picioare pe scărițe, ea se freca de membrul lui Malko şi gemea deja de plăcerea pe care în curând avea să o simtă.

Bolívar înainta cuminte ca la paradă. Situaţia era atât de neaşteptată, încât Malko uită o clipă de problema cu care se confrunta. Dacă trebuia să moară, măcar să aibă o ultimă bucurie. Se ridică în picioare şi îşi petrecu mâna stângă în jurul taliei Isabelei. Cu dreapta, îndreptă sexul în şanţul pe care tânăra i-l oferea.

— Refen/1

Strigătul tinerei îi confirmă că era pe calea cea bună. Înteţindu-şi mişcările, se afundă dintr-odată în pântecele tinerei.

Aceasta urlă şi se aplecă înainte, încercând să scape.

— Lasă-mă pe mine! îi ordonă el.

Furioasă la culme, încercă încă o dată să scape. Dar roibul îi veni lui Malko în ajutor, pornind brusc la trap. Zguduitura îl propulsa şi îl înfipse până la rădăcină în tânăra femeie. Căzură amândoi odată în să „fiecare la locul său. Senzaţia era nemaipomenită. O cuprinse de solduri cu ambele mâini ca să se poată mişca în voie. Isabel răcni, dar nu se străduí să se smulgă din îmbrăţişare.

— Ticăloşiile! strigă ea.

Dar numai cei câţiva zebu care păşteau liniştiţi puteau s-o audă… Insistă şi, de data asta, simţi cum crupa cedează, se deschide, îşi asumă riscul să se retragă aproape de tot, iar Isabel nu profită ca să scape de el, ba dimpotrivă. Din gura ei ieşea un urlet continuu, însoţit de mişcări ample ale bazinului la fiecare penetrare. Calul trecu de bunăvoie la pas.

În picioare pe scărițe, Malko o sodomiza pe Isabel cu mişcări ample şi regulate, în curând ea urlă, aplecându-se în faţă ca să se dăruiască mai bine. Elasticitatea pielii părea să-l împingă de fiecare dată înapoi când se lipea de ea, pătrunzând-o din ce în ce mai adânc. Ea se întoarse şi urlă cu ochi de nebună: – Despică-mă! Violează-mă!

Din fericire, terenul nu avea nicio denivelare. Malko era leoarcă de sudoare. Simţi că nu va putea rezista mult. Îşi termină cavalcada, strângând carnea elastică de pe şolduri. Când explodă, Isabel ţipă. Era un ţipăt sălbatic şi răguşit, apoi căzu în faţă, lăsând hăţurile din mână. Calul se opri, apoi porni la pas. Străbătură păduricea. Malko se retrase şi îi închise fermoarul. Când ferma apăru în câmpul lor vizual, aveau o atitudine foarte decentă. Isabel respira totuşi sacadat şi avea privirea tulbure, iar rimelul îi lăsase dâre pe obraji. Peonul care îi ajută să coboare de pe cal le aruncă o privire nedumerită… Ea se întoarse către Malko şi spuse:

— L-am antrenat bine. Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

El o urmă într-un grajd unde. În penumbră, zări un măgar. Isabel de apropie de el şi îşi strecură mâna sub burta animalului. Foarte repede acesta se excită. Malko văzu un membru lung şi negru pe care Isabel abia îl ţinea cu o mână. Era chiar cel care îi servise drept model pentru olisbosul din; fildeş. Ea îl masă în continuare, până când ţâşni un jet de spermă. Se uită la Malko cu o privire halucinantă.

— Dacă vreau, pot să mă regulez cu el. Mă iubeşte nespus.

— Trebuie să plec, zise Malko…

Se hotărâse în timp ce se întorceau la fermă. Era imposi Dij să-l lase pe Yaakob să-l răpească pe El Mexicano întinzându-i o cursă. Chiar dacă Malko îşi punea viaţa în joc, tot trebuia să se ducă la Bogotá.

— Am făcut plinul, zise Isabel. Să te întorci repede.

— Mă duc să-mi iau bagajele, spuse Malko.

* * *

Urcă şi bătu la uşa Melindei Ávila. După privirile pe care i le aruncase la fier/a ganaderia. era bucuroasă ca îl vede, ar Isabel nu îl vlăguise de tot. Nu îi răspunse nimeni. Răsuci butonul şi intră.

— Ieşiţi!

Melihda se ridică din pat. palida de furie când era nervoasă, era şi mai atrăgătoare. Nedumerit, Malko se op im ioc. După interludiul de mai devreme, nu se aşteptase ia asemenea primire… Făcu un pas înainte. Dar imediat, Melinaa băgă mâna în geantă şi scoase un mic revolver pe care îndreptă spre el. *9 îl

— Vreţi să vă trag un glonţ în ce aveţi mai de preţ.

Întrebă ea cu sarcasm. Sau preferaţi să ieşiţi?

— Nu mai înţeleg nimic… M…!

Un fulger de mânie străbătu ochii tinerei. Sânii astup ioşmarân Columbia tresăltau pe sub bluza albă, făcând-o şi mai apetisanta, mb simţea că nu glumeşte. Melinda luă ceva de pe pat. Era un binoclu pe care îl aruncă pe podea.

— Chiar nu înţelegeţi! şuieră ea printre dinţi. După corida, m-am întors aici pentru că ştiam că plecaţi imediat. V-am auzit.

Dar v-am şi văzut. Tocmai vă… (Vocea i se stinse, apoi reluă.) … această ticăloasă care se lăsa regulată pe cal! Sunteţi un prost. Şi eu care v-am dorit încă din Bogotá…

Malko rămase fără grai şi bătu în retragere. Nu mai avea ce să facă. Uşa se trânti cu furie în urma lui. Uneori viaţa era crudă. O întâlnise o singură dată pe Melinda Ávila, dar avea impresia că trecuse pe lângă ceva. Urcă în camera lui şi îşi luă bagajul. Tocmai îşi verifica arma, când isabel apăru în prag. îl îmbrăţişa pe Malko.

— După ce îţi termini treburile, să te întorci repede, rămân aici toată săptămâna.

— Voi încerca, îi promise el cu mintea în altă parte, înainte de a se urca în Cherokee, o văzu la-geam pl

Melinda Ávila. Tânăra îl privea cum pleacă.

Dirty Shirt Harry îl fixă pe Malko, prăfuit din cap până-i picioare, cu un amestec de uşurare şi amuzament. Cu pieptul gol, îşi curăţa puşca veche care ruginise de tot… Lângă el, era sticla de Johnnie Walker Carte Noire aproape goală.

— Duceţi-vă să faceţi un duş înainte să plecăm.

Cămaşa i se lipise lui Malko de spate de sudoare şi de praf.

Drumul i se păruse şi mai înspăimântător şi puţin lipsise să rămână în mijlocul vadului. Sfârşit de oboseală, se aşeză pe bancă lângă maimuţă.

— Avionul este pregătit?

— Am făcut un tur de încercare azi-dimineaţă, zise mercenarul britanic. Merge perfect.

— Puteţi să decolaţi la noapte?

— Aşa ar trebui. Bine că plecăm! Oamenii de pe aici au început să se mire că avionul rămâne mult timp pe loc. De obicei, avioanele pleacă imediat. Nu trebuie ca cei din DAS să afle de existenţa lui. Vor veni să-l confişte sau mă vor face să vorbesc…

— Vom fi la destinaţie în noaptea asta, îi promise Malko.

Apropo, ar trebui să mă însoţească şi Elvira. Dacă plec singur, voi atrage atenţia.

— Nicio problemă, zise britanicul. O anunţ.

Se făcuse deja ora şapte şi se lăsa întunericul. Malko se dezbrăcă, iar apa rece îi făcu bine. Când se urcă în Cherokee, Elvira era deja acolo, îmbarcată la fel. indiferentă. Se întreba ce i-o fi spus Harry. Acesta îi privi plecând. Malko simţea totuşi un ghem în stomac. Intra în zona cu turbulenţe. Din fericire, fostul colonel din Mossad nu era chiar un înger şi prevăzuse totul…

Drumul plin de gropi i se păru fără sfârşit. Lângă el. Elvira nu scotea un cuvânt. Oftă uşurat când ajunse pe drumul care ducea la Medellín. Mai erau câteva gropi, dar nu se compara cu ce fusese până acum. Ajunseră repede la primul punct unde se plătea. Aici traficul era mai intens. Multe camioane imense făceau slalom ca să evite porţiunile cu gropi, în fine, zări luminile motelului de pe colină. De o oră, începuse să toarne cu găleata şi nu mai vedea aproape nimic. Cherokee urcă anevoie cărarea ce ducea-la motelul La Cantina, în parcare nu era niciun vehicul. Malko alergă prin ploaie, urmat de Elvira şi ajunseră în holul deschis care dădea într-un mic restaurant la fel de gol, unde nişte ventilatoare mari se învârteau în zadar ca să alunge umezeala. O

chelneriţă micuţă cu pielea foarte închisă la culoare apăru în picioarele goale.

— Putem să obţinem o cameră şi să mâncăm ceva? o întrebă Malko.

— Con mucho gusto.

Ploaia se înteţise. Hotelul semăna cu un han din „La răscruce de vânturi". Se aşezară în sala de mese, luminată doar de reflexele roşiatice ale firmei cu neon. Fata aduse meniul şi zise:

— Fenemos solamente uevos y cerveza.

Trebuiră să se mulţumească cu ouă fierte, cu chorizo şi cu bere caldă. Hotelul părea în întregime neocupat, în vale, se auzea huruitul camioanelor. Malko se întreba cum vor decurge lucrurile cu Yaakob Netamayu. Deşi încerca să-l alunge din minte pe Oscar Lopez-Triana, îl cuprindea o vagă tristeţe. Atmosfera din acest motel pustiu, cu neoanele roşii care pâlpâiau în ploaie, i se părea apăsătoare. Li se aduseră două tintqs care nu se puteau bea.

În momentul în care se pregăteau să se ridice de la masă, Malko auzi zgomot de motor. Câteva vehicule urcau cărarea ce

J. Avem doar ouă şi bere.

lega La Cantina de şosea. Malko verifică dacă avea arma asupra lui. În motel intră un grup format din bărbaţi şi femei. Făceau zarvă mare râzând şi strigându-se unii pe alţii. Se vedea că veniseră să se distreze. Nu le dădură nicio atenţie şi se aşezară la barul despărţit de sala de mese printr-un hol, un'îi la tejghea, alţii în fotoliile din răchită. Malko îi studia. Fetele semănau cu toate celelalte care stăteau pe marginea drumului sau în localurile de pe lângă benzinării. Erau foarte machiate, provocatoare, îmbrăcate cu nişte rochiţe foarte strălucitoare şi foarte scurte. Una dintre ele stătea pe genunchii prietenului ei care cotrobăia râzând între picioare. Altă pereche se îmbrăţişa cu suspine într-un ungher întunecos. Un fluşturatic cu nişte favoriţi enormi, cocoţat pe unul dintre scaunele de la bar, îşi băgase mâna puternică în decolteul unei fete care gângurea în timp ce îl masa între picioare.

Nu se mira deloc fiindcă Yaakob îi spusese că oamenii de ia fermele din apropiere veneau des să se distreze aici. Bărbaţii aveau feţe de brute şi semănau cu cei pe care îl întâlniseră mergând călare pe drum. Malko se ridică şi îi spuse Elvirei:

— Haideţi să urcăm.

În hol zări un telefon montat în perete. Chelneriţa, cu braţele

încărcate cu sticle de bere, apăru şi îi zise pe un ton plin de regret:

— No funcţiona, señor.

Ce păcat. Ar fi putut să-l anunţe pe Wayne Mai fort că ultima parte a operaţiunii era în plină desfăşurare. Coridorul de sus era pustiu, iar camera de o simplitate spartană: un pat, un scaun, o lampă pusă pe un butuc şi un climatizor vechi care şuiera precum furtunile stârnite la Capul Horn… Dădu perdeaua la o parte. Ploaia cădea în piscina vag luminată de neonul roşu al firmei, în momentul în care se pregătea să se întindă în pat ca să se destindă puţin, cu arma la îndemână, auzi o bătaie în uşă.

Elvira îl întrebă din priviri, gata să deschidă. Malko o opri cu un gest. Nu auzise niciun vehicul şi erau puţine şanse ca Yaakob Netamayu să vină pe jos. Tăcerea se prelungi. Luă arma din geantă şi o strecură la curea, apoi se duse să deschidă.

Un negru imens, cu pieptul gol, cu figura parcă sculptată în fildeş „lipsit de expresivitate, ca un idol păgân, stătea în cadrul uşii. În ambele părţi avea câte o valiză maro. Se aplecă şi le apucă cu mâinile lui mari apoi intră în cameră şi lăsă bagajele în mijloc. Malko deschise gura ca să-l întrebe despre ce era vorba, când negrul zise cu voce cavernoasă:

— S u equipage, señor.

Se întoarse şi închise uşa în urma lui, lăsându-l pe Malko perplex în faţa valizelor.

1. Bagajele dumneavoastră, domnule.

Capitolul XIV

În capul lui Malko gândurile se învălmăşeau, iar grija îi strângea stomacul. Ciuli urechile. De la parter nu se auzea niciun zgomot. Deschise uşa. Culoarul slab luminat era pustiu. Inima îi bătea cu putere în piept. Câteva secunde, crezuse că a fost o greşeală, însă urletul Elvirei îl aduse imediat cu picioarele pe pământ. Se întoarse şi închise uşa.

Elvira stătea în picioare în mijlocul camerei, albă ca varul. Capacul uneia dintre valize se deschisese, dar Malko, fiind în spate, nu vedea ce conţinea. Se apropie. Mai întâi, zări pungiledin plastic transparente. Semănau cu cele care se foloseau la; transportul cocainei. Când examina conţinutul, îi veni să verse. Prin plasticul transparent, vedea trăsăturile deformate ale celui care fusese cândva colonelul din Mossad. Capul lui Yaakob Netamayu fusese tăiat ca la

ghilotină. Avea ochii larg deschişi. Buzele groase erau înţepenite într-un rictus ciudat, iar nasul strivit de lovituri. Un glonţ îi făcuse o gaură deasupra ochiului stâng. Celelalte două pachete conţineau picioarele şi un braţ. Totul era învelit într-o folie de plastic mânjită de sânge.

— Dumnezeule!

Livid, Elvira nu putea să-şi ia ochii de la rămăşiţele macabre. Lui Malko îi vâjâia capul. Era o oroare nemaiîntâlnită, îl hăcuiseră de viu pe israelian cu drujba, după metoda traficanţilor de droguri. Reţinându-şi greaţa, se aplecă şi desfăcu una dintre pungile în care era un picior, îl pipăi: carnea era rece, dar suplă încă. Murise de puţin timp.

Revăzu în minte părul gălbui al doctorului Lopez-Triana la feria ganaderia. Obţinuse răspunsul la întrebare. Directorul DAS îl văzuse. Doar dacă nu cumva Yaakob făcuse vreo imprudenţă… Dar se trezi brusc la realitate, îşi va plânge morţii şi se va gândi mai târziu la răzbunare… Acum îi rămânea b foarte mică şansă să-şi salveze pielea şi pe cea a Elvirei.

Aceasta se agăţă de el tremurând ca varga, neputând să articuleze un singur cuvânt. Modul în care îi fuseseră aduse rămăşiţele colonelului israelian spunea mult despre umorul negru al Mexicanului. Acesta prevăzuse cu siguranţă şi urmarea, însă Malko nu va rămâne acolo pasiv, aşteptând să fie el însuşi masacrat. Deschise şi a doua valiză. Conţinea exact ceea ce ştia deja: al doilea braţ şi torsul israelianului.

— Vom încerca să plecăm, îi spuse Elvirei. Dacă ne despart, încercaţi să ajungeţi la şosea şi opriţi un camion…

Dacă ajungeţi la topeapi, spuneţi-i lui Harry să fugă imediat.

Nici nu îndrăznea să se mai gândească la ceea ce va urma. Huruitul camioanelor pe drum părea să-l sfideze. Salvarea se afla la câteva sute de metri. Introduse un glonţ pe ţeava armei şi deschise fereastra ca să inspecteze locul din jurul piscinei. Nu mai ploua şi nu văzu pe nimeni. De la bar răzbăteau câteva hohote de râs. Se aplecă peste balcon. Dedesubt era numai iarbă.

— Să sărim! o îndemnă pe Elvira.

Săriră unul după altul şi nu păţiră absolut nimic. Malko privi în jur. Ca să ajungă la porţiunea care dădea în şosea, trebuiau să parcurgă o zonă foarte puternic luminată. Era prea periculos. Aveau de străbătut mai mult de cinci sute de metri şi puteau fi prinşi în orice clipă.

Trebuiau să încerce altă variantă. Puteau să ajungă în parcare fără să iasă din conul de umbră. O prinse pe Elvira de mână şi o trase după el. În parching erau vreo şase vehicule, toate 4 x4. Malko ajunse la Cherokee şi deschise portiera. Nu era nici ţipenie de om şi ar fi fost prea frumos. Elvira se urcă lângă el. Malko răsuci cheia în contact. Nimic. Motorul nu pornea.

Malko încercă de câteva ori, apoi coborî şi ridică capota, luminând interiorul cu o lanternă. Observă imediat că cineva îi luase bobina. Se ridică şi se pomeni cu o lumină puternică în ochi. O voce batjocoritoare îi strigă:

— Tienes problemas, gringo!

Aproape imediat, se auzi o împuşcătură care făcu ţăndări parbrizul maşinii. Elvira urlă şi se adăposti după vehicul. Proiectorul se stinse, îşi bătea joc de el. O apucă pe Elvira de mână şi o trase către motel. Bărbatul cu proiectorul supraveghea spaţiul deschis care îi despărţea de drum. Era inutil să fie vânaţi ca nişte iepuri. Intră în hol cu gândul să iasă prin spate şi să se ascundă după aceea în întuneric. Dar nu îşi făcea iluzii prea mari. Nu avea chef să moară fără să se lupte.

Elvira emise brusc un sunet strident. El ridică privirea. Negrul cel înalt care le adusese valizele îngrozitoare cobora scara în linişte, agitând o macetă, desculţ, îmbrăcat doar cu un pantalon strâmt.

Malko smulse Sieg-ul de la brâu. În secunda în care se pregătea să tragă, auzi o voce în spatele lui:

— Să nu îndrăzneşti, străinule, că eşti mort!

Se uită în urmă. trei bărbaţi îi tăiau calea. Unul dintre ei, foarte mic de statură, era Arbolito. Ceilalţi doi făceau parte din grupul pe care îl văzuse la bar. Erau cu toţii înarmaţi cu Uzi şi pistoale automate. Practic nu avea ce să facă.

Arbolito îi luă pistolul şi îl strecură la brâu. îl controla rapid pe Malko ca să se asigure că nu mai avea nicio armă, apoi îl privi cu un zâmbet crud.

— Eşti mulţumit că ţi-ai regăsit prietenul?

Cum Malko nu-i răspundea, preciza cu voce suavă:

— Chiar señor Pedro s-a ocupat de el, gringo. A început prin a-i tăia picioarele. Şi pot să spun că a urlat… Când i-a smuls boaşele, nu murise încă. Dar pentru tine cred că va fi şi mai bine… Don Pedro este foarte furios. Şi când este furios…

Un urlet îl întrerupse. Negrul cel înalt o ţâra pe Elvira pe scări.

Cum ea opunea rezistenţă, el ridică macetă şi îi spintecă obrazul pe toată lungimea. Ameţită, tânăra se lăsă târâtă spre camere. Arbolito privea scena cu indulgenţă.

— Otero are nevoie de relaxare. El a făcut curăţenie şi a pus rămăşiţele în pungi. Trebuie să aşteptăm ca să termine.

Gringo, vrei o aguardiente? O să ai nevoie. Domnul Velásquez te aşteaptă cu multă răbdare…

Un ţipăt ascuţit de femeie îl întrerupse din nou, venind de la primul etaj. Arbolito îi făcu lui Malko cu ochiul.

— Hai să ne clătim puţin ochii. N-o să ai parte de prea multe plăceri, aşa că trebuie să profiţi…

Fiindcă Malko nu se clintea din loc, ceilalţi doi se repeziră la el şi îl loviră cu paturile armelor trăgându-l cu forţa către scară. Urletele Elvirei se auzeau în continuare. Cu braţele răsucite la spate, Malko se mulţumi să se oprească în faţa camerei lui. Elvira, cu şortul şi colanţii rulaţi în jos pe picioare, era lungită pe burtă în mijlocul patului. Otero părea să facă flotări peste ea, sprijinindu-se în antebraţe. Se ridică şi Malko reuşi să vadă monstruosul mădular negru plantat între fesele columbiene! O sodomiza cu o violentă voită, strivind-o de fiecare dată cu greutatea lui. Cu gura căscată. Elvira părea pe punctul să se sufoce, slobozind un ţipăt ascuţit de fiecare dată când nu mai suporta durerea. Ot era întoarse capul şi se strâmbă de mulţumire la Arbolito. Acesta îi zise în sec:

— Grăbeşte-te, porcule, nu trebuie să-l facem pe Don

Pedro să aştepte.

Negrul accelera imediat ritmul violului, smulgându-i Elvirei urlete şi mai ascuţite, în final se goli în ea cu mormăieli de fiară, apoi se retrase brusc, cu membrul monstruos încă rigid.

Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, îşi trase pantalonii pe el şi o apucă pe Elvira de păr. Fără să o îmbrace, o târî pe coridor, apoi pe scări, împiedicându-se în şort, căzu şi se rostogoli pe scări, rămânând pe podeaua din hol. Otero o puse în picioare, o trase de păr până în grădină, apoi îi dădu drumul brusc. Când se aplecă să-şi ridice şortul, negrul ridică braţul drept şi o lovi în ceafă cu maceta cu toată puterea, înmărmurit, Malko văzu lama înfigându-se în gât ca în brânză. Capul Elvirei se rostogoli în iarbă în jeturi de sânge, iar corpul fu zguduit de câteva spasme. Otero îşi şterse liniştit lama de perdeaua de la bar şi o puse la loc în centură.

— Vamosizise Arbolito vesel.

Malko era ţinut tot cu braţele răsucite la spate, îl urcară în spatele unui Land Rover, la mijloc între cele două brute. Arbolito se urcă la volan, iar Otero se aşeză lângă el. Malko era ameţit de groază, amorţit, neputându-se gândi la ce i se va întâmpla lui. Închise ochii o secundă şi visă la castelul lui din Liezen şi la corpul fabulos al Alexandrei, într-o bună zi, trebuia să se întâmple şi asta. Şi colonelul Netamayu se crezuse nemuritor.

Alt vehicul 4 x4 plecă înaintea lor, ticsit cu oameni înarmaţi. Mai era încă unul care îi aştepta la intersecţia cărării cu drumul principal. Acesta se aşeză în fruntea convoiului. Alţi oameni rămăseseră la motel cu fetele pe care Malko le zărise la bar. EI Mexicane îşi pregătise foarte meticulos operaţiunea.

Proprietatea lui Pedro García Velásquez se afla cam la doi kilometri de aici, chiar după un punct de plată pentru autoturisme. Trebuiră să aştepte la răscruce un adevărat convoi de camioane ca să poată trece. Arbolito se întoarse către Malko şi agită Sieg-ul.

— Amigo, ce pistol frumos ai! O să-l păstrez ca amintire de la tine.

Ce rost avea să se pună la mintea lui? în acest moment, Wayne Mai fort trebuie să se uite la CNN, aşezat confortabil în fotoliu la Bogotá, întrebându-se cum se descurca Malko. Se gândi şi la Dirty Shirt Harry. Oare britanicul va reuşi? Dar ceilalţi ştiau cine era Elvira? Probabil că da, altminteri ar fi interogat-o. Pe el îl vor tortura cu siguranţă, închise ochii şi se concentra, zicându-şi că peste câteva ore, orice s-ar întâmpla, nu va mai suferi. Nu puteau să-l ucidă decât o singură dată.

Land Roverul ajunse în sfârşit la şosea şi prinse viteză. Otero deschise radio la care auzi nelipsitele salsa tropicale, înghesuit între cei doi ucigaşi, Malko transpira abundent. Deşi era noapte, temperatura nu scăzuse nici măcar cu un grad.

Treptat, scurtul acces de pesimism îi făcu loc unei furii glaciale. Traficanţii aveau să mai câştige o dată! Dar nu de soarta lui era obsedat acum, ci de însemnătatea acestei situaţii.

Se auzi scrâşnet de frâne. Land Roverul încetinea la punctul de plată. Prin geamurile pline de noroi, Malko zări cabina luminată şi funcţionarul dinăuntru. Arbolito întinse două sute de pesos şi plecară precedaţi de alte vehicule 4 x4. Mintea lui Malko lucra cu rapiditatea

unui computer. Odată ajuns la ferma lui Velásquez. soarta îi era pecetluită… Rămăsese mai puţin de un kilometru. Deodată, Arbolito strivi frâna, iar Malko fu proiectat în faţă. Un camion cu toate farurile stinse oprise pe partea dreaptă a şoselei. Dar se întâmplau des astfel de lucruri: Arbolito înjură printre dinţi. Se oprise atât de aproape de el, încât trebuia să dea înapoi ca să-l poată ocoli. Cutia de viteze scrâşni. Cei doi oameni care îl înconjurau pe Malko priveau camionul.

Malko se repezi spre dreapta. Observase că portiera era întredeschisă, înainte ca mustăciosul să-şi dea seama, el se aruncă în şanţ, luându-şi un avânt formidabil.

Ateriza în iarbă, auzi în spate înjurăturile pasagerilor din Land Rover, se ridică şi porni spre punctul de plată. Dacă reuşea să se urce într-un vehicul care oprea la barieră, mai avea o mică şansă să scape cu viaţă. Se uită în urmă. Otero şi încă o gardă de corp săriseră din vehicul şi îl urmăreau. Malko avea puţin avans. Rămas la volan, Arbolito încerca să dea înapoi, strecurându-se printre celelalte maşini. Negrul se apropia de el cu paşi mari, agitând maceta cu care o decapitase pe Elvira. Nu oprise niciun vehicul, iar funcţionarul nu-şi va risca viaţa pentru el. De data asta era terminat.

— Vino aici, ghngo! un\a negrul.

Malko se întoarse ferm hotărât să moară luptând. Oricum, merita mai mult decât soarta pe care o avusese Yaakob Neîamayu.

Capitolul XV

Juan Quiroz se balansa în scaun în ritmul unei salsa ce se auzea tare la aparatul lui de radio, ţinându-se strâns cu ambele mâini de volanul semiremorcei Kenwood. A plecat din Puerto Boyaca în urmă cu cinci ore după ce a încărcat treizeci de tone de banane care trebuiau să ajungă la Medellín a doua zi dimineaţă. Compania lui de transporturi din portul Bogotá, „EI Volante", avea reputaţia că aducea mărfurile la timp… Numai că Juan Quiroz avusese probleme cu aprinderea când a făcut plinul, lucru ce l-a făcut să întârzie câteva ore… Dar şi le petrecuse îndopându-se cu aguardiente la restaurantul din colţ, ascultând muzică şi flirtând cu chelneriţa de serviciu, în culmea euforiei, mergea cu toată viteza ca să recupereze timpul pierdut.

Apucă la întâmplare sticla cu aguardiente pe care o luase cu el şi mai trase un gât în timp ce ţinea volanul cu o mână. Aici, în zona de şes, putea să meargă cât putea de repede. După aceea, urmau mii de serpentine în munte pe care le străbătea cu douăzeci la oră şi îi

trebuiau cel puţin şase ore ca să ajungă la Medellín.

Ploaia începuse din nou să cadă şi porni ştergătoarele de parbriz. Acesta, fiind murdar, deveni opac, dar nu avea chef să oprească să-l şteargă. De altfel, nici nu voia să încetinească. Această porţiune de drum, deşi dreaptă, era plină de gropi, în halul în care conducea, dădea în toate hârtoapele. Zgomotul puternic pe care îl scotea motorul se confunda cu scârţâitul suspensiilor şi se simţea ca într-un pat. Băutura îl făcea să moţăie, conferindu-i un minunat sentiment de siguranţă. De altfel făcuse acest drum de atâtea ori, încât îl cunoştea pe de rost.

Înaintea lui apărură câteva luminiţe. Mai întâi, era cabina de taxare plasată în mijlocul autostrăzii către care se îndrepta vertiginos… Se încorda şi claxona puternic, de parcă ar fi vrut să poată da la o parte cabina din drumul său. Singurul lucru la care nu se gândise era să pună frână. Cu cei optzeci de kilometri la oră ai semiremorcei, continua să sară din hârtoapă în hârtoapă.

Aproape ajuns la ghişeul de plată, Malko se pregătea să-l înfrunte cu mâinile goale pe negrul cu macetă, când un huruit surd îl făcu să se întoarcă. De el se apropiau două faruri cu toată viteza. Un urlet sinistru de sirenă şi forma unui camion imens apăru la câţiva metri de el.

Fără să mai stea pe gânduri, se aruncă în şanţ în momentul în care camionul ajungea la cabina de plată. Funcţionarul nici nu mai apucă să iasă. Camionul o mătură ca pe o cutie de carton. Otero se pomeni o clipă în aer, apoi căzu sub botul monstrului. Malko era asurzit de zgomotul motorului, apoi îi văzu capul sub una din roţile din faţă pocnind ca un dovleac.

Îl zări o fracţiune de secundă pe şofer apăsând frâna, cu gura căscată în’r-un strigăt mut, apoi camionul lovi partea din spate a Land Roverului împingându-l până când acesta se înfipse în camionul din faţă care era în pană… Cabina semiremorcei, încastrată în ceea ce mai rămăsese din Land Roverul şi din camionul în pană, fu detaşată de remorca încărcată cu banane care se răsuci cu graţie într-o suită de explozii a cauciucurilor, în final, se răsturnă pe o parte, împrăştiind bananele pe asfalt şi blocând definitiv şoseaua.

Accidentul se derulase în mai puţin de douăzeci de secunde. Liniştea se aşternu din nou, fiind tulburată doar de câteva zgomote de ţevi sparte şi de fiare contorsionate. Din Land Rover şi din cabina

camionului rămăsese doar un amalgam de fiare de aproximativ un metru şi ceva. Pasagerii din Land Rover şi şoferul camionului muriseră pe loc din cauza şocului înfiorător.

Încă ameţit de norocul său, Malko se uită în jur. Nemaizărind Land Roverul, cele două vehicule înţesate cu oamenii Mexicanului vor face cale întoarsă ca să vadă ce s-a întâmplat. Nici vehiculele care se îndreptau spre Bogotá nu mai puteau să treacă. Nu-i rămânea decât să o şteargă, orice-ar fi… Dar, neavând armă, era extrem de vulnerabil. Alergă până la Land Rover. Mirosul de sânge şi de benzină îi făcea greaţă. Din cabina camionului se auzeau gemete. Şoferul nu murise. Maşinile se opreau lângă remorcă blocând drumul.

Se aplecă peste grămada de fiare. Era un adevărat amestec de tablă şi de rămăşiţe umane. Pe neaşteptate, zări în mijlocul drumului un Uzi şi două încărcătoare. Le luă şi plecă numaidecât pe lângă şanţ. Niciunul dintre şoferii care se adunaseră la locul accidentului nu-i dădu atenţie.

În timp ce mergea, reflecta. Poliţia îşi va face în curând apariţia, însă prin partea locului, poliţiştii se aflau în slujba traficanţilor de droguri. Singura lui şansă era să-l găsească pe Dirty Shirt Harry şi să fugă cu avionul lui. Dispunea de un scurt avans, căci oamenii lui Pedro García Velásquez îşi vor da seama imediat că nu a murit în accident.

Privi neoanele roşii ale restaurantului La Cantina care se vedeau pe colină… Maşina lui era acolo, dar fusese sabotată… Trecu pe lângă răscrucea care ducea la motel, dar se uita întruna în urmă. Camioanele urcau spre Medellín fără să-l vadă, neştiind că la un kilometru mai departe vor fi nevoite să oprească, în depărtare, zări brusc firma luminoasă a unei benzinării, începu să fugă şi străbătu distanţa într-un timp record. Benzinăria era deschisă şi dispunea chiar de un restaurant mic şi un magazin. Ascuns în umbră, observă un telefon montat pe zidul exterior al restaurantului. După ce ascunse arma în şanţ, înainta în conul de lumină şi i se adresă chelnerului care îşi vedea de treabă după tejghea:

— Aş putea să dau un telefon?

— Din păcate, domnule, nu funcţionează… zise Columbianul. Ghinion!

— Am rămas în pană, îi explică Malko, aş putea găsi un taxi?

Bărbatul scutură din cap cu un zâmbet incredul:

— Abia mâine dimineaţă, domnule. Nimeni nu circulă noaptea,

căci este prea periculos. Dar există un hotei în apropiere, La Cantina… Muy bueno. Şi este deschis.

Malko îi mulţumi şi plecă. Oamenii Mexicanului vor scotoci peste tot, iar benzinăria va fi primul loc unde vor veni. Trebuia să plece cât mai repede de aici. Iar pe jos, nu va putea ajunge prea departe, îi rămânea o singură alternativă. Se duse să-şi recupereze arma pe care o ascunsese în şanţ. Puţinele vehicule care se opreau erau nişte mastodonţi de treizeci de tone cu care nu va putea trece pe drumul spre ţopăipi.

În fine, apăru o furgonetă veche. La bord era un singur om care coborî să facă plinul. Malko aşteptă să termine, apoi veni pe lângă vehicul şi deschise portiera din partea pasagerului. Se suise deja când proprietarul apăru. Acesta se pomeni cu arma îndreptată spre el. Era un moşneag zbârcit cu o pălărie de pai pe cap. Rămase mut de uimire, în Columbia se găseau mulţi hoţi la drumul mare, dar niciunul nu era străin. Malko îl împinse înapoi cu ţeava armei zâmbindu-i politicos.

— Am nevoie de furgonetă, spuse el.

Moşul coborî din ea fără să mai întrebe nimic. Malko demară, îl zări pe proprietar strigându-i pe angajaţii benzinăriei, însă el mergea cu viteza cu care îi permitea motorul ce horcăia. După ce parcurse vreo treizeci de kilometri, vira la stânga pe drumeagul de pământ bătătorit care ducea la Ţopăipi. Îl găsi după o oră şi se angaja pe el răsuflând uşurat. Furgonetă nu mergea prea repede, dar era mai bine decât să fi mers pe jos. Dacă El Mexicano nu ştia ce rol joacă Dirty Shirt Harry, însemna că nimeni nu îl va căuta la Ţopăipi. Nu putea să se bazeze pe Dirty Shirt Harry, chiar dacă exista o şansă dintr-o sută să mai fie încă în viaţă.

Farurile luminară arbuştii spinoşi şi copacii cu forme ciudate. Nu întâlni pe nimeni, iar satele pe care le străbătea erau adormite. Malko se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii. Mai avea încă douăzeci de minute de mers. Verifică dacă mai avea arma lângă el. În sfârşit, după trecătoare, apărură casele din lemn din Ţopăipi. Străbătu satul în viteză. După douăzeci de minute farurile luminară mica fermă a lui Dirty Shirt Harry. Coborî în ţipetele maimuţei care era legată cu lanţul şi bătu la uşă. Nu îi răspunse nimeni şi era o linişte mormântală. În depărtare, câinii lătrau, iar în noapte, muntele din apropiere domina peisajul cu formele lui negre şi ameninţătoare… Aşa cum se înţeleseseră, americanul trebuia să-l aştepte la avion.

Malko plecă în grabă, rugându-se să nu se rătăcească. Şerpui printre păşuni şi merse pe lângă masivul muntos, trecând mai multe bariere din lemn. orientându-se de bine, de rău. În fine, farurile luminară soclul din ciment al fermei arse odinioară de forţele subversive… Trebuia să o ia la stânga. La cinci sute de metri mai departe, zări în fine „pista" cu p formă întunecată în capătul ei. Era aparatul Piper Comanche. Îi venea să strige de bucurie. Opri furgoneta lângă avion şi coborî. Uşa aparatului era încuiată. Se urcă pe o aripă şi constată că nu era nimeni în carlingă. Oare unde era mercenarul britanic?

Malko privi în jur şi distinse ceva care se mişca puţin mai departe, lângă gardul fostei ferme. Se duse să vadă ce este şi zări un cal priponit de un ţăruş. Era probabil mijlocul de locomoţie folosit de Dirty Shirt Harry ca să ajungă la pista improvizată. Dacă se afla prin împrejurimi, în mod sigur văzuse farurile. Malko se întoarse la avion şi aşteptă. Apoi se urcă în furgoneta şi făcu mai multe semne cu farurile.

Dar nu reuşi decât să alunge o pasăre imensă de noapte care zbură cu zgomot. Pe măsură ce timpul trecea, îngrijorarea lui creştea tot mai mult. Absenţa britanicului însemna că Yaakob Netamayu vorbise. Dirty Shirt Harry ori fusese răpit, ori ucis. Avea prea puţine alternative. Oamenii lui Pedro García Velásquez îşi dăduseră seama de fuga lui şi vor face totul ca să-l prindă. Se vor gândi firește la avion. Văzu radioul de la bord. Malko înţelese că avionul avea un emiţător. Va reuşi într-un fel sau altul să-l facă să funcţioneze. Poate că îi va anunţa pe cei din DEA sau agenţii CIA. Ar putea să-i trimită un avion în câteva ore. Malko se urc a pe aripa avionului şi puse mâna pe mâner, în momentul în care se pregătea să-l tragă spre el, se opri, ca avertizat de cel de-al şaselea simţ. Avea de-a face cu oameni feroce şi machiavelici. Dacă Dirty Shirt Harry dispăruse fără urmă, asta însemna că era mâna traficanţilor. Era prea frumos să lase avionul în stare de funcţionare.

Sări şi fugi până la furgoneta. Scotoci prin cabină şi găsi o frânghie lungă. Se întoarse şi legă un capăt de mâner, iar celălalt de bara de protecţie din faţă. Apoi se urcă la volan şi porni motorul. Culcat pe banchetă, dădu în marşarier. După câteva secunde, vehiculul fu zguduit de o explozie violentă, iar parbrizul fu pulverizat de o ploaie de schije.

Malko se ridică. Carlinga avionului era doar o minge de foc… Traficanţii puseseră o grenadă la uşa aparatului, destinată probabil

poliţiei sau armatei. Malko dădu repede în marşarier şi plecă. Incendiul lumină împrejurimile şi risca să atragă mulţi curioşi. Cu spaima în suflet, se îndepărtă hurducându-se pe pistă. Abia parcurse un kilometru, că aparatul Piper Comanche explodă cu un zgomot asurzitor.

Ţopăipi era la fel de pustiu. Malko îl străbătu în mare viteză. Luase o hotărâre: să se ducă la Bogotá pe autostradă. Avea şase ore bune de mers, însă cu siguranţă va găsi un telefon pe drum sau o secţie de poliţie.

În timp ce se hurduca pe urmele roţilor, se gândea la Isabel Nieto. Tânăra risca să păţească ceva, căci Pedro García Velásquez nu-şi va selecta victimele. Soarta lui Miguel Botero nu îl liniştea absolut deloc. Dacă Oscar Lopez-Triana era un trădător, traficanţii de droguri îi pregătiseră deja coşciugul.

Malko puse o frână bruscă. Ajunsese la bifurcaţia care ducea de la Puerto Boyaca la intersecţia cu autostrada Medellín – Bogotá. Nici aceasta nu era circulată, în Magdalena Medio oamenii nu circulau în timpul nopţii. O luă la stânga spre autostradă. La dreapta, drumul se înfunda. Lăsă în urmă muntele cu forţele subversive… După ce se termină pista, drumul plin de gropi i se păru minunat şi putu să accelereze. Farurile furgonetei luminau câmpurile, vacile şi câteva sate adormite. Cârmi brusc volanul ca să nu lovească un măgar ce mergea pe mijlocul drumului. Mai avea zece minute până ajungea la intersecţie. Oraşul cel mai apropiat era La Dorada unde putea probabil să găsească ajutoare sau cel puţin un telefon odată cu ivirea zorilor. Străbătu o porţiune cu ceaţă, apoi zări brusc nişte lumini: erau farurile vehiculelor care treceau pe autostradă. Aproape că ajunsese la răscruce. Vântul îi biciuia obrajii prin parbrizul spart, făcând să-i lăcrimeze ochii.

Deodată zări o lumină care se legăna drept în faţa lui. cam la vreo sută de metri. Aprinse faza mare şi încetini. Două camionete mari staţionate una lângă alta blocau şoseaua, lăsând doar un culoar îngust de trecere. Câteva siluete înarmate se învârteau prin zonă. Timp de câteva secunde, Malko crezu că erau soldaţi şi se simţi uşurat. Apoi observă pălăriile de pai, puştile de asalt şi armele Uzi. Erau oamenii Mexicanului…

Strivi frâna cu piciorul. Un mustăcios cu un M 16 îi făcu semn să oprească. De baraj îi despărţeau doar treizeci de metri, iar drumul prea

îngust îl împiedica să se întoarcă. Malko trecu rapid în marşarier şi porni în zigzag. Avu timp să-l vadă pe unul dintre oameni ducând puşca la umăr şi caroseria fu zguduită de o rafală. Apoi auzi un zgomot surd în spatele furgonetei care se răsturnă în şanţ.

Malko trecu în viteza întâi şi apăsă pedala de acceleraţie până la fund. Pneurile scrâşniră, însă furgoneta nu se clinti din ioc, afundându-se şi mai mult în noroi în mirosul de cauciuc ars. Malko se uită spre baraj şi văzu câţiva oameni care alergau către el. Unul dintre ei strigă:

— Nolomaten!"

Oamenii Mexicanului îi voiau viu ca să-l tortureze… încercă să iasă cu disperare, dar singurul rezultat fu că se afundă şi mai tare în nămol, în câteva clipe, traficanţii vor fi lângă ei. Cădea singur în capcana pe care i-o întinsese lui Pedro García Velásquez.

1. Să nu-l omorâţi/

Capitolul XVI

Abia când se aplecă să-şi ia arma, într-un ultim efort disperat, Malko observă micul levier care ieşea din podea. Strigă de furie şi apăsă butonul roşu din faţă. De data asta. când apăsă pedala de acceleraţie, furgoneta începu să iasă uşor din şanţ, acţionată de roţile din faţă. În tensiunea în care se afla, Maiko uitase pur şi simplu'că era un vehicul cu tracţiune pe patru roţi şi că era suficient să le acţionezi pe cele din faţă.

Sfârşi de efectuat manevra strângând din dinţi, /cuşind să scoată definitiv vehiculul din noroiul roşiatic, în oglinda retrovizoare zări figurile crispate ale urmăritorilor săi care nu îndrăzneau să tragă. Cei care era mai aproape se agăţă de platforma din spate chinuindu-se să se urce. Malko răsuci brusc volanul şi îl făcu să se dezechilibreze.

Se îndrepta în direcţia din care venise. Prima grijă era să ia un avans. În curând, nu mai văzu înaintea ochilor decât întunericul. Iarăşi era singur în Magdalena Medio cu o unică posibilitate: să ajungă în Puerto Boyaca şi să găsească acolo o modalitate ca să fugă pe fluviu. Ştia că existau câteva companii americane care exploatau petrolul în zonă. Ei aveau elicoptere şi mijloace de comunicaţie… în orice caz, drumul se înfunda. Mai avea să se întoarcă la Ţopăipi, însă această variantă era şi mai rea. Timp de patruzeci de minute, merse fără să intervină niciun incident.

După aceea, zări din nou nişte lumini la intersecţia unde se

înălţa pancarta prin care locuitorii din Puerto Boyaca îşi anunţau „vocaţia" antisubversivă. Se rugă să găsească soldaţi şi încetini, în acelaşi timp auzi zgomotul unui elicopter. Dar din cauza întunericului nu putea să-l vadă. De sus veni un fascicul de lumină care prinse maşina în raza lui, iar farurile luminau la intersecţie mai multe siluete care se agitau împrejurul a două vehicule de teren. Erau civili.

Aceştia nu formaseră un lanţ, şi nu ezitară nicio clipă când îl văzură: unul dintre civili se aşeză pe vine cu o puşcă de asalt la umăr şi deschise focul. Malko distinse sclipirile gălbui ce ieşeau din ţeava armei şi auzi loviturile surde în caroseria furgonetei, apoi zgomotul sec al unui glonţ care ricoşa pe marginea parbrizului care nu mai era. Culcat pe banchetă, încerca să conducă de bine, de rău furgoneta, îndreptându-se spre baraj.

Într-o străfulgerare zări figurile fioroase ale oamenilor care se dădură imediat la o parte, iar loviturile făcură să se zguduie tabla din spatele vehiculului. Vira la stânga angajându-se pe drumul de pământ care ducea spre Puerto Boyaca. Reuşise să treacă.

În timp ce îşi ştergea fruntea, încerca să elaboreze un plan de contraatace, întreaga regiune părea încercuită de traficanţii de droguri, încotro să se îndrepte? Era atât de absorbit de gânduri încât abia văzu o masă neagră coborând din cer în faţa lui precum o fantomă. Puse frână din instinct. Uitase complet de elicopter!

Aparatul se balansa la câţiva metri deasupra drumului ca un bondar uriaş, care mergea cu aceeaşi viteză ca şi el, iar reflectorul prinse furgoneta în ghearele lui de lum mă. Din fericire, copacii de pe marginea drumului nu-l lăsau să aterizeze, închizând capcana în jurul lui Malko. Simţi cum începe să se descurajeze. Moartea lui Yaakob Netamayu, apoi cea a Elvirei, oboseala acestei nopţi albe apăsau toate pe umerii lui ca o şapă de plumb, îşi şterse fruntea acoperită de sudoare. Mai avea vreo zece kilometri până la Puerto Boyaca. Dar ce va face după aceea? încă nu găsise un răspuns la această întrebare când beculeţul roşu se aprinse pe tabloul de bord.

Nu-i trebui mult ca să-şi dea seama ce se întâmplase: radiatorul fusese spajt de gloanţe şi cursese toată apa, iar acum îl lăsa motorul, în curând, va fi nevoit să meargă pe jos. De altfel, mirosul de ars începu să se simtă în cabină. Acesta era sfârşitul. Duşmanii nu aveau decât să vină să-l prindă. Câteva horcăituri ale motorului şi o slăbire a pedalei de acceleraţie îi confirmară temerile. Dacă rămânea în pană în plin

câmp, sfârşitul îi era foarte aproape, în dreapta, distinse trunchiurile drepte ale imenşilor cocotieri.

Cârmi brusc şi se afundă în pământul moale. Elicopterul luă înălţime şi se îndepărtă. Malko stinse farurile şi mai merse puţin până când cală motorul. Aburul clocotea în ţevi. Coborî, luă arma şi cercetă văzduhul.

Elicopterul se învârtea deasupra plantaţiei de cocotieri, dar nu se putea vedea. Era încă întuneric, dar stelele începuseră să apună. Peste puţin timp se făcea ziuă brusc, aşa ca la Tropice…

Porni pe jos, străduindu-se să rămână în umbra cocotierilor uriaşi, îndreptându-se spre Puerto Boyaca. Elicopterul se învârtea încă deasupra furgonetei abandonate. Pilotul ori nu-l văzuse pe Malko coborând, ori voia să dea coordonatele urmăritorilor. Oamenii care formau barajul nu vor întârzia să apară. Acum începea adevărata cursă contra cronometru către Puerto Boyaca, unde îl aştepta probabil moartea. Doar în câteva ore se năruiseră atâtea speranţe.

Soarele înroşi cerul dintr-odată. Malko traversă alergând bulevardul larg şi pustiu care străbătea Puerto Boyaca paralel cu Rio Magdaleha Medio, în afară de lătratul câinilor, totul era calm în mica aşezare de la şes, scăldată de vegetaţia tropicală. După ce ieşise din plantaţia de cocotieri, Malko mersese până la marginea aşezării, adăpostindu-se apoi într-un hambar părăsit ca să scape de elicopter. Până la urmă nu-i mai auzi huruitul. Profită ca să mai facă o pauză. Acum trebuia să ajungă la fluviu, să găsească o barcă sau orice altceva. Abia trecu de spaţiul deschis, că auzi din nou zgomotul motorului. Se ascunse după o maşină şi văzu trecând o Toyota care mergea încet, ticsită de oamenii înarmaţi. Unul dintre ei vorbea la o staţie de emisie-recepţie. Începea din nou urmărirea…

Malko se afundă pe drumeagul cu pământ bătătorit pe care se găsea. Era mărginit de magazinaşe închise, de case din beton cu acoperişul din tablă ondulată şi de grădini, în depărtare, zări biserica şi piaţa mare a primăriei. Un bătrân gol până la brâu ieşi brusc dintr-o casă şi se uită la el surprins. Pe aici nu vedeau prea des străini. Şi mai cu seamă un alb care mergea pe jos cu un Uzi… Malko se apropie de el, dar nu se mai strădui să ascundă arma.

— A donde esta la policia? îl întrebă el la întâmplare.

Bătrânul se uită la el cu stupoare, apoi clătină din cap.

— No hay policia aquí.

— Y el exercito?

Bătrânul îşi arătă încântat cioturile verzui.

— No hay exercito aquí tambien, señor. Solamente a Puerto Berrio, mas adelante sobre del R/o.

— A que distancia?

Bătrânul clătină din cap.

— Mas o menos dos cientos tobaccos…

— Bien, zise Malko descurajat de distanţa cam mare. Que ţie-n e el orden?

— Los miembros de la Acedegam. Han matado a todos tos subversivos.

Era organizaţia paramilitară a traficanţilor de droguri, formată de colonelul Yaakob Netamayu. Adică cei care îl urmăreau pe Malko.

În faţa acestei noi lovituri, Malko rămase mut câteva clipe. Bătrânul profită ca să plece. Şi el porni la drum. Trebuia cu orice preţ să găsească un adăpost sau un mijloc de transport fluvial. Oraşul se va trezi în curând la viaţă şi va fi uşor de găsit.

Merse drept, trecu de câteva răscruci şi zări în fine apele tulburi ale fluviului Magdalena. Evită cu băgare de seamă debarcaderul care era cu siguranţă supravegheat, urcă malul mlăştinos şi dădu peste o ambarcaţiune veche din lemn eşuată în mâl. Nu era nici ţipenie de om. Se afundă în nămol şi se urcă la bord, speriind un şobolan. Soarele ardea deja. Găsi un colţ de unde nu putea fi văzut de pe mal destul de confortabil. Se întinse acolo de bine, de rău, puse arma lângă el şi adormi aproape instantaneu, răpus de tensiunea nervoasă. Dacă duşmanii nu-l găseau, vor crede probabil că a trecut prin ochiurile plasei întinse de ei şi vor mai slăbi un pic presiunea.

Când Malko se trezi, soarele era deja sus, iar cămaşa i se lipise de spate de transpiraţie. Bine că nu-l găsise nimeni.

1. Dar armata? – Doar la Puerto Berrio, în susul fluviului.

— La ce distanţă?

— Cam la două sute de tobaccos (adică patru minute, cât se fumează o ţigară).

— Bine, cine conduce?

— Oamenii din Acedegam. l-au ucis pe subversivi.

Examina exteriorul prin găurile din lemn şi îi îngheţă sângele în vene: la câţiva metri de el, o piroga lungă cu motor se apropia de mai, plină cu oameni înarmaţi. Erau bărbaţi îmbrăcaţi în costume pestriţe.

Unul dintre ei avea în spate o mitralieră veche şi benzi cu cartuşe prinse de mijloc. Unii dintre ei coborâră, plecând spre oraş în şir indian, iar ambarcaţiunea porni, urcând încetişor fluviul Magdalena.

Pedro García Velásquez îşi punea la bătaie toate forţele. Trebuie să fie nebun de furie dacă se dezlănţuise în asemenea hal. Malko îşi şterse faţa udă de sudoare. Portiţele de scăpare i se închidea Inn faţă una câte una. Se găs ea prins ca un şobolan în fundul Columbiei, cu oamenii cei mai puternici din ţară pe urmele lui, ferm hotărâţi să-i ia gâtul. Firește că Wayne Mai fort era îngrijorat, dar ce putea să facă din biroul lui de la ambasadă? Neştiind ce se petrece, nu vor ridica un deget. Numai el putea să-i anunţe.

Îşi întinse picioarele amorţite. Gura i se uscase de sete şi simţea un gol în stomac de foame. Avea două soluţii posibile: fie să fure o maşină ca să încerce să ajungă în Puerto Berrio, rugându-se ca acel drum să nu fie supravegheat, fie să fugă pe Rio Magdalena până la exploataţia petrolieră.

Ferm hotărât să încerce orice posibilitate, Malko ieşi din ascunzătoare, sări de pe vas, apoi o luă pe poteca plină de noroi care şerpuia pe malul apei, mai jos de case, ceea ce îi asigura o oarecare siguranţă. Ajunse astfel la douăzeci de metri mai departe de debarcader. O pirogă se afla la mal în care se pregătea să se urce o tânără foarte elegantă, cu umbreluţă de soare şi ciorapi albi, deşi era o căldură sufocantă. Mai înainta trei metri şi văzu doi mustăcioşi instalaţi pe terasa localului El Navigante, cu puştile pe genunchi.

Îi rămase doar cea de-a doua soluţie. Se înapoie pe potecă

până la străduţa cea mai apropiată paralelă cu fluviul, cu arma în mână. Mers e pe ea. cercetând fiecare vehicul în parte. Nu erau decât tractoare sau maşini 4 x4, încuiate de proprietarii

lor care se găseau probabil prin apropiere. Dacă făceau

„Scandal, începea vânătoarea. Puţinii trecători cu care se

Întâlnea se uitau la el cu uimire. Un străin în Puerto Boyaca era deja un eveniment, dar unul în starea lui, era şi mai şi! întoarse

„Capul şi văzu în capătul străzii un vehicul care se apropia cu viteză mică. Intră în primul loc ce îi ieşi în cale, un restaurant numit El Paisa, în care nu era nimeni, îi ceru o bere şi un ariaco unei chelneriţe. apoi se duse la toaletă. După ce revenj. maşina trecuse şi aşeză arma pe un scaun, ferită de priviri, înghiţi cu lăcomie bucăţelele de pui şi porumbul care plutea în zeamă, apoi întrebă la întâmplare:

— Ha/ te/efono aquí?

— No tengo telefono, zise chelneriţa. Solamente à l'alcadia.

Dos quadras por alia, sobre la piaza.

Mai avea încă o şansă. Plăti şi plecă. Nu mai era atâta animaţie. Primăria era compusă dintr-o sală deschisă la parter unde se învârteau nişte ventilatoare imense. O femeie ursuză bătea la maşină. Maiko se apropie, iar ea îi aruncă o privire lipsită de amabilitate.

— Duc quiere?

Încă o persoană care nu-i agrea deloc pe străini.

— Telefonear. por favor, spuse Malko.

— Adonde?

— A Bogotá.

Ea clătină din cap, de parcă i-ar fi cerut ceva imposibil, dar nu găsi niciun pretext să-l refuze şi se mulţumi să spună:

— Usted va esperar uno o das horas. Duc numero?"

Malko îi dădu linia directă a lui Wayne Mai fort din

Ambasada americană şi o auzi vorbind cu o centralistă, apoi închise şi se apucă să scrie la maşină. Trebuia să aştepte. După câteva clipe, un bărbat intră în încăpere cu o geantă pe umăr şi îi aruncă o privire neliniştită lui Malko. Lăsă geanta şi schimbă câteva cuvinte în şoaptă cu secretara, apoi se duse în fund unde se găsea un mic birou în care se încuie.

În ciuda ventilatoarelor, căldura era sufocantă. Malko se apropie de cel mai puternic dintre ele şi surprinse discuţia necunoscutului. Din cauza legăturii slabe, acesta era nevoit să ţipe. Malko desluşi cuvintele „gringo" şi „Don Pedro".

Era de ajuns. Se ridică, îi zâmbi secretarei şi ieşi. Căzuse din nou în capcană. Bărbatul îi anunţa pe oamenii Mexicanului care vor veni imediat. De data asta nu mai ştia unde să se ducă. Se îndreptă într-o doară spre benzinăria aflată la ieşirea din oraş cu speranţa de repeta figura cu furgoneta.

1. Există telefon a/ci?

— Nu, numai la primărie, la două case mai departe, în piaţă.

— Ce doriţi?

— Să dau un telefon.

— Unde?

— La Bogotá.

— Trebuie să aşteptaţi o oră, două. Ce număr?

Se afla la jumătatea drumului când văzu un Montero negru ce staţiona puţin mai departe. Se apropie îngrijorat. Nu era nimeni în vehicul, dar o văzu într-un magazin pe Melinda Ávila! Amanta lui Pedro García Velásquez purta o bluziţă de culoare deschisă şi nişte jeanşi băgaţi în cizme. Malko ocoli maşina şi încercă să deschidă portiera. Nu era încuiată şi se strecură pe locul pasagerului punând arma pe podea. Datorită geamurilor fumurii, era ferit cât de cât de privirile curioşilor. Privi tabloul de bord: cheia era în contact. Malko nu stătu pe gânduri. Trecu pe locul şoferului şi porni motorul, în clipa în care se pregătea să demareze, portiera se deschise, întoarse capul şi întâlni privirea Melindei Ávila.

— Opriţi! strigă tânăra. Opriţi!

„Cum el trecea în viteza întâi, femeia se agăţă de portieră.

Capitolul XVII

Malko se aplecă şi ridică Uzi de jos cu mâna-dreaptă. O aşeză pe genunchi cu degetul pe trăgaci şi cu ţeava îndreptată spre Melinda Ávila.

— Lăsaţi portiera, sau vă omor!

O lucire de disperare străbătu ochii negri ai tinerei avocate şi se umplură brusc de lacrimi.

— Prostule! zise ea pe un ton serios. N-o să ieşiţi niciodată singur din acest oraş. Sunt peste tot. Am venit să vă ajut. Nu trebuie să mai rămâneţi aici.

Era atât de neaşteptat, încât Malko rămase fără grai. Îi cerceta figura Melindei ca să întrezărească vreo capcană, însă privirea umedă era clară, animată de o voinţă de neclintit. Lăsă portiera şi zise:

— Lăsaţi-mă pe mine să conduc.

Ceva îi spunea că era sinceră. Se sui pe scaunul de alături fără să lase arma din mână. Melinda se aşeză imediat la volan, închise portiera şi porni la drum. Aerul rece de la climatizor îi păru extraordinar lui Malko. Mergea drept pe malul fluviului. Geamurile fumurii îi protejau de privirile indiscrete, însă nu era de ajuns pentru eventualele baraje. Melinda conducea încet, încordată, cu ochii în toate părţile.

— De ce aţi venit? o întrebă Malko.

Fără să-şi ia privirea de la drum, ea îi răspunse pe un ton sec:

— Nu aveţi cum să înţelegeţi. Pedro mi-a omorât omul cel mai drag chiar sub ochii mei. Acum vreau să mă răzbun.

Dumneavoastră îmi oferiţi această ocazie.

— Cum adică?

Ea o luă pe un drum înfundat care ducea la fluviu şi opri sub un arbore enorm de acacia.

— Pedro şi-a trimis toţi oamenii să vă caute, începu ea. Am părăsit ferma Isabelei imediat după plecarea dumneavoastră.

Eram prea tristă. Apoi am asistat la tragedia petrecută la moşia

Napoles. A fost îngrozitor. Pedro l-a omorât cu mâna lui pe

Yaakob Netamayu. Vă vrea viu ca să-i împărtăşiţi aceeaşi soartă, l-a promis un milion de pesos celui care vă va prinde.

Ştie că vă ascundeţi aici, în Puerto Boyaca şi că până la urmă tot vă va prinde. Toată lumea de aici este la cheremul lui.

— Dar dumneavoastră? Cum de vă aflaţi aici? Nu vă supraveghează? Credeam că este mort de gelozie.

Un fulger de mândrie străbătu ochii negri ai Melindei; – Este, dar nu m-a domesticit aşa cum ar fi vrut. Chiar mi-a i interzis să mă duc la înmormântarea lui Felipe Ocampo… Dar i-am reuşit destul de des să scap de el câteva ore… Face nişte crize oribile. Dar ce poate să facă mai mult decât să mă ucidă? Să mă bată? O să plec. iar el ştie asta. Ţine prea mult la mine ca să mă omoare. Până într-o zi. când nu mă va mai iubi…

— Aţi ştiut că sunt la Puerto Boyaca?

— Am auzit de la cei care v-au căutat astă-noapte. Le-am spus gărzilor lui de corp că mă duc la cumpărături în oraş. El nu, ştie.

— Acum trebuie să ne grăbim, căci se va întreba ce fac.

Vă voi povesti mai multe după aceea. Sunt multe lucruri pe care nu le cunoaşteţi. Treceţi în spate şi băgaţi-vă sub pătură.

Eu vă acopăr cu pachete şi cutii… Fiţi atent, zise ea brusc, lăsaţi-vă în jos!

Malko o ascultă. Zări o Toyota Land Cruiser oprită la intersecţia următoare, înţesată cu oameni înarmaţi. Şoferul îl interoga pe un trecător care clătina din cap negativ. Vehiculul porni şi dispăru.

— ce au împânzit oraşul şi toate ieşirile, zise Melinda. Toţi membrii din Acedegam au'fost rechiziţionaţi. Nu l-am văzut niciodată pe Pedro atât de furios. De dimineaţă a omorât doi oameni care v-au scăpat astă-noapte.

Vocea era gâtuită de emoţie. Malko revăzu în minte figura strâmbă de furie, când se întâlniseră ultima oară. Probabil că îi ghicise gândurile, căci zise adresându-i un zâmbet cu subînţeles:

— Am fost foarte supărată pe dumneavoastră din cauza Isabelei. Dar…

Lăsă fraza neterminată, însă expresia ochilor îi spunea multe lui Malko. Fără să vorbească în plus, trecu pe bancheta din spate, apoi în locaşul ce servea drept portbagaj. Se ghemui acolo şi trase peste el un poncho viu colorat şi o pătură veche. După aceea îşi armă Uzi a cărui culasă făcu un zgomot ce îl linişti. Melinda îl acoperi cu cutii şi cu pachete, apoi se sui la volan.

— Vom trece de barajul care se află în estul oraşului, îi explică ea. Eu am venit pe acolo şi nu se vor mira când m-or vedea. Este drumul de întoarcere la moşia Napoles. Să nu faceţi nicio mişcare.!

Malko nu-i răspunse, încordând degetu' [pe trăgaciul armei. Melinda îşi risca viaţa ca să se răzbune, în privinţa femeilor, trebuia să se aştepte la orice. Montero se hurducă câteva minute pe drum, apoi acceleră pe o şosea mai bunicică. Zarurile erau aruncate.

Montero încetini, apoi opri. Lui Malko îi tresări inima în piept. Sosise clipa adevărului. Melinda putea să coboare din maşină şi să dea alarma. Fireşte că avea timp să-i împuşte pe câţiva adversari, însă finalul era bine cunoscut… De când plecaseră, auzise de două ori huruitul unui elicopter care se învârtea pe deasupra lor. Pedro García Velásquez avea toate şansele de partea lui. Ciuli urechile.

— Buenos dias, Doña Melinda, zise o voce răguşită, plină de servilism.

— Ce se întâmplă? întrebă tânăra.

Tonul ei era cât se poate de firesc.

— Îl căutăm pe străinul ăla împuţit din DEA, răspunse aceeaşi voce. Se ascunde ca un şoboloan prin oraş, dar o să punem noi laba pe el. Nu aţi văzut pe nimeni care să semene cu el?

Melinda izbucni într-un hohot de râs cristalin şi sincer.

— Claro que no! Baftă!

Ea trecuse deja în viteza întâi. Bărbatul zise un „buenas" sonor, iar Montero demară. Nici măcar nu aruncase o privire înăuntru. Fusese atât de simplu, încât Malko se întreba dacă nu visa cumva. Aşteptă să parcurgă cam un kilometru, apoi se dezveli şi veni în faţă. Melinda Ávila întoarse capul spre el, iar ochii îi străluceau de mulţumire.

— Aţi văzut că nu v-am trădat, spuse ea pur şi simplu.

Malko nu comentă, încă nu scăpase definitiv. Atât timp cât se afla în Magdalena Medio, era în pericol de moarte. Riscul imediat

fusese îndepărtat, dar îşi frământa mintea în fel şi chip.

— Când v-am văzut la l sabel Nieto, ştiaţi ce se va întâmpla? o întrebă el.

Ea îl privi îngrozită.

— Glumiţi! Nu ştiam absolut nimic! De altfel Pedro era foarte bine dispus, apoi au intervenit şi alte evenimente. Mai întâi am ajuns la ferma Napoles aproape în acelaşi timp cu

Oscar Lopez-Triana, un prieten de-al lui Pedro, directorul DAS

din Medellín. S-a încuiat în cameră cu Pedro. Imediat după aceea, m-a sunat Pedro. Era palid de furie. M-a întrebat dacă vă ştiu şi unde v-am cunoscut, l-am spus adevărul: că aţi fost oaspetele Isabelei Nieto. Aici am comis o gafă îngrozitoare când am pomenit de faptul că trebuie să fie la curent cu pre

zenţa dumneavoastră, deoarece faceţi afaceri cu arme împreună cu el. Nici n-a clipit, ci doar m-a întrebat de unde ştiu – prin

Isabel – şi de unde ştie ea. i-am spus că a aflat de la Yaakob care a fost pe la ea cu o seară înainte… în acel moment, mi-am dat seama că Pedro habar nu avea. Imediat după asta, mi-a spus că sunteţi agent DEA, că nu a avut niciodată vreo legătură cu dumneavoastră şi că mă omoară dacă mai vorbesc cu dumneavoastră. Şi că, de altfel, nici n-o să mai am ocazia.

— L-aţi mai văzut de atunci pe Yaakob Netamayu? o întrebă Malko uimit de această dezvăluire.

— Nu. Înainte de masă, Pedro s-a dus în clădirea unde locuieşte, lângă casa principală. Am auzit nişte ţipete îngrozitoare care au durat aproape o oră. După aceea, Pedro a venit să mă ia. L-am întrebat ce s-a întâmplat. Era prost dispus şi mi-a povestit că DEA complotează împotriva lui ca să-l răpească şi să-l extrădeze în Statele Unite, dar că, datorită prietenilor lui, el le-a dejucat planul. Mi-a promis de asemenea că îmi oferă cel mai mare smarald pe care îl găseşte pentru informaţia despre Yaakob…

Malko era înmărmurit.

— Este îngrozitor, dar oricum, din cauza lui Oscar Lopez-Triana, acum este vigilent. Dar nu înţeleg cum de a putut să afle unde era avionul cu care trebuia să-l ducem la Bogotá.

— Ştiu, mi-a spus, zise Melinda. Chiar reprezentantul DAS

la Topiapi a venit şi l-a anunţat. Şi el este în solda lui. Un străin care trăieşte acolo a adus un avion mic pe o pistă clandestină…

La început. Pedro a crezut că era vorba despre un mic traficant independent care voia să-i sancţioneze. Când a descoperit adevărata poveste, s-a înfuriat la culme şi le-a spus oamenilor să-l omoare pe străin.

Aşadar, Dirty Shirt Harry era mort. Tăcură. Ajunseră la intersecţia Medellín – Bogotá. Circulaţia se desfăşura normal şi nu întâlniră niciun baraj. Melinda Avil a se uită la Malko.

— Ce aveţi de gând să faceţi?

— Să ajung la Medellín.

Trebuia să-l forţeze cu orice preţ pe Miguel Botero să plece din Medellín.

— În acest caz, vă duc cât mai departe de ferma Napoles.

După Puerto Triumfo este o staţie de autobuz. Călătoria va dura ceva mai mult. dar este mai sigură. Numai că nu puteţi să păstraţi arma.

— Dacă vă iau maşina? Şi dacă aţi rămâne cu mine?

Ea rămase fără grai câteva clipe, apoi zise pe un ton plictisit:

— Nu. Mă va ucide, şi nu vreau să mor. Maşina mea este prea cunoscută şi nici măcar nu vom reuşi să ajungem la

Medellín.

Malko se uită în stânga. Ziua, fără lumina neonului roşu, motelul La Cantina părea vesel şi atrăgător, îşi reţinu o furie oarbă, teribilă, când revăzu în minte capul Elvirei rostogolindu-se prin iarbă. Ca să nu mai pună la socoteală soarta crudă a fostului colonel din Mossad.

— Priviţi! zise Malko.

Camionul care îi salvase viaţa fusese împins pe marginea drumului şi făcuseră un ghişeu de plată provizoriu. După câteva minute, trecură pe lângă intrarea pe moşia Napoles. Porţile erau deschise, dar nu le păzea nimeni. Casă, izolată pe cele douăzeci şi cinci de mii de hectare, nu se vedea. Melinda Ávila era nervoasă.

— Sper să nu mă fi văzut trecând, oftă ea. Nu am ce să caut în direcţia asta.

Parcurseră vreo zece kilometri şi ajunseră într-un sat mai măricel care se întindea de-a lungul drumului. Melinda coborî în piaţă, unde staţionau câteva autobuze şi se întoarse după câteva clipe.

— Este unul care pleacă peste o jumătate de oră, îl anunţă ea. Am spus că aţi rămas cu maşina în pană… Cred că va merge bine. Lăsaţi arma pe podea. Nu va atrage atenţia nimănui.

Se sui la volan şi închise portiera, apoi opri după o benzinărie. Se priviră în linişte şi Malko o simţi cum se topeşte. Când o cuprinse de după umeri, ea se lipi de el şi regăsi femeia senzuală pe care o ţinuse în braţe în urmă cu două zile. îl săruta cu furie disperată, muşcându-l şi lipindu-se de el. Malko îi dădu bluza la o parte şi atinse sutienul care îi întărea şi mai mult pieptul, îşi întrerupse sărutul şi zise gâfâind:

— Dumnezeule, cât de mult vă doresc, oftă ea.

— Şi eu, spuse Malko.

Graţie geamurilor fumurii, lumea care trecea pe lângă Monterd nu putea să-i vadă. Dacă ar fi avut o fustă în loc de jeanşi, Malko ar fi posedat-o pe loc. Sexul încordat îl durea. Melinda puse mâna pe el şi gemu. Malko o mângâie între picioare. Melinda se aplecă brusc şi îi eliberă membrul. Se năpusti asupra lui, iar lui Malko îi venea să ţipe de plăcere când se simţi înghiţit de căldura delicioasă a gurii, îl scutura aproape cu brutalitate, cu pasiune şi cu stângăcie.

Malko era atât de excitat, încât explodă aproape imediat. Melinda îi culese sămânţa tresărind din tot corpul, păstrând cât mai mult mădularul în gură. Când ridică privirea, se uită la el îndelung şi spuse cu voce slabă:

— Aş fi vrut atât de mult să fac dragoste cu tine.

— Şi eu, zise Malko.

Se ridică, iar sânii îi ieşiseră din bluză. Era superbă, îi atinse gura cu buzele ei într-un sărut cast şi pasional.

— Adios. Vaya con D/os.

În spaniolă, „adios" însemna „la revedere", nu o despărţire definitivă. Malko deschise portiera şi coborî. Se mai priviră o dată şi Montero plecă.

Pedro García Velásquez simţi cum îi bate inima cu putere în piept, iar tensiunea îi dădea dureri de cap. Furia îl sufoca pur şi simplu. Cu cât timpul trecea, cu atât era mai convins că agentul DEA îi scăpase printre degete. Acest lucru nu avea însă nicio consecinţă gravă, numai că fusese lovit crunt în amorul propriu. Cu un elicopter şi cu aproape două sute de oameni în oraşul pe care îl stăpânea, nu putea să prindă un om singur…

Un huruit îi tulbură gândurile sumbre. Aparatul Bell 500 ateriza exact în faţa conacului. Traficantul ieşi ca să-l întâmpine pe ucigaşul profesionist care îl însoţea pe Arbolito. Era o brută imensă cu figură de indian şi cu o mustaţă à la Pancho Villa. Expresia de pe chip nu părea

să aducă veşti bune. Zise spumegând de furie:

— Don Pedro, încă nu l-am găsit, dar…

— Tâmpitule! urlă Velásquez, a plecat. Nu are cum să se ascundă atât de mult…

Namila nu zise nimic. Era nebun de furie. Oamenii Mexicanului scotoceau în continuare Puerto Boyaca, mergând din casă în casă, ameninţându-i pe cei care nesocoteau cererile şefului lor. Acesta oft a supărat.

— Du-te după putoarea de Isabel!

După câteva clipe, doi oameni o aduceau pe femeie. Avea mâinile legate ia spate, desculţă, faţa era plină de vânătăi, ochii roşii şi purta aceeaşi fustă scurtă de blugi, când oamenii lui Velásquez au ridicat-o de la fermă, înainte să fie interogată, fusese bătută şi violată. La început, traficantul voise să o determine să-i spună că ştia de complot, dar pe parcurs şi-a dat seama că se înşelase. Isabel fusese manipulată de israelian.

Pedro García Velásquez se uita la ea ca la o coropişniţă ieşită de sub o buturugă. Gâfâia cu gura deschisă din cauza loviturilor şi cu figura deformată de spaimă. Numai pieptul şi bazinul somptuos supravieţuiseră maltratărilor. Cei doi ucigaşi care o aduseseră dispărură imediat. EI Mexicane se apropie de ea jucându-se cu pistolul. Plăcuţele mânerului din aur masiv erau gravate cu calul său preferat, iar cartuşele erau marcate cu iniţialele lui.

— Nemernicul ăla de străin a dispărut, începu el. Unde este?

Isabel Nieto îşi scutură cu disperare claia de păr roşcat şi abia reuşi să bâiguie ceva din cauza gurii umflate.

— Dacă îl aveam pe nenorocit, îi smulgeam boaşele. Ca ticălosului de Yaakob.

— Nu pronunţa numele porcului ăluia! urlă Pedro García

Velásquez. Şi-aşa a avut o moarte prea blândă. Te-ai culcat cu străinul ăla, cred că ţi-a spus destule lucruri…

Isabel îi susţinu privirea. EI Mexicane ştia că îi plac bărbaţii. De ce-ar nega?

— Nu mi-a spus nimic. Don Pedro, zise ea. Jur pe Maica

Precista.

El o privea cu răutate, neştiind ce să facă. Avea un chef nebun să-i tragă un glonţ în cap. Ea citi în privirile lui şi căzu în genunchi.

— Te implor, nu mă omorî.

El ucisese-atâţia oameni, că îi era foarte uşor să strivească o gânganie. Însă această supunere îl enervă şi mai tare. trezindu-i instinctele sadice. Se apropie de ea zâmbind.

— Te cred, făcu el. Nu eşti fată rea şi nu am chef să te omor. Numai că vezi tu, toată lumea ştie că eşti amanta împuţitului ăluia de evreu. De aceea cred că ştii totul. Deci nu vor înţelege de ce te cruţ. Vor crede că sunt slab de înger şi asta mă va termina.

— Dar… protestă Isabel, neînţelegând logica lui. tu…

— Nu mai am nevoie de tine, zise traficantul.

Trase piedica armei Colţ, îi propti ţeava în frunte şi apăsă pe trăgaci.

Şocul o împinse pe femeie înapoi, smulgându-i parietalul drept. Se prăbuşi pe pavaj într-un amalgam de oase sfărâmate, fragmente de creier şi de sânge. EI Mexicano îi mai trase un glonţ de la un metru, care îi dislocă cutia craniană. Apoi trase cu grijă piedica la loc şi puse arma în toc. Atraşi de focurile de armă, doi ucigaşi veneau în goană.

— Luaţi scroafa asta de aici şi daţi-o la porci! zise el.

Execuţia Isabelei Nieto reuşi să-l mai calmeze puţin. Ştia că nu are nicio legătură cu treaba asta. A fost pur şi simplu o reacţie maşinală. Tot nu-l găsea pe străin. Se pregătea să se aşeze la biroul lui somptuos Boulle, adus direct de la Paris de decoratorul Claude Dalie, când auzi o ceartă puternică în curte şi îl făcu să se uite. Era Melinda Ávila înconjurată de trei bărbaţi. Tânăra se zbătea, iar Mexicanul urlă:

— lăsaţi-o în pace!

Unul dintre oameni înainta, cu un Uzi în mână.

— Don Pedro, spuse el cu respect, am găsit arma asta în

Montero, când Doña Melinda s-a întors adineauri din Puerto

Boyaca şi am vrut să-i spăl maşina.

El Mexicano se uită la arma. În casa lui erau zeci de arme ca aceasta. Mirat, el o întrebă pe Melinda:

— De ce eşti înarmată?

— Am luat Uzi fiindcă am plecat singură.

O privi puţin nedumerit. Cine s-ar fi atins de un fir de păr al amantei puternicului Pedro García Velásquez? apoi ridică din umeri, mulţumit de oamenii lui:

— Plecaţi de-aici!

Ucigaşii erau prea nervoşi. Cel care avea arma nu se clintea din loc, dar zise pe un ton apăsat:

— Don Pedro, este arma lui Arbolito. O avea când s-a dus după străin. Pe culasă sunt iniţialele lui. Priviţi.

Îi întinse cu respect Mexicanului pistolul-mitralieră. Acesta îl verifică rapid, apoi se întoarse către Melinda. Era albă ca varul. Ucigaşul insistă.

— Bon Pedro, de dimineaţă a fost la Puerto Boyaca…

Traficantului îi venea să urle. Dar se potoli şi spuse doar atât:

— Mulţumesc, pleacă. Tu rămâi aici.

Îndată ce plecară, el încuie uşa şi trase perdelele. Melinda aştepta în mijlocul camerei, cu capul plecat, albă la faţă. EI Mexicano se proţăpi în faţa ei.

— Melinda…

Vocea lui era aproape blândă. Ea înălţă capul, strângând buzele. Columbianul îi trase o palmă peste obrazul drept cu o forţă de nedescris, mutându-i falca din loc. Ea ţipă. O lovi şi peste obrazul celălalt, apoi reveni la primul, împingând-o uşurel către perete. Se auzeau doar loviturile surde peste carnea moale şi respiraţia gâfâită a traficantului. Până la urmă, Melinda se lăsă în jos, roşie ca focul la faţă, plângând în hohote. EI Mexicano o prinse de coadă şi o trase până la balta de sânge care rămăsese de la Isabel Nieto. Trase Coltul din toc şi apăsă ţeava în gâtul tinerei.

— Spune-mi adevărul.

— L-am întâlnit în Puerto Boyaca, începu ea pe un ton neutru. S-a urcat în maşină şi m-a obligat să-l ajut să treacă de baraje… Altfel, mă omora.

— Şi după aceea?

— L-am lăsat pe drumul spre Medellín. A făcut autostopul.

El Mexicano se îndreptă de şale. Era extrem de uşurat, în fine, avea o şansă să-l găsească pe străin. Dintr-odată, îi pierise cheful să o omoare pe Melinda. În schimb, ea era în stare să-i smulgă inima din piept.

Capitolul XVIII

Pe bulevardul Simón Bolívar, în plin centru al oraşului Medellín, bucetas circulau bară la bară, plutind în nori de fum albăstrui. Malko se scutură obosit. Călătorea de şapte ore cu spaima în suflet. Nu mai rezista. Privea trotuarele pline de lume prin geamurile murdare ale autobuzului, încă nu scăpase de tot… Nu mai avu răbdare să ajungă la destinaţie şi se duse la uşa din faţă. La următorul stop, îi făcu semn

şoferului să deschidă uşa. Malko coborî în faţa Muzeului Naţional păzit de câteva statui uriaşe din bronz. Se găsea la câteva sute de metri de apartamentul lui Miguel Botero.

În timp ce urca scara, inima îi bătea cu putere. Sună, aşteptă puţin, apoi băgă cheia în broască. Totul era aşa cum îl lăsase. Se repezi la telefon şi formă numărul lui Wayne Mai fort. l se păru că sună la nesfârşit, apoi vreo două secretare îl lăsară să aştepte până când auzi în sfârşit vocea americanului încordată de nelinişte.

— Malko! Ce's – a întâmplat?

— Yaakob Netamayu a murit, probabil că şi Harry, şi prietena lui, iar eu abia am scăpat cu viaţă, zise el pe nerăsuflate. Şi toate astea, din cauza lui Oscar Lopez-Triana.

— Dumnezeule! exclamă americanul, eu v-am avertizat în privinţa lui. Ce s-a întâmplat? Unde sunteţi?

Malko îi făcu rezumatul evenimentelor. Americanul întrerupea povestirea cu interjecţii pline de oroare.

— Aici nu s-a auzit nimic, zise el în final. Să sperăm că a întârziat doar. Trebuie să-l anunţăm pe Miguel Botero imediat, iar dumneavoastră vă întoarceţi la Bogotá. Gata, s-a terminat.

— Îl anunţ eu pe Botero, zise Malko. Mai vedem după aceea.

— Ce. aveţi de gând să faceţi?

— Încă nu ştiu…

Închise, nevrând să spună mai multe… Pe de o parte, se simţea îngreţoşat, iar pe de alta, înnebunea că trebuia să se întoarcă cu coada între picioare, abandonând lupta în faţa Mexicanului, începu să scotocească prin sertare şi găsi într-un dulap un Beretta 92 nou-nouţ şi o cutie cu cartuşe. Formă numărul judecătoarei, îi răspunse menajera şi îi spuse că este plecată. Se hotărî să sune la DAS şi să întrebe de Miguel Botero. Înainte de a vorbi cu Columbianul fu nevoit să-şi spună numele şi să fie îndelung chestionat.

— Ah, bună-ziua. V-aţi întors? îl întrebă Botero.

— Da, sunt în Medellín, spuse Malko, trebuie să discut urgent cu dumneavoastră. Cum procedăm?

Urmă o pauză, ca şi cum poliţistul ar fi ezitat să răspundă. Apoi zise pe un ton degajat şi puţin cam fals:

— Vă sun eu. Pe curând!

Malko privea telefonul mut. Trebuia să aştepte apelul lui Miguel Botero. Acesta ştia unde să-l găsească. Se băgă sub duş, apoi se întinse

pe pat. Imaginile îngrozitoare din ultimele douăzeci şi patru de ore nu-i dădeau pace. Formă numărul Isabelei Nieto, dar fără succes. Apoi din nou pe cel al judecătoarei. Oboseala îl răpuse şi adormi. Zgomotul unei chei răsucite în broască îl făcu să se trezească tresărind. Avu timp să pună mâna pe pistol, apoi zări capul pleşuv al lui Miguel Botero şi figura încordată de neliniște.

— Ce s-a întâmplat? întrebă poliţistul.

Acum Malko putea să-l pună în temă cu planul de răpire a traficantului. Botero îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi clătină din cap.

— De când aţi plecat, am obţinut confirmarea în legătură cu

Oscar Lopez-Triana. Lucrează pentru Pedro García Velásquez.

L-a cunoscut când era căpitan în armată, iar traficantul i-a înlesnit avansarea. Veiasquez s-a întâlnit cu el deunăzi la fostul aeroport în mare taină. N-am mai ştiut nimic de dumneavoastră, dar am fost foarte îngrijorat, în Magdalena

Medio, este imposibil să intervin. Când aţi sunat, eram la el în birou.

— Ştiţi unde se află Pedro García Velásquez? întrebă

Malko.

— Probabil că la moşie, dar nu stă niciodată într-un loc. Va face tot ce va putea ca să vă omoare. Trebuie să plecaţi din

Medellín.

— De acord, zise Malko. Şi dumneavoastră. Ştie de la

Lopez-Triana că ne cunoaştem.

Poliţistul îşi reţinu un acces de tuse.

— Aici este oraşul meu. Nu mi-ar plăcea să locuiesc la

Bogotá. Este prea sus. Şi-apoi, o am pe Teresa. Nu pot s-o las…

— Lopez-Triana nu v-a întrebat nimic?

— Nu.

— Mă întorc la Bogotá fiindcă nu mai am ce face aici, spuse

Malko.

— În seara asta eu sunt de serviciu, spuse Miguel Botero.

Aş dori să aşteptaţi până mâine dimineaţă. Vă conduc împreună cu doi colegi de încredere la aeroportul Rio Negro.

Dormiţi aici, eu trebuie să plec. I-am spus domnului Mai fort că va fi foarte greu să punem mâna pe El Mexicano. Este prea bogat şi are prea mulţi prieteni.

În vocea lui se ghicea multă tristeţe.

— Pe mâine sau pe diseară, zise poliţistul. Să nu vă mişcaţi de aici.

Petrecerea era în toi. În jurul unui imens iaz în care se zbenguiau zeci de flamingo roz, oamenii dansau în sunetul orchestrei de Mariachis, pe lângă un bufet colosal amenajat în aer liber, ce stătea să se prăbuşească sub varietatea de bunătăţi: caviar Beluga, pateu de ficat de gâscă Bizac, trufe aibe din Italia şi băuturile cele mai rare şi cele mai scumpe: Dom Perignbn, Johnnie Walker Carte Noire, Cointreau, Moet, Stalicinaia. Alfredo Marques decorase în mod somptuos grădina Castelului Maroquin, locuinţă pe cât de barocă, pe atât de luxoasă, pentru una dintre petrecerile pe care le dădea în mod regulat pentru protipendada din Medeliin. „Spălător" de bani pentru Cartel, a trecut în câţiva ani de la un simplu expert contabil la un miliardar. Şi-a părăsit nevasta pentru o fată de douăzeci de ani, Lorena, care se fâţâia printre invitaţi îmbrăcată într-o rochie roşie-sânge, decoltată până la buric, cu rotunjimile care captau toate privirile. Fiecare ocheadă pe care o arunca bărbaţilor prezenţi la petrecere declanşa o scenă conjugală îngrozitoare.

Acum ea bea o mărgărita împreună cu Oscar Lopez-Triana, şeful DAS. Acesta o antrena într-un meringue deşănţat, iar

Lorena începu să-şi frece pubisul de coapsele lui ca o căţea în călduri. Din difuzoarele ascunse printre tufe, muzica se auzea până pe coline. Stăpânul casei nu o slăbea o clipă din ochi pe uşuratica asta tropicală… O culesese din cartierele mărginaşe unde îşi vindea fesele somptuoase pentru câteva mii de pesos şi încă nu se dezbărase de acest obicei. Majoritatea invitaţilor erau deja trotilaţi. Alfredo Marques fu smuls din gândurile lui de huruitul unui elicopter.

Se umflă în pene ca un păun. Marele Pedro García Velásquez îi făcea onoarea să participe la petrecerea lui. La asta contribuise şi el, fiindcă îi solicitase o orchestră de Mariachis în locul obişnuiţilor cântăreţi de cumbra sau de salsa. Se uită în sus şi zări beculeţul coborând uşurel, venind dinspre Rio Negro. Proprietatea lui înconjurată de ziduri înalte se afla pe coasta dealului, dominând valea, lângă o plantaţie de cafea. Amenajase şi o pistă pentru elicoptere ca să se deplaseze mai uşor şi construise o şosea ce îl lega de drumul spre Medellín. Începu să se agite chemând servitorii şi muzicanţii. La ordinul său, aceştia se duseră lângă pista de aterizare şi, când aparatul se aşeza pe sol, zgomotul trompetelor îl acoperi pe cel al turbinei.

Aşezaţi în semicerc, muzicanţii suflau să-şi spargă plămânii.

Alfredo Marques înainta spre elicopter, fălindu-se cu cămaşa lui mexicană brodată, ciufulit de curentul provocat de rotorul aparatului Bell 500. Îndată ce El Mexicano coborî, acesta îl sărută vibrând de servilism.

— Cât mă bucur să te văd, Don Pedro! exclamă el.

Era sincer. Cartelul din Medellín îi aducea zeci de milioane de dolari în fiecare an. Avea să se prezinte la alegerile pentru postul de primar în speranţa că va câştiga. Unul dintre stadioane îi purta deja numele. Din păcate, EI Mexicano abia se sinchisi de gestul lui. Cu o figură întunecată, îl întrebă fără să-i mulţumească măcar:

— Oscar Lopez-Triana este aici?

— Fireşte, răspunse gazda luată puţin prin surprindere.

Cred că dansează lângă iaz.

— Vreau să discut cu el acum, îi ordonă Velásquez. Du-te şi cheamă-l.

Patru gărzi de corp coborâseră din elicopter şi aşteptau ceva mai departe. Armamentul lor se compunea dintr-un M 16 la care era adaptat un lansator de grenade şi din obişnuitele pistoale-mitralieră Uzi. Alfredo Marques se strecură imediat printre musafiri. Orchestra de Mariachis fusese înlocuită de discuri. Ajuns lângă iazul cu flamingo roz, cercetă toţi dansatorii. Nici urmă de Oscar. Până la urmă îl descoperi în spatele iazului, lipit de Lorena, fata în rochie roşie, ţinând ambele mâini pe fesele bombate. Dansau pe loc, frecându-se lasciv în ritmul unei salsa.

— Oscar!

Şeful DAS se întoarse şi se dezlipi numaidecât de parteneră, gândindu-se că poate gazda era geloasă, însă Alfredo îi spuse în şoaptă:

— A sosit El Mexicane. Vrea să discute cu tine.

Îl conduse până la traficant, apoi plecă. Nu-i plăcea să se amestece unde nu-i fierbea oala… Muzicanţii cântau ca nişte apucaţi, obligându-l pe Mexican să urle ca să se facă auzit.

— Unde este? ţipă traficantul. Unde este porcul ăla de străin?

Primise în cursul zilei un mesaj de la şeful DAS prin care îl anunţa că Malko se întorsese la Medellín, dar acesta nu putuse să-i dea mai multe amănunte la telefon.

— Don Pedro. eu nu ştiu cu exactitate, protestă Oscar Lopez-Triana. Miguel Botero era în birou la mine de dimineaţă când i

s-a făcut legătura cu el. Cum atitudinea lui mi s-a părut ciudată, am întrebat la centrală şi am aflat că l-a sunat străinul din DEA.

El Mexicano izbucni plin de ură:

— Tot Botero! Aşadar, ştie unde se ascunde străinul. Unde este?

— În seara asta este de serviciu.

Oscar Lopez-Triana îşi dădu seama prea târziu de gafă.

— Adu-l încoace, zise pe un ton sec El Mexicano. Spune-i că ai nevoie de el. Tu eşti şeful, dam?

Oscar se făcu alb ca varul. Muzicanţii îi zgâriau parcă timpanele.

— Don Pedro, începu el bâlbâindu-se, nu pot să fac aşa ceva! Se va afla că eu am sunat. Sunt obligat să cer centrala la ora asta. Şi presupun că…

Pe el nu-l interesa de ce voia Velásquez să se întâlnească cu Miguel Botero. Traficantul îi aruncă o privire plină de dispreţ.

Cu gestul cel mai firesc, el îşi ridică cămaşa brodată şi smulse din toc Coltul cu mânerul de aur şi îl îndreptă spre şeful DAS.

Gărzile de corp se apropiară automat, formând un cerc în jurul lor. Ceilalţi invitaţi îşi vedeau de treabă în grădină.

— Ori al suni, ori te omor.

Nu ridicase tonul. Oscar Lopez-Triana simţi că îi transpiră fruntea, în halul în care se afla, traficantul de droguri era în stare să se ducă la sediul DAS împreună cu oamenii lui şi să provoace un adevărat război ca să-l găsească pe străin, îşi şterse fruntea, hipnotizat de gaura neagră a ţevii pistolului. Nu reuşea să-şi mişte buzele uscate. Până la urmă, bâigui:

— ŞI şi, con mucho gusto, Don Pedro.

Întoarse spatele şi se îndreptă cu paşi legănaţi către casă. EI Mexicano îl strigă:

— Oscar!

— Şi. Don Pedro?

— Să nu-mi spui că nu l-ai găsit sau că nu poate să vină!

— Esta para usted. anunţă centralista.

Miguel Botero ridică receptorul şi recunoscu imediat vocea şefului său. Oscar Lopez-Triana zise pe un ton vesel:

— Agregaţio Botero, aş dori să vii să mă iei de la señor

Alfredo Marques. Nu mi-am luat garda de corp şi e periculos…

Vă deranjează?

— Con mucho gusto, doctor, zise poliţistul, apoi închise.

Îşi spuse că şeful DAS avea o voce ciudată. Ştia că atunci când Alfredo Marques dădea o petrecere, tâată protipendada din Medellín se afla acolo. Oscar Lopez-Triana trebuie să fi băut atât de mult, încât nu mai putea să conducă… Se ridică, luă tocul armei şi îşi puse haina.

Alămurile muzicanţilor se auzeau de la un kilometru. Miguel Botero îşi parcă Mazda la intrarea în curtea plină de maşini şi se îndreptă spre locul de unde se auzea muzica, după ce îşi aprinse o ţigară.

Nu făcu zece metri, că două siluete îi apărură brusc în faţă. Văzu imediat armele şi mutrele şi înţelese că era o capcană. Nu avu timp să pună mâna pe armă. Cei doi apăruseră prin spate şi îl imobilizară, îl strângeau cu o sfoară de gât, prin urmare nu putea să strige, îi luară pistolul. Fu târât după Castello Maroquin şi fu împins într-o seră unde domnea o căldură sufocantă.

Un bărbat în cămaşă mexicană aştepta sub un bec chior cu ţigara în mână. Miguel Botero nu-l întâlnise niciodată pe Pedro García Velásquez, dar văzuse multe fotografii cu traficantul de droguri. Cu părul pe frunte, cu faţa pătrată, cu bărbia lucind de grăsime şi ochii duşi în fundul capului, era foarte uşor de recunoscut. Numai că era mult mai mic de statură decât şi-l închipuise, în seră plutea un miros dulceag, iar căldura era umedă, de nesuportat, însoţitorii lui slăbiră puţin strânsoarea. Numai doi oameni îi mai ţineau încă mâinile la spate.

— Ştii cine sunt eu?

Pedro García Velásquez îl apostrofase pe Miguel Botero pe o voce răutăcioasă. Poliţistul îşi păstră calmul, cu toate că ceva în adâncul sufletului îl paraliza de groază. Auzise el de astfel de întrevederi şi mai ales de modul în care se sfârşeau.

— Claro, răspunse el. Eşti Pedro García Velásquez. El Mexicano.

Traficantul clătină uşor din cap, aprobând parcă rostirea numelui, apoi se încorda zâmbind.

— Bine. E foarte cald aici şi n-o să stăm la nesfârşit, nu-i aşa?

Miguel Botero aşteptă urmarea, tăcut. EI Mexicano reluă:

— Nu bănuieşti de ce te-am adus aici?

— Nu.

Miguel Botero se uita fix la cămaşa brodată în dreptul celui de-al treilea nasture ca să nu se trădeze. Pedro García Velásquez aruncă

ţigara şi spuse pe un ton împăciuitor:

— Miguel, tu eşti băiat bun, care munceşte bine. Şi un bun Columbian, care îşi iubeşte ţara, nu-i aşa? Ştii că străinii nu mă au la suflet. Au încercat chiar să mă răpească. Este ilegal şi nedrept pe deasupra. Eu am făcut mult bine acestei ţări. Unul dintre aceşti străini mi-a omorât câţiva oameni, iar eu ştiu că se ascunde în Medellín. Trebuie să mă ajuţi să-l găsesc. Bine înţeles că nu poţi s-o faci oficial, căci cei din DAS se tem de americani, însă tu poţi să fii cavaler. Rămâne între noi doi… Ştii foarte bine că am întotdeauna grijă de cei care îmi fac servicii…

— Ştiu, zise Miguel Botero.

Nu-i venea să creadă că şeful lui s-a băgat în mod oficial ca să-l atragă în cursă. Cu toate astea, a făcut-o. EI Mexicano s-a angajat să nu-i facă nimic, altminteri va fi rău pentru Lopez-Triana.

— Ce zici? întrebă EL Mexicane pe un ton mai sec.

— Nu ştiu nimic despre acest om, spuse Miguel Botero, dar dacă îmi spuneţi cum îl cheamă, pot să mă interesez mâine.

— Mai gândeşte-te puţin, insistă Velásquez.

Atmosfera se încinse brusc. Poliţistul clătină din cap.

— Nu. serios, domnule Velásquez, zău nu ştiu.

Traficantul se înfurie imediat, înainta un pas şi îl apucă pe poliţist de gât. Degetele erau tari ca fierul. Plăpândul Miguel Botero nu putea să reziste. EI Mexicano îl împinse prin peretele din sticlă care se sparse, apoi îl lipi de zid. Ochii îi ieşiseră din orbite.

— Ascultă-mă bine, coiotule! scrâşni el. Străinul te-a sunat când te aflai la şeful tău în birou. Ştii unde se ascunde şi îmi vei spune. Acum.

Mai slăbi strânsoarea, iar Miguel Botero înghiţi de câteva ori. Până acum, nu depăşise măsura. Şi el interogase un suspect cam în acelaşi mod. Îi susţinu privirea traficantului.

— Este o greşeală, señor Velásquez. Am vorbit cu unul dintre omologii mei din DEA.

— Ai prieteni în DEA, coiotule! mai şi minţi!

— Ba nu.

Urmă un moment de tăcere grea şi apăsătoare. Cei doi bărbaţi se studiau. Miguel se aştepta c'a traficantul să scoată pistolul şi să-l omoare. Dar, în loc să procedeze aşa, Velásquez se mulţumi să dea din cap. Îi era milă de el.

— Miguelito, eşti un dobitoc, zise el. O să regreţi.

Le făcu semn oamenilor lui care se repeziră imediat la poliţist şi îl târâră afară din seră. EI Mexicano îşi şterse fruntea cu o batistă brodată cu iniţialele lui şi îşi urmă oamenii cu paşi greoi…”

Micul grup străbătu porţiunea întunecată de grădină şi se! îndepărtară de petrecăreţi. Merseră vreo sută de metri şi ieşiră de pe proprietate pe şoseaua în construcţie, apoi se opriră pe o porţiune deja asfaltată. Unul dintre ucigaşi luă o frânghie şi îi legă poliţistului gleznele şi încheieturile. Apoi îi trase un şut care îl trânti la pământ şi îi apăsă gâtul cu talpa. Pedro García Velásquez se apropie de el nepăsător.

— Tot nu vrei să-mi spui?

— Nu ştiu nimic, răspunse Miguel Botero.

Acest mod de a-l intimida începea să-l îngrijoreze. Oare ce avea de gând? Dacă ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o deja… Deodată, zgomotul unui motor diesel se auzi în apropiere, urmat de un scrâşnet ameninţător. Miguel Botero reuşi să întoarcă puţin capul şi văzu apărând un monstru din întuneric.

Era un compresor imens de culoare galbenă cu care se nivela asfaltul, condus de unul dintre ucigaşii Mexicanului. Maşinăria înainta extrem de încet şi se opri la câţiva centimetri de picioarele poliţistului. Mexicanul se aşează pe vine lângă el.

— Miguelito, începu el pe un ton blajin. Vezi chestia asta? O să înceapă să-ţi turtească picioarele, apoi gambele, genunchii, pe urmă mai sus… Eu nu ştiu când vei muri, dar nici tu. Dacă vrei să se oprească, trebuie doar să-mi spui unde este acel străin.

Se ridică în picioare, făcu semn cu mâna, iar tamburul compresorului începu să se învârtească. După câteva secunde, Miguel Botero scoase un urlet inuman. Labele picioarelor îi dispărură sub tamburul din fontă care cântărea patru tone.

Capitolul XIX

— Don Pedro!

El Mexicana se întoarse brusc. Trebui să strige ca să acopere urletele schingiuitului şi zgomotul de motor. Era Alfredo Marques. – alb la faţă ca varul. Pedro García Velásquez ridică braţul făcându-i semn ucigaşului să oprească maşinăria. Miguel Botero se zvârcoli pe asfalt, încercând în zadar să-şi scoată picioarele de sub greutatea de fontă, urlând întruna. Picioarele zdrobite îl făceau să nu mai gândească

de durere.

— Ce vrei? mormăi El Mexicane.

Acesta îşi şterse fruntea îngrozit.

— Don Pedro, am auzit zgomotul, este îngrozitor. Sunt de faţă guvernatorul provinciei, bancheri, primarul, chiar colonelul care comandă Batalionul patru al Poliţiei militare.

— Şi ce dacă? Sunt treburile mele. Acum nu mai sunt tine.

Alfredo Marques clătină din cap.

— Don Pedro, vor veni aici şi vă vor vedea. Nu puteţi risc.

să…

El Mexicano nu ar fi suportat de la oricine aceeaşi;

observaţie, însă Alfredo era unul dintre cei mai fideli oameni a lui şi, în plus, avea neapărată nevoie de el. Îi trebuise an întregi ca să pună la punct circuitele financiare. Pedro Garci

Velásquez nu putea să-l trateze cu aceeaşi uşurinţă ca şi pe locotenenţii lui… Se gândi câteva clipe, apoi zise: m

— Ai dreptate! Trimite-mi muzicanţii. La urma urmei, i-au adus pentru mine, nu? I

— Muzicanţii? zise Alfredo şocat.!

— Da, da! confirmă cu blândeţe Pedro García Velásquez. O *

să-mi dea un mic concert, iar prietenii tăi nu vor auzi nimic.

Toată lumea ştie că îmi place la nebunie muzica mexicană, în plus, sunt sigur că invitaţii tăi au chef să danseze salsa ca să se mai giugiulească puţin… Am zărit eu nişte târfuliţe frumuşele.

— Bine, bine, bâigui Alfredo Marques.

Plecă fără să se mai uite înapoi. După câteva minute, Mariachis veniră în şir indian în sunet de alămuri. Şeful lor se opri brusc la vederea scenei şi se auziră chiar şi câteva exclamaţii de groază. Asupra grupului se lăsă o tăcere mormântală, tulburată doar de gemetele lui Miguel Botero. EI Mexicano se apropie încetişor de muzicanţi şi spuse:

— Caballeros! Omul ăsta trântit la pământ este duşmanul meu. Mi-a făcut foarte mult rău. Lucrează cu americanii care au vrut să mă răpească şi să mă scoată din ţară. M-am hotărât să-l pedepsesc. Dar, cum îmi place la nebunie muzica voastră, am vrut să profit de ocazie…

Fără să mai stea pe gânduri, scoase din buzunar un teanc de bancnote de câte o sută de dolari şi le împărţi muzicanţilor fără să numere, începând cu şeful orchestrei care se dădu înapoi şi ridică mâna.

— Vamos! Una canción de Vera Cruz!

Urmară câteva clipe de derută, apoi trompetele începură să sune. EI Mexicano îi făcu semn bărbatului care conducea compresorul, iar motorul mugi din nou. Maşinăria se puse în mişcare.

Urletul strident al poliţistului reuşi să acopere primele note ale melodiei, însă muzicanţii, anesteziaţi de bani, cântau cu sârg melodia Duc Unda es Vera Cruz. Cu privirea către cerul

Înstelat, ca să nu vadă spectacolul atroce, muzicanţii suflau în alămurile lor cu toată puterea. Nimeni nu rezista în faţa Mexi

„Canului. Ştiau foarte bine că paznicii lui erau cu toţii acolo şi i-ar ţfi ucis dacă primeau ordin. Compresorul înainta centimetru cu f centimetru, strivind picioarele poliţistului.

j. În stare de şoc din cauza durerii, acesta nu mai scotea un

Isunet, doar avea gura căscată. Sângele se scurgea de sub tamburul compresorului, iar zgomotul motorului înăbuşea pârâitul oaselor sfărâmate. Unul dintre muzicanţi se opri din cântat, se dădu înapoi şi vomită. Ceilalţi erau palizi la faţă. El

Mexicano înainta şi se aplecă deasupra poliţistului, urlând ca să acopere vacarmul.

— Vorbeşti?

Miguel Botero nu răspunse. Când tamburul ajunse în dreptul genunchilor, corpul avu o uşoară tresărire, apoi rămase nemişcat. EI Mexicano se ridică, având chipul de piatră. Poliţistul murise fără să le dezvăluie secretul. Le făcu semn cu un gest muzicanţilor să înceteze, dar aceştia plecară în ritmul muzicii. Compresorul îl strivea în continuare pe mort. Pedro García Velásquez privi cum capul se sparge ca o nucă. Străinul îi scăpa încă o dată printre degete. Oscar Lopez-Triana risca să dea şi el de belea. Se întoarse cu paşi vioi la petrecere. Şeful DIS îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Don Pedro?

Traficantul ridică din umeri.

— Coiotul ăla n-a spus nimic. Dar trebuie să-l prind neapărat pe străin.

Plecă, iar după câteva clipe muzica fu acoperită de huruitul elicopterului. Muzicanţii nu mai cântau, în schimb, difuzoarele bubuiau. Oscar Lopez-Triana se duse în fundul grădinii. Când zări compresorul, crezu că visează. Miguel Botero fusese un poliţist în DAS, nu un om politic, iar această situaţie va face valuri. Ura îl va duce la

pierzanie pe El Mexicano.

Telefonul îl făcu pe Malko să tresară. Se uită la ceas: era aproape trei dimineaţa.

— Alo?

Era vocea Teresei, judecătoarea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Malko trezindu-se de-a binelea.

— Miguel e cu dumneavoastră?

— Nu, de ce?

— Încă nu s-a întors. Am sunat la sediu, dar mi-au spus că Oscar Lopez-Triana a avut nevoie de el ca să-l ducă acasă.

Era la o petrecere în apropiere de oraş.

— Vreţi să mă duc acolo?

— Da, zise ea, după o clipă de gândire.

— Dar nu am maşină.

— Vin să vă iau cu a mea peste zece minute.

Malko abia avu timp să se îmbrace şi să-şi pună Beretta găsit la poliţist în toc. Când coborî, tânăra ajunsese deja. Mai întâi, zări ţeava puştii care ieşea pe geam. Teresa era trasă la faţă şi se îmbrăcase în grabă cu blugii şi cu un pulover. Demară imediat, îndreptându-se spre Poblado, La jumătatea drumului, dădură peste un baraj al soldaţilor. După aceea, drumul era absolut pustiu şi urca spre pădurea de brazi şi spre trecătoare. Teresa se întoarse către Malko.

— Mi-e frică, zise ea. Miguel îmi lasă întotdeauna un mesaj.

Malko preferă să tacă. Văzuse de ce era în stare El Mexicano. Trecură prin pas şi, la un kilometru depărtare, Teresa se angaja pe un drum de ţară care şerpuia printre coline.

Ajunseră pe o porţiune asfaltată, depăşiră utilajele de terasare şi ajunseră la poarta deschisă a unei proprietăţi imense. Un paznic adormit sprijinindu-se de puşcă se trezi şi îi opri. Teresa îi arătă legitimaţia şi îi spuse de ce au venit.

— Toţi oaspeţii au plecat, le spuse el. La fel şi muzicanţii.

Malko privi cele câteva vehicule care staţionau încă în curte: un Mercedes, un BMW şi câteva Jeepuri. Deodată, zări lângă poarta cu grilaj Mazda albă a poliţistului.

Teresa ţipă şi fugiră spre ea. Vehiculul era deschis şi cheia în contact.

— Dumnezeule? strigă judecătoarea.

Malko cercetă curtea, în zadar.

— Să-l trezim pe proprietar, zise el.

Teresa clătină din cap.

— Degeaba, îl cunosc, este prietenul Mexicanului. Chiar dacă ştie ceva, tot nu ne va spune. Să ne ducem să-i anunţăm pe cei din DAS.

Era atât de tulburată, încât se sui la volan. Când ieşiră de pe proprietate, văzură ceva sub tamburul compresorului.

Teresa plângea în hohote, cu capul în mâini şi umerii zguduiţi de spasme. Malko, cuprins de o furie fără margini, era atent la numeroasele curbe ale drumului ce ducea la Medellín. Moartea îngrozitoare a lui Miguel Botero era punctul culminant al acestei operaţiuni ratate. Se gândi la Dirty Shirt Harry. Oare ce păţise şi el? Poate murise după nişte chinuri îngrozitoare.

— Nu mai înţeleg nimic! spuse Te resa printre suspine.

— Ba eu înţeleg, făcu Malko. L-am sunat la sediul DAS.

Mi-a spus că se afla în biroul lui Oscar Lopez-Triana care i-a dat informaţia lui Pedro García Veiasquez, apoi l-au atras pe

Miguel în cursă. A fost executat fiindcă a refuzat să spună unde sunt.»

— Dar de ce este atât de pornit El Mexicano împotriva dumneavoastră? îl întrebă Teresa.

Nu avea niciun motiv să-i ascundă adevărul. Malko îi povesti despre planul nebunesc de răpire a lui Pedro García Ve-lasquez. Când termină, apărură şi luminile din Medellín jos în vale. De departe, acest oraş întins pe toată valea părea liniştit.

— Nu vreau să rămân singură, zise brusc Teresa. Să mergem la mine.

Parcară maşina în faţa casei şi coborâră cu armele în mâini, însă strada era pustie. Imediat ce intră în dormitor, Teresa aruncă puşca într-un colţ şi se prăbuşi pe pat, izbucnind în lacrimi. Malko se strădui în zadar să o consoleze. Adormi în: braţele lui. El rămase mult timp cu ochii deschişi în întuneric.; Misiunea lui avea un deznodământ sângeros.

Teresa deschise ochii. Se crăpa de ziuă. Faţa era umflată! de atâta plâns. Se ridică precum o stafie şi intră în baie. Când J ieşi, îi spuse lui Malko:

— Mă duc la serviciu ca să aflu ce s-a întâmplat. Să nu vă mişcaţi de aici. Bodyguard-ul meu vine să mă ia peste cinci minute.

— Bine, aprobă Malko.

O privi închizând uşa. Acum înţelese brusc de ce nu-i venea să plece din Medellín. Fiindcă nu putea să pună mâna pe El Mexicano, cel puţin trebuia să-l răzbune pe Miguel Botero care îl salvase de la moarte cu preţul vieţii lui. Nu trebuia să ceară părerea nici celor din CIA, nici agenţilor DEA.

În momentul în care se pregătea să intre sub duş, sună telefonul. Preferă să nu răspundă. Nu avea rost să-şi semnaleze prezenţa. După ce nu mai sună, formă numărul lui Wayne Mai fort din Bogotá.

— Miguel Botero a fost asasinat aseară, îl anunţă Malko.

Şeful centralei ascultă povestea tulburat.

— Pentru Dumnezeu! izbucni el. Să nu mai staţi un minut acolo! Totuşi, în toată porcăria asta. mai este şi o veste bună…

— Care?

— Am primit un telefon de la Dirty Shirt Harry. A reuşit să scape de ucigaşii Mexicanului. Se ascunde în satul lui, la nişte prieteni de încredere.

— Trebuie să mă duc după el. făcu Malko. Altfel îl vor omorî.

Din tăcerea care urmă, înţelese ce intenţii avea americanul. Acesta zise în final:

— Este imposibil, Malko. Pe aici, noi suntem ţinte sigure.

Traficanţii de droguri fac ce poftesc, doar v-aţi convins şi singur. Harry este o vulpe bătrână. Se descurcă el.

— Ştiţi foarte bine că nu e aşa! protestă Malko, furios la culme. Vă sfârşi precum Yaakob, Elvira şi Miguel Botero. Noi l-am băgat în chestia asta. noi trebuie să-l scoatem.

— Nu am pe nimeni.

— Ba da, pe mine.

— Nu pot să vă trimit acolo, nu intră în misiunea dumneavoastră. Şefii de la Langley nu mă vor ierta niciodată că am riscat viaţa unei persoane atât de importante pentru un amărât…

— Iar eu nu-mi voi ierta în vecii vecilor că l-am lăsat acolo.

Urmă un lung moment de tăcere. Malko o întrerupse:

— În ce loc se află mai exact?

— Să mă sunaţi mâine dimineaţă ca să vă spun.

— Aveţi cumva vreun avion care să poată ateriza acolo?

— Nu. Îmi trebuie ordin special de la DEA, iar ei nu au destule aparate ca să-şi asume un asemenea risc. Harry nu a lucrat niciodată pentru ei.

Malko simţi că nu există deloc bunăvoinţă din partea lui şi nu mai insistă.

— Foarte bine, zise el, după ce vă sună Harry, întrebaţi-l unde este cu exactitate şi spuneţi-i că mă duc după el.

— Sunteţi nebun de legat! protestă americanul.

Malko nu mai auzi urmarea, căci închise.

Teresa mai avea ochii roşii, dar se mai liniştise. Numai o umbră de disperare în ochii negri îi trăda tristeţea. Venise să-l ia pe Malko la masă şi mâncară în silă o friptură la bucătărie. Afară, cele patru gărzi de corp ale judecătoarei stăteau de pază. Teresa semăna cu o madonă îndoliată, cu ciorapii negri şi figura tristă. Zise pe un ton liniştit:

— Am aflat ce s-a întâmplat aseară. Oscar Lopez-Triana l-a atras cu bună ştiinţă în cursă pe Miguel. EI Mexicane era acolo.

— La individul ăla?

— Da, s-a dus cu elicopterul. DAS l-a descoperit, dar, bineînţeles, a dat alarma prea târziu.

— Cum a explicat Lopez-Triana dispariţia lui Miguel?

— Susţine că nu l-a văzut deloc. Nu neagă că l-a sunat, dar spune că s-a întors singur acasă, crezând că Miguel a rămas în pană cu maşina. Mai spune că El Mexicane nu a fost acolo.

Ce-i de făcut? Toţi oamenii care au fost la petrecere jură că nu l-au văzut pe Velásquez. Este viaţa lor în joc.

— Prin urmare, nu este nimic de făcut?

Teresa scutură din cap cu tristeţe.

— Nimic. Pentru Miguel totul este terminat, în scurtă vreme, voi urma eu. Trebuie să plecaţi chiar astăzi.

Malko aţinti privirea aurie în ochii ei de tăciune

— Teresa, începu el. am aflat că persoana care trebuia să mă ajute să-l răpesc pe Velásquez trăieşte. A reuşit să scape de ucigaşii traficantului şi se ascunde în satul lui din Magdalena

Medio.

— Dumnezeu să-l aibă în pază! spuse tânăra

— Mă duc după el.

Ea lăsă furculiţa din mână.

— Sunteţi nebun.

— Nu, zise Malko. Am nevoie de o maşină blindată, aţi putea să-mi faceţi rost de una?

Teresa îi zâmbi descurajată.

— Glumiţi! Nici eu nu am reuşit să obţin una pentru mine.

Sunt foarte puţine pe la noi. Numai traficanţii au. De altfel, am văzut una nouă-nouţă la nepotul lui Velásquez.

— Unde este?

— La Batalionul numărul patru al Poliţiei militare.

— Aţi putea să o luaţi? Cu o maşină ca asta şi bazându-mă pe efectul-surpriză, aş putea să reuşesc.

Teresa se juca gânditoare cu un cocoloş de pâine. Ridică privirea şi zise:

— Sunteţi nebun… dar vă înţeleg. S-ar putea să existe o soluţie. Mă înţeleg foarte bine cu comandantul acestei unităţi.

Cu mult timp înainte de a-l cunoaşte pe Miguel, am avut o aventură cu el. Este un tip cumsecade. Dacă aş putea să obţin aprobare pentru acest vehicul care este sigilat, mă va lăsa să-l iau. Dar fac o greşeală gravă care m-ar putea costa slujba.

— Teresa, zise Malko punând mâna pe a ei, dacă rămâneţi la Medellín, veţi muri. Am puţină trecere pe lângă tipii din DEA şi pot să le cer să vă trimită câteva luni în Statele Unite. După aceea, mai vedem. Dar trebuie să mă ajutaţi să-l salvez pe Harry. Sunteţi singura care o poate face.

— Foarte bine, zise ea. Să trecem la treabă.

Colonelul Evan Cure se opri lângă un superb vehicul 4 x4 de culoarea sângelui cu roţi foarte mari, care îi dădeau un aspect ciudat, parcă era cocoţat pe ceva, cu un rând de faruri pe acoperiş, chiar şi cu un arc de siguranţă. Era un GMC nou-nouţ.

— Uitaţi-vă la portieră! zise el.

O deschise. Teresa şi Malko văzură grosimea geamului şi a blindajului. Se încuia ca un seif cu nişte capete din oţel şi făcea foarte puţin zgomot. Pneurile imense erau şi ele rezistente la gloanţe. Sub volan, avea un locaş în care se putea ascunde o armă mică. Un scanner permitea să se între pe frecvenţele, poliţiei. Nu avea o mie de kilometri la bord. Era exact ce îşi dorise Malko.

— Haideţi în biroul meu să bem o cafea, îi pofti colonelul.

Iaruncând o privire arzătoare spre Te/esa.

Ar fi preferat să fi venit singură, îl găsiseră uitându-se într-o revistă Penthouse mai veche, în biroul său cu pereţii lambrisaţi. Soldaţii din Batalionul al patrulea făceau sport sau’s e giugiuleau cu fetele pe peluzele din jurul cazărmii. Cartierul general al Batalionului

al patrulea se afla pe colinele cartierului Buenos Aires, printre sutele de căsuţe din cărămidă. Teresa se uită la ceas ostentativ.

— Ne cam grăbim, spuse ea.

Colonelul scoase din birou o mapă din plastic plină cu acte şi o aruncă pe masă.

— Poftim, acestea sunt actele. Mai sunt şi trei M 16, le vrei?

— Da, zise judecătoarea după ce schimbă o privire cu

Malko.

— Puţin îmi pasă de M 16! oftă colonelul Cure, însă o maşină ca asta mi-ar plăcea şi, mie. Ar mai trebui nişte aparate de radio, nişte elicoptere… însă oamenii mei sunt atât de sărmani, că au numai uniforma de pe ei. Mă rog, este sigilată şi eu tot nu pot să o folosesc.

Mai discutară puţin, apoi se despărţiră. Colonelul Cure o strânse pe Jeresa în braţe, iar mâna coborî discret către şolduri. Desigila chiar el vehiculul şi îi privi plecând. Malko fusese prezentat ca agent DEA. Judecătoarea îi explicase că;

avea nevoie de un vehicul pentru o reconstituire, îndată ce;

trecură pe lângă vechea mitralieră ce păzea intrarea în cazarmă, Teresa se întoarse spre Malko zâmbind: J

— Sunteţi mulţumit?!

Cu această maşină înalţă vedeau bine drumul. Parcă şef suiseră într-un tanc.

— Da, zise Malko. Aţi fost extraordinară! Voi pleca de îndată ce voi afla unde se află Dirty Shirt Harry.

Ea schimbă viteza şi spuse fără să-l privească:

— Cred că o să vin cu dumneavoastră. Nu am dreptul să las maşina. Am luat-o pe încredere.

Capitolul XX

Malko mergea cu viteză pe drumul ud de aversele tropicale, i plin de apă şi de noroi, care se reducea uneori la un culoar

strâmt între prăpastie şi faleza acoperită cu junglă. Lângă el.

— Î Teresa îşi pusese centura de siguranţă. Tăceau. Malko vedea

Inegru în faţa ochilor, în urmă cu câteva zile. parcurgea

autostrada plin de speranţă. Iar acum, tot ce îşi dorea era să-l

aducă pe Dirty Shirt Harry viu şi nevătămat la Bogotá.

Britanicul îl sunase pe Wayne Mai fort ca să-i spună că era în magazinul din sat, lângă şcoală.

După ce îl vor recupera pe britanic, vor merge şapte ore cu

maşina până la Bogotá. Lângă el, Teresa era gânditoare. Miguel Botero fusese decorat postmortem de Oscar Lopez-Triana. Şeful DAS nu era implicat oficial în asasinat, chiar dacă anumiţi colaboratori se îndoiau de acest lucru… La Medellín, toată lumea se temea de Pedro García Velásquez şi nimeni nu crâcnea.

Profitând de o mică porţiune de drum drept, Malko se întoarse spre Teresa. Tânăra era îmbrăcată în jeanşi şi un pulover subţire foarte strâmt. Era machiată discret şi i se părea şi mai frumoasă. La picioare avea o puşcă şi cele trei M 16. Nimeni nu ştia că plecase din Medellín.

— Vă e frică? o întrebă Malko.

Ea clătină din cap, adresându-i un zâmbet firav.

— De atâta timp mă tem, dar cel puţin acum am o maşină blindată şi nu sunt singură.

Din nefericire, vehiculul nu avea aer condiţionat. Malko deschise geamul blindat. Intrau într-o zonă tropicală şi căldura devenea sufocantă. Peisajul cu coline împădurite făcea loc păşunilor şi erbivorelor. Mai trecu o oră, depăşiră încă o gheretă unde plătiră, apoi, undeva în dreapta zări cu o strângere de inimă poarta fermei lui Pedro García Velásquez.

— Credeţi că e acasă? o întrebă el.

— Cine ştie, răspunse ea. Se deplasează tot timpul cu elicopterul sau cu maşina. Are o sută de ferme.

Avionul de deasupra porţii părea să-i sfideze. Urmă apoi ghereta de plată de unde scăpase Malko. Camionul mai era încă acolo, răsturnat pe o parte. Se gândi la Melinda Ávila. Oare reuşise să scape?

După ce parcurseră câţiva kilometri, virară la stânga spre?;] Puerto Boyaca. Malko îi cerceta cu atenţie pe toţi participanţii la.1 trafic pe care îi întâlnea. Intrase în fieful Mexicanului şi oamenii l lui erau peste tot. Ajunseră fără incidente la un drum de taraf care ducea la Ţopăipi. Imensul vehicul 4 x4 parcă zbura peste. f şanţurile lăsate de alte roţi. Trecuseră vadul aproape fără să-şi dea seama. Malko va fi nevoit să-l anunţe pe Dirty Shirt Harry despre soarta Elvirei. Va fi un adevărat şoc pentru el, chiar* dacă nu-i va veni să creadă.

La ultima bifurcaţie, câţiva oameni care stăteau lângă o Toyota se uitau la ei cu curiozitate. Prin aceste locuri, nu! vedeau prea des maşini moderne ca asta. După zece minute, ajunseră la Ţopăipi. Cantina era la ieşire, pe partea stângă. Opri vehiculul în faţă şi îi spuse Teresei:

— Aşteptaţi-mă aici. Nu stăm mult.

În magazinul slab luminat erau câteva persoane. Malko aşteptă să plece, apoi îl întrebă pe patron:

— El señor Harry?

Acesta fusese prevenit de Harry, căci zise imediat:

— Se fue a casă, para esperale.

Malko plecă. Bătrânul mercenar îşi mai luase din lucruri. Se urcă în maşină.

— S-a dus acasă, o anunţă el pe Teresa.

Urmară alte hârtoape pană la proprietatea mercenarului. Malko duse maşina până în faţa casei, în faţă zări un cal priponit. Britanicul era înăuntru. Coborâră amândoi, iar el strigă… Niciun răspuns. Intră în casă. Totul era în ordine, în afară de o geantă din pânză pusă în mijlocul primei încăperi. Harry îşi făcuse bagajele… Malko ieşi şi se pregătea să cerceteze locul, când o auzi pe Teresa ţipând în spatele casei. Fugi într-acolo şi o găsi pe judecătoare împietrită lângă un copac.

1. S-a dus acasă să vă aştepte.

Dirty Shirt Harry era legat de el cu o frânghie groasă. Deşi avea capul lăsat pe piept, se vedea o rană oribilă la gât dintr-o parte în cealaltă. Ca să facă treaba completă, îi scoseseră şi ochii, în piept avea înfiptă o macetă. Sângele se mai scurgea încetişor din răni. Fusese ucis de mai puţin de o oră.

— Scârnăviile! şopti Malko.

Încă o dată ajunsese prea târziu. Nu mai era nimic de făcut pentru el. Teresa strigă:

— Fiţi atent!

Se uită înspre intrarea în curte. Patru oameni se îndreptau spre ei fără să se grăbească. Aveau cu toţii armele în mâini – puşti sau pistoale-mitralieră – iar altele erau puse la centură.

Unul dintre ei le făcu un semn ironic cu macetă. Nu puteau fi de cât ucigaşii lui Harry. Siguri pe ei, veneau să-şi termine treaba.

— Haideţi, zise Malko.

Se duseră în fugă la maşină. Zgomotul greoi al portierelor închise îl linişti pe Malko. În sfârşit, se vor distra. Ucigaşii se apropiau rânjind. Unul dintre ei le făcu semn să coboare cu ţeava armei FAL. Cum nu se întâmpla nimic, o armă şi deveni mai ameninţător. Malko porni motorul, iar vehiculul începu să se mişte încet spre ei.

— He, gringo, reten!”

Ucigaşul sprijini arma de umăr şi trase o rafală în portieră. Singurul rezultat obţinut fu o serie de lovituri surde şi câteva zgârieturi în vopsea. Malko dădu uşurel la o parte placa din oţel şi introduse ţeava unuia dintre M 16. Cei patru asasini se uitau cu gurile căscate. Arma începu să păcăne. Trase mai întâi o rafală scurtă care îl omorî pe cel care trăsese în ei.

Ceilalţi trei se dezlănţuiră. Gloanţele săreau pe blindaj ca grindina. Malko se năpusti spre cel mai apropiat. Speriat, acesta o luă la goană. Gloanţele din M 16 îl ajunseră şi îi ciuruiră spinarea. Mai alergă încă un pic, apoi" căzu în iarbă. Ceilalţi doi înţeleseră, începură să alerge prin prerie, fără să mai riposteze. Malko îi urmări. Vehiculul zbura prin hârtoape. Ajunse în dreptul celui de-al doilea care fugea cu gura căscată şi ţinând un pistol automat în mână. Bărbatul întoarse capul şi văzu vehiculul. Vru să sară într-o parte, dar era prea târziu. Gloanţele rămase în M 16 îi ciuruiră coastele, inima şi plămânii. Se rostogoli de câteva ori, apoi rămase nemişcat.

7. Hei, străinule, opreşte!

Al patrulea fugea în continuare. Dându-şi seama că îl va ajunge din urmă, se opri şi căzu în genunchi. Malko se pregătea să ia piciorul de pe pedala de acceleraţie, când zări la mâna ucigaşului Rolex-ul imens al lui Dirty Shirt Harry. Strivi pedala şi în câteva secunde, bara de protecţie îi zdrobi asasinului pieptul. Acesta căzu pe spate urlând, apoi dispăru sub vehicul. Malko simţi o lovitură surdă pe care o făcuse capul acestuia când fu zdrobit de partea din faţă. În oglinda retrovizoare văzu corpul sfârtecat şi aproape afundat în prerie. De-abia atunci încetini şi întoarse maşina ca să iasă din curte. Se uită la Teresa care nu scosese un sunet până atunci.

— Aţi făcut foarte bine, zise ea pe un ton slab. Sunt nişte animale.

— Am oroare să ucid, răspunse Malko în şoaptă, dar n-am avut încotro.

Până în sat, nu mai scoaseră o vorbă. Malko opri şi intră în restaurant, îi dădu un teanc de pesos Columbianului cu faţa zbârcită şi îi spuse:

— Harry a murit. L-au ucis. Să-i faceţi o înmormântare frumoasă.

Teresa părea o statuie din piatră. Plecară în tăcere. Lui Malko îi veni brusc un gând nebunesc. Să se ducă la moşia lui Pedro García

Velásquez şi să-l omoare.

Probabil că Teresa avea un al şaselea simţ, pentru că spuse numaidecât:

— Să mergem, dacă vreţi, dar avem puţine şanse să plecăm vii de acolo.

Malko îi puse mâna pe picior.

— Mulţumesc!

După 6 oră şi jumătate, intrau pe poarta cu avion deasupra şi se angajară pe aleea ce ducea în mijlocul păşunilor. Teresa era foarte palidă, dar ţinea în mână puşca fără să tremure. Cu acest vehicul blindat, aveau, şanse să scape cu viaţă. Cel puţin la început.

Exact după un viraj, zăriră barajul care nu se vedea de pe drum. Mai întâi, o poartă escamotabilă, apoi un gard greu cu grilaj care culisa pentru a da voie vehiculelor să treacă. De o parte şi de cealaltă a drumului, fusese săpat în câmp un adevărat şanţ antitanc. Vreo doisprezece oameni înarmaţi cu puşti se plimbau în jurul grilajului, care avea şi un foişor cu o mitralieră.

— Nu vom reuşi să trecem! zise Teresa încetişor.

Asta era şi părerea lui Malko. Oamenii lui Pedro García Velásquez îşi desfăşurau deja forţele. Aveau cu toţii agăţate la curea staţii de emisie-recepţie. Ar fi trebuit o adevărată expediţie militară ca să reuşească să treacă. Furios la culme, Malko strivi frâna. Surprinşi, ucigaşii îl observau, neştiind ce atitudine să adopte. Malko băgă în viteză şi se întoarse spre Teresa.

— Ţineţi-vă bine!

Cu o răsucire bruscă a volanului ieşi de pe şosea, sări în şanţ, apoi o luă direct peste câmp, spre autostradă, şerpuind printre vaci şi zebu. Zări în oglinda retrovizoare mai multe gărzi care duseră armele la umăr şi imediat auzi câteva lovituri surde în caroserie. Un glonţ nimeri geamul din lateral şi acesta se opaciza numaidecât. Dacă maşina nu ar fi fost blindată, le-ar fi rămas oasele pe aici. Din fericire, întâlniră un dâmb de pământ care îi feri de duşmani. După câteva secunde, Malko trecu în sens invers poarta fermei Napoles. Vira la stânga furios şi plin de ciudă, îndreptându-se către Bogotá, într-adevăr încercase imposibilul.

Silueta masivă a lui John Clifton părea gârbovită, de parcă ar fi intrat la apă. Încăperea fără ferestre a Ambasadei SUA făcea ca atmosfera să pară şi mai sinistră. Malko căscă. Ajunsese în urmă cu trei

zile la Bogotá, după şapte ore de drum obositor. Teresa se culcase imediat în apartamentul pe care îl luase la Tequendama. În timp ce el dădea socoteală… A considera atmosfera de aici mohorâtă era prea puţin spus.

— Am fost nevoiţi să le spunem, îi. explică indianul, căci au fost prea mulţi morţi. Ministrul de Interne este furios la culme.

Ieri l-a chemat pe ambasadorul nostru ca să-i spună că este vorba despre un amestec în treburile interne ale Columbiei.

— Dobitocul! mormăi Wayne Mai fort.

— Eumi-am ţinut pliscul, fiindcă avem nevoie de ei, zise indianul, în plus, asasinarea lui Miguel Botero a făcut totuşi valuri, însă nu ne putem atinge de Oscar Lopez-Triana.

— De ce să nu putem? întrebă Malko.

Wayne Mai fort îşi frecă degetul mare de cel arătător.

— Traficanţii de droguri au cumpărat mulţi oameni. Există dosare. Niciun ministru nu-l va sancţiona, în orice caz, asta nu va schimba mare lucru. O să-l prindem pe parcurs.

O secretară intră şi lăsă un mesaj. John Clifton îl citi şi izbucni într-un râs sardonic.

— Asta le întrece pe toate. Monica de Graf. ministrul

Justiţiei, numită ca să lupte împotriva traficanţilor de droguri, a demisionat din cauza ameninţărilor pe care le-a primit. Ar fi împlinit trei luni. dintre care două de când suntem noi aici…

Într-adevăr, e o ţară de tot râsul…

Lui Malko i se făcea greaţă. Miguel Botero, Harry, Yaakob Netamayu, Isabel Nieto, care nu mai dăduse niciun semn de viaţă. Elvira… Erau mulţi, în Columbia, legea era făcută de Cartelul de la Medellín, iar DEA mai credea în basme. Mai avea cel puţin o persoană de salvat.

— John, începu el, vă cer un singur lucru: să aveţi grijă de

Teresa, altminteri, o vor omorî.

Indianul din DEA îi adresă un zâmbet liniştitor.

— S-a făcut. Totul este aranjat. O s-o trimit la Miami pentru şcolarizare. O să stea acolo şase luni, iar dacă va dori să rămână definitiv, o vom instala în postul de anchetator special pentru interogarea traficanţilor de droguri, îi vom face rost şi de

„Cartea verde”. Este tot ce pot să fac.

Cel puţin bine că se putea şi atât. Wayne Mai fort se uita la

Malko puţin cam ciudat, ghicind că nu terminase.

— Malko, nu trebuie să mai rămâneţi în Bogotá. E clar?

Nu mai era nimic de comentat. Se ridică. Indianul făcu la fel. În lift, scoase o hârtie din buzunar şi i-o dădu lui Malko.

— Aş vrea totuşi să o citiţi…

Malko luă hârtia şi o citi. Era un raport semnat de John Clifton, scris în urmă cu câteva săptămâni şi se referea la acţiunea îndreptată împotriva Mexicanului. Şeful DEA o anula, prevăzând că nu puteau să pună mâna pe Pedro García Velásquez din cauza numeroşilor complici de care dispunea… Ajunseră la parter. Malko îi dădu înapoi hârtia, stupefiat.

— Atunci, de ce a mai făcut toate astea?

Indianul ridică din umeri.

— Aşa este Wayne. A vrut să ne facă un serviciu cu condiţia ca noi să-i facem mai multe. Vă rog să nu-i spuneţi nimic…

Lui Malko îi veni în minte vechea zicală: „Victoria are mulţi părinţi, dar înfrângerea este orfană".

Cei opt agenţi din DAS aleşi ca să-i păzească pe Malko şi pe Teresa se uitau cu jind la tânăra femeie care ieşea dintr-un magazin de pe căile 82 cu braţele încărcate de pachete, înghesuiţi în două maşini de serviciu, aveau misiunea să nu-i slăbească o clipă pe cei doi din ochi. Bogotá nu era ca Medellínul, însă Pedro García Velásquez avea braţul lung.

— Am luat tot ce-mi trebuie, zise Teresa. Acum putem să ne întoarcem.

Malko o scosese aproape cu forţa la cumpărături ca să se mai relaxeze. EI Mexicano se întorsese în Magdalena Medio şi existau puţine şanse ca poliţia să pună mâna pe el. Melinda Ávila nu răspundea la telefon. Nu primise nicio veste nici de la Isabel Nieto…

Teresa şi Malko se urcară în maşina blindată condusă de un agent DEA şi trecură pe lângă un Cadillac roz zidit în perete la intrarea în „Hard Rock Cafe". Apoi se îndreptară către Te-quendama pe carrera Caracas, încadraţi de vehiculele aparţinând DAS. Poliţiştii columbieni îi urmară până în lift, iar doi dintre ei rămaseră pe palierul de la etajul al cincisprezecelea, în faţa apartamentului lor. Imediat ce intră, Teresa îşi desfăcu pachetele, privind încântată rochiile, pantofii şi lenjeria intimă pe care Malko i le cumpărase.

— Parcă trăiesc un basm. De când nu m-am mai deco nectat…

Trebuiau să plece amândoi a doua zi. Ea la Miami, el la New York. De acolo, Malko lua zborul A 310 – 300 al companiei Air France către Strasbourg, ca să se ducă să-şi viziteze nişte prieteni în Forêt Noire.

— Să vă faceţi frumoasă, îi spuse el. Vă invit la cină.

Aşteptând să se pregătească, se aşeză comod şi se uită la

CNN. Mai era încă trist. Teresa dăduse multe telefoane şi îi spusese că El Mexicano se ascundea acum într-o zonă accidentată din sud-estul Medellínului, între Locorno, San Luis şi San Carlos. îl însoţea o femeie cu semnalmentele Melindei Ávila, Măcar ea scăpase cu viaţă.

Teresa apăru, iar Malko simţi cum îl cuprinde ameţeala. Era absolut superbă, îmbrăcată cu o rochie neagră de crep şi dantelă, foarte scurtă, îi venea ca o mănuşă, mulându-se pe formele sânilor şi ale şoldurilor, lăsând să se ghicească jartierele de care erau prinşi ciorapii. Pantofii cu tocuri înalte îi răceau un mers mai senzual ca de obicei, îşi lăsă ochii în pământ, din cauza privirii insistente a lui Malko.

— Sunt puţin ruşinată că m-am îmbrăcat astfel după tot ce s-a întâmplat, şopti ea.

Malko o luă de braţ şi o trase către uşă. Viaţa îşi urma cursul firesc, în lift, un Columbian care se urcase de la etajul al paisprezecelea nu o slăbea din ochi pe Teresa.

— Unde mergem? îl întrebă ea.

— La Casa Bella, răspunse Malko. Se mănâncă bine şi e o atmosferă plăcută…

Cele două maşini pline cu poliţiştii din DAS îi încadrau. Din precauţie, nu rezervaseră locurile. Un imens banner cu fotografia lui Emilio Galan, candidatul la Preşedinţia republicii, asasinat de traficanţii de droguri cu o lună în urmă, atârna încă peste Septima, cu un chenar din pânză neagră. Malko o luă pe drumul spre Galera care suia spre munte, lăsând capitala în urma lor. Aproape la fiecare curbă erau animatori care făceau semne disperate oamenilor ca să-i atragă în zecile de restaurante şi baruri de pe marginea drumului.

În schimb, parcarea restaurantului Casa Bella era plină. De departe, semăna cu o cabană/n-ai mare. Dar îndată ce intrară, muzica îi izbiră ca o palmă, în ringul de dans, perechile se legănau, iar chelnerii aduceau comenzile în ritm de dans. Chiar şi micuţa însoţitoare care îi instala la o masă în apropiere de ferestrele imense era plină de viaţă. Teresa părea fascinată de miile de luminiţe care se

întindeau în vale cât vedeai cu ochii. Bău dintr-o înghiţitură o aguardiente pe care o primiră din partea casei, îndată ce comandară fripturile, Malko o antrena în ringul de dans. Ea se lăsă mai greu, uitându-se cu jenă la perechile care se legănau strâns lipite în ritmul muzicii.

— Mă simt ciudat, şopti ea.

— Aveţi nevoie de puţină relaxare, zise Malko. În seara asta, arătaţi superb.

Era prima oară când îi făcea un compliment. Luată de val, ea începu să se legene pe muzică, înainte ca Malko să o cuprindă în braţe. Era o salsa lentă, tropicală, plină de senzualitate, îndată ce Teresa îl simţi pe Malko, acesta avu senzaţia că atinge o baterie. Muzica părea să-i fi intrat în fiecare fibră. Cu bazinul în faţă, mişcând şoldurile cu uşurinţă, cu ochii întredeschis! ea mima amorul, fără să-şi dea măcar seama, încet, încet se apropie şi mai mult de el, aşa cum făceau şi celelalte perechi din jur. În final, ea îşi cuibări buzele pe gâtul lui Malko., de parcă ar fi vrut să se ascundă. Simţea cum o doreşte, iar Teresa nu putea să nu bage de seamă acest lucru. Când se întoarseră la masă, friptura era deja servită. Mâncau încet, întrerupând masa ca să danseze. Pe lângă ea, celelalte femei păreau stângace şi ţepene.

Corpul ei semeţ emana numai senzualitate. Acum se lipea singură de el, indiferent de ritmul muzicii. El uită de ultimele zile pline de groază.

— Îmi place la nebunie muzica asta, oftă Teresa.

Ea bău aguardiente, vin şi Cointreau, fiindcă nu-i plăceau băuturile tari. Malko parcă plutea. Când se întoarseră la masă. nu se abţinu să nu pună mâna pe genunchii ei şi să-i mângâie piciorul, teresa se prefăcu că nu observă. Ajunse la marginea ciorapului, atingând pielea călduţă. Teresa privea luminiţele din vale.

— Să plecăm, propuse Malko.

Ba se ridică fără un cuvânt, legănându-se uşor şi se întoarse cu un zâmbet de scuză.

— Nu obişnuiesc să beau aşa de mult.

Ajunşi în camera lui Malko, deschiseră televizorul pe CNN, dar fără sonor. Nelăsându-i nicio clipă de gândire, Malko o trase pe Teresa spre pat. Nu-i opuse rezistenţă, mai întâi se aşeză, apoi se lăsă pe spate, îndoind un genunchi.

Malko se aplecă peste ea şi o sărută. Tânăra îi răspunse imediat

la sărut cu pasiune, apucându-l strâns de ceafă. Limba executa un dans îndrăcit, ca şi cum ar fi avut de gând să i-o înghită pe a lui. Malko văzu cum îşi arcuieşte bazinul, depărtându-l mult de pat. Coborî puţin mâna şi îi atinse mai întâi sânul, apoi pântecele bombat, teresa nu îşi întrerupse sărutul. El o mângâie în continuare, urmărind pe sub rochie şarpele jartierei, apoi ciorapul. Făcu o scurtă pauză, apoi coborî spre genunchiul rotund şi parcurse acelaşi drum, dar în sens invers.

Numai că de data asta. Îşi strecură degetele pe sub rochie. Din instinct, Teresa depărta doar puţin picioarele, fiindcă o împiedica rochia strâmtă. Dar reuşi atât cât să poată Malko să o mângâie peste nailon. Nu se opri, iar Teresa tresări când îi simţi degetele mângâind-o între coapse. Gemu când îi atinse pielea, iar Malko simţi că vrea să o violeze pe loc. Degetele îşi continuară explorarea, trecând şi de ultima barieră. Teresa avea respiraţia greoaie, iar rochia i se ridicase pe coapse. Gemu din nou.

Cu gura larg deschisă, trase un chiot, apoi tăcu. Malko tocmai îi atinsese punctul cel mai sensibil şi nu-l mai lăsa în pace. Teresa se zgudui brusc din tot corpul, apoi gemu şi zise pe un ton de nerecunoscut:

— Scoate-mi rochia, te rog!

— Ba nu. spuse Malko, urmărind un scop precis.

Îşi întrerupse mângâierea ca să se dezbrace, eliberându-şi membrul de granit, apoi îi trase Teresei slipul în jos şi îngenunche între picioarele ei. Se culcă peste ea şi o pătrunse dintr-un singur elan.

Teresa se arcui, parcă ar fi fost electrocutată. Cu picioarele larg desfăcute, ea îl îmbrăţişa ca să se poată afunda şi mai adânc în ea. îl imploră cu voce răguşită:

— Cogeme! Cogeme!

Îşi sălta bazinul depărtându-l de pat, iar vena de la gât îi zvâcnea. Malko începu s-o pistoneze cu mişcări lente ale bazinului, afundându-se până la rădăcină. Simţi din nou că Teresa are orgasm. El era nevoit să strângă din dinţi ca să se abţină. Reuşi însă cu mare greutate. Ea strigă dezamăgită: – Nu!

Malko o întorsese deja. O penetra iar într-o clipă, într-o poziţie care îi permitea să o posede mult mai bine. Cu bazinul ridicat, Teresa se tupilă ca o pisică şi începu să geamă în ritmul mişcărilor lui. Malko se dezlănţui. Ţinând-o strâns de şolduri cu ambele mâini. Când simţi sămânţa ţâşnind, ea ţipă, apoi se prăbuşi moale ca o cârpă. Mai târziu,

veni în braţele lui şi murmură:

— Niciodată n-am mai făcut dragoste îmbrăcată, este foarte excitant.

Canalul CNN prezenta în continuare ştiri din toată lumea. Malko simţi din nou că o doreşte. Teresa se dezbrăcase. Goală, era şi mai frumoasă, curbura mijlocului scoţând în evidenţă rotunjimea feselor. Acest lucru îl înnebunea şi începu să-i mângâie sexul umflat de plăcere. Practic, nu schimbaseră niciun cuvânt. El o posedă iar, culcat peste ea. apoi o forţă să-şi strângă picioarele, masând-o încetişor. Ea juisa de câteva ori, apoi zise:

— Stai puţin că nu mai pot!

O adusese unde voise el. După ce îi dădu drumul, o întoarse cu faţa în jos şi îi admiră îndelung curbura bazinului. Urmări cu degetele linia delicată, alunecând în jos. Teresa se ondula sub mângâierile lui.

— Vino! murmură ea.

Bazinul părea că pluteşte în aer, atras parcă de un magnet invizibil. Se aşeză în genunchi în spatele ei şi începu să-i mângâie şanţul dintre fese. La început ea se încorda, apoi. treptat, se relaxa, până în clipa în care el se lungi peste ea. Înlocuind degetele cu sexul. Teresa nu se apără.

— Vezi să nu mă doară, spuse ea, este prima oară.

Acest lucru îl dezlănţui de-a dreptul. O apăsă cu toată greutatea ca să învingă rezistenţa involuntară a tinerei. Când o penetra, ea ţipă şi Malko rămase nemişcat. Când simţi că se mai relaxează, îşi termină treaba. Ea îndura supliciul cu mâinile încleştate de cearşaf.

Malko se văzu în oglindă afundat în crupa somptuoasă şi fu cât pe ce să ejaculeje. Dar mai lipsea ceva în această fantezie… îşi strecură o mână sub Teresa şi începu să o mângâie, într-o clipă simţi fesele tinerei relaxându-se, înmuindu-se ca pentru a-i uşura penetrarea. Pe nesimţite, Teresa începu să se onduleze cu mişcări ample sub el. Atunci, începu să o sodomizeze cât mai profund, smulgându-i gemete, dar nu de durere. Ieşind aproape de tot din ea, Malko se prăbuşi stors de vlagă alături.

Încurajat de participarea ei, o trase spre el, îngenunche şi o posedă cu şi mai multă înverşunare. De-abia în această poziţie simţi mai multă plăcere. Rămase încrustat în ea, încă în erecţie, nevrând să părăsească culcuşul cald. Teresa nu se împotrivi. Ca printr-o minune, el îşi recapătă vigoarea, dar de data asta, se dezlănţuiră amândoi. Tânăra

se zbătea sub el ca o apucată. Erau lac de sudoare, iar el crezu că nu va termina niciodată. După ce se liniştiră, rămaseră lungiţi unul lângă celălalt, tăcuţi şi epuizaţi de atâta plăcere.

— N-am crezut că o să fie atât de bine, zise Trecesa oftând.

În ciuda exceselor de astă-noapte, Malko se trezi iarăşi plin de dorinţă şi o luă de la capăt. Acum o poseda încetişor, însă telefonul îi întrerupse. Răspunse el, dar era pentru Teresa. Tânăra ascultă, spuse câteva cuvinte, apoi puse receptorul în furcă. Malko simţi că era încordată.

— Oscar Lopez-Triana a venit la Bogotá, zise ea.

Capitolul XXI

Malko rămase stană de piatră, readus brusc la realitate, adică la misiunea lui neîndeplinită. Parcă intrase în cameră şeful DAS din Medellín, iar el făcea dragoste cu Teresa.

— De ce a venit? o întrebă el.

— Ca să primească o decoraţie fiindcă s-a remarcat în lupta împotriva traficanţilor de droguri. Adică pentru că i-a arestat pe toţi concurenţii lui Pedro García Velásquez, spuse

Teresa pe un ton plin de amărăciune.

Malko se revedea cu câteva zile în urmă, privind ceea ce mai rămăsese sub tamburul compresorului. Se uită fix în ochii judecătoarei.

— Poţi să afli unde este şi ce face?

— De ce?

— O să-ţi spun mai târziu.

— Încerc.

O privi dispărând în baie. Începea din nou coşmarul. Nu mai avea ce face în Bogotá. Nu-i rămânea decât să ia avionul pentru New York, unde trebuia să-şi omoare timpul vizitând câteva muzee, înainte să se îmbarce în cursa New York – Lyon – Strasbourg. Teresa ieşi din baie.

— Trebuie să mă duc până la sediul DAS, îi spuse ea. Ca să rezolv cu formalităţile de plecare.

— Să ne întâlnim la prânz, sugeră Malko. la Casa Vieja, vizavi de hotel. Să nu uiţi ce te-am rugat.

Cei trei chitarişti din Casa Viej'a îi bine dispunea. Izolaţi la o măsuţă, Teresa şi Malko tăceau, ţinându-se de mână. Tânăra judecătoare se afla încă sub influenţa morţii lui Miguel Botero, dar totodată şi a nopţii pline de pasiune petrecută cu Malko. Totul se

învălmăşea în capul ei. La mesele vecine, îngerii lor păzitori aveau figuri răutăcioase şi se străduiau să nu bage în seamă idila lor.

— Ai aflat ceva? o întrebă el.

— Mai nimic, răspunse Teresa. Nici măcar nu ştiu unde stă.

Susţine că este ameninţat. Dar ştiu că în seara asta se duce să bea ceva cu doctorul Cano, şeful DAS din Bogotá, într-un local care se numeşte Lloyd's. Este un bar foarte frecventat de agenţii DEA şi de poliţişti, care se află la intersecţia Străzii 94 cu carrera 14A.

— La ce oră?

— Nu ştiu. Probabil că pe la opt.

Ea tăcu intrigată, apoi îl întrebă în şoaptă:

— Ce ai de gând să faci?

— Încă nu ştiu, zise Malko.

După ce băuseră cafeaua, se întoarseră la Tequendama şi se pomeniră direct în pat făcând dragoste. De data asta, tânăra nu se mai miră când Malko o posedă îmbrăcată. Se adapta repede la orice situaţie.

— Nu-mi vine să cred că plec mâine dimineaţă la Miami, oftă ea. Ce păcat că nu vii şi tu.

— O să-ţi fac o vizită, îi promise Malko.

Dacă îl ajuta Dumnezeu. Se îmbrăcară. Teresa mai avea de rezolvat nişte treburi administrative. Se despărţiră în holul hotelului, îndată ce ea plecă, Malko urcă în camera lui.

* * *

Lloyd's semăna foarte bine cu p elegantă cârciumă englezească, situat între căile 94 şi 95. În acest loc, căile 95 se înfunda, însă avea o peluză superbă, în faţă, era o cabină telefonică roşie, iar un paznic înarmat cu o puşcă veche patrula prin iarbă. Malko opri maşina pe carrera 14 B, stinse farurile şi rămase la volan. Plecase discret de la hotel, ieşind pe o uşă lăturalnică, în timp ce escorta îl aştepta la intrarea principală. După numărul mic de maşini parcate în faţa localului, Malko îşi dădu seama că nu era aglomerat.

După o jumătate de oră, lumea începea să sosească. Majoritatea era formată din bărbaţi, însă printre ei se aflau şi câteva femei frumoase. Era clar ca barului îi mergea vestea şi de loc de întâlnire pentru îndrăgostiţi. Din postul lui de observaţie, Malko vedea cine pleacă şi cine vine. Puţin după ora şapte, Oscar-Lopez-Triana coborî dintr-un BMW gri. Însoţit de o tânără şi de un bărbat. Părul lui de un

galben spălăcit se vedea de departe. Malko aşteptă o clipă, apoi străbătu peluza, gândindu-se ce să facă.

Înconjură clădirea şi ajunse pe o alee întunecoasă, mărginită de un zid nu prea înalt. Se caţără pe el şi zări o curticică despărţită de un geam imens de interiorul barului. Prin el se vedeau mulţi clienţi, dar nici urmă de Oscar Lopez-Triana. Nu avea decât o singură modalitate ca să afle. Se întoarse la maşină şi stătu la pândă. Se scurse o oră, după care şeful DAS ieşi însoţit de cei doi.

Lui Malko nu îi fu greu să urmărească BMW-ul prin traficul aglomerat. Acesta ajunse la autostrada del Norte, continuarea străzii Septima. Şeful DAS îi lăsă pe cei doi în faţa unei clădiri situate pe căile 104, apoi îşi văzu de drum. Se opri puţin mai departe, în faţa unei clădiri moderne cu un peron superb de marmură.

Oscar Lopez-Triana coborî din BMW şi urcă în grabă câteva scări. Malko opri la rândul lui şi o luă pe urmele Columbianului. Zări cu coada ochiului trei vehicule 4 x4 parcate lângă trotuar, semn că însoţeau o personalitate. Când ajunse în dreptul uşii imense cu geam, Oscar Lopez-Triana aşteptă lângă consola portarului care vorbea la telefon, sub atenta supraveghere a patru bărbaţi cu figuri ameninţătoare, care patrulau prin hol. Erau gărzile de corp.

Malko deschise uşa în momentul în care portarul punea receptorul în furcă şi îi arăta cu mâna liftul şefului DAS din Medellín. Cele patru gărzi de corp se întoarseră bănuitoare spre nou-venit. Oscar Lopez-Triana tocmai deschidea uşa liftului.

— Oscar!

Malko imprimă vocii sale un ton vesel şi familiar. Columbianul se întoarse, schiţând la început un zâmbet de surpriză.

— Aşteptaţi-mă! strigă Malko.

Fiind luate prin surprindere, gărzile nu reacţionară, iar el traversă holul cu paşi grăbiţi şi intră în cabină împingându-l pe Columbian înaintea lui. Uşa se trânti cu un zgomot sec. Ochii de tăciune ai lui Oscar Lopez-Triana fură străbătuţi de o lucire de groază şi apăsă maşinal pe butonul etajului al cincisprezecelea.

— Ce căutaţi aici? bâigui el.

Malko îi zâmbi cu răceală.

— Vă urmăresc.

— De ce? întrebă Columbianul.

Ţeava pistolului Beretta 92 pe care îl împrumutase de la Miguel

Botero era înfundată deja în gâtul lui.

— Chiar nu aveţi nicio bănuială? îl întrebă Malko.

Columbianul îl privi drept în ochi.

— Nu… nu am, se bâlbâi el.

Liftul se opri cu o uşoară zdruncinătură, iar uşile se deschiseră. Malko zări un coridor cu o mochetă pufoasă verde şi o uşă întredeschisă, în crăpătură stătea Melinda Ávila. Ochiul stâng era vânăt, iar buza inferioară umflată. Se uită la Malko stupefiată.

Timp de câteva clipe, privirea Melindei rămase pironită în ochii lui Malko. Oscar Lopez-Triana se transformase în stană de piatră. Apoi, pe figura tinerei apăru un zâmbet carnasier, feroce. Deschise larg uşa.

— Intraţi, îi pofti ea.

Malko îi împinse pe Oscar înainte. Melinda închise uşa cu grijă. Se aflau într-un hol cu dale de marmură din care se intra în celelalte camere. Melinda Ávila îi arătă lui Malko una dintre ele.

— E acolo, zise ea pur şi simplu.

Malko îndepărtă arma de gâtul Columbianului şi intră. Un bărbat stătea comod într-un fotoliu şi se uita la televizor. Avea faţa buhăită, bărbia proeminentă, o şuviţă de păr pe frunte şi era îmbrăcat cu o cămaşă roz mexicană, întoarse capul şi dădu cu ochii de Malko. La început fu mirat, apoi se nelinişti şi se înfurie. Făcu gestul că vrea să se ridice în picioare.

— Oscar, cine este?

Şeful DAS nu apucă să-i răspundă, căci Pedro García Vela squez văzu pistolul. Mâna se strecură precum un şarpe la curea, de unde smulse Coltul cu mânerul din aur. Încă nu trăsese piedica în clipa în care primul glonţ îl nimeri pe El Mexicano direct în piept. Acesta slobozi un soi de mârâit ameninţător, se ridică din fotoliu, dar o pată întunecată îi apăru pe superba cămaşă brodată. Cel de-al doilea glonţ îl nimeri drept în inimă.

Traficantul se prăbuşi fulgerat în fotoliu, cu privirea fixă şi gura întredeschisă şi degetul mare pe piedica armei. Malko se întoarse, dar îi ţiuiau urechile. Melinda privea cadavrul cu un amestec de dezgust şi de extaz. Alb ca varul, Oscar Lopez-Triana se strădui să înfrunte privirea aurie a lui Malko, dar nu reuşi.

— A murit, observă el. L-aţi ucis. Este… este nemaipomenit.

Malko îi arătă pistolul Beretta 92.

— Ştiţi a cui este arma asta? îl întrebă el pe un ton blând. A

lui Miguel Botero.

Columbianului îi fugi numaidecât sângele din obraji.

— Nu ştiam ce o să păţească, bâigui el. Am crezut că…

Tăcu. Malko îl sfredeli cu privirea. Obrajii îi căzuseră, iar bărbia îi tremura. Se întoarse brusc şi se repezi la uşă. Malko avu timp să-l ochească. Glonţul ţâşni din Beretta şi intră în ceafa lui Oscar Lopez-Tria na. ieşind apoi prin frunte. Columbianul alunecă pe uşă. Malko mai trase încă de trei ori până când şeful DAS se prăbuşi pe marmura din hol. Se făcu linişte.

Tăcerea fu întreruptă de câteva bătăi în uşă. împuşcăturile nu trecuseră neobservate. Malko schimbă o privire cu Melinda Ávila. Ea nu părea prea tulburată de execuţia la care participase.

— Veniţi, zise ea, în timp ce bătăile se înteţiră.

Malko o urmă pe un coridor îngust ce ducea la o uşă pe care ea o descuie şi intrară într-o încăpere cufundată în întuneric.

— Este un apartament din blocul vecin, îi explică ea. Pedro a prevăzut astfel de situaţii ca să scape de poliţie.

Ironia sorţii… Se priviră câteva clipe, apoi Melinda se aruncă în braţele lui şi îl strânse cât putu de tare.

— Plecaţi imediat, zise ea, dacă nu le deschid, sparg uşa.

Îl împinse în apartamentul celălalt şi încuie uşa în urma lui. Malko străbătu câteva încăperi, apoi dădu peste uşa de la intrare. Coborî cu liftul la parter şi ieşi fără să fie văzut, apoi se duse la maşină.

Simţea doar un gust amar amestecat cu un vag sentiment de mulţumire. El, care avea oroare de violenţă, fusese încă o dată nevoit să ucidă cu sânge rece, Pedro García Velásquez nu va fi deferit Justiţiei americane, însă, până la urmă, s-a făcut dreptate.

Teresa se ridică în pat în capul oaselor. Prezentatoarea ştirilor tocmai anunţa moartea lui Pedro García Velásquez şi a lui Oscar Lopez-Triana, apoi camerele de luat vederi se opriră îndelung asupra celor două cadavre, în special asupra Mexicanului care părea că doarme într-un fotoliu adânc, cu bărbia în piept. Un comentator transmitea de la faţa locului, printre poliţişti, pomenind de o răzbunare a Cartelului din Caii, concurentul traficanţilor asasinaţi. Tânăra judecătoare se uită la Malko cu o privire-plină de admiraţie, dar şi de groază.

— Tot nu-mi vine să cred, şopti ea. Avea impresia că e invulnerabil…

— Am avut noroc cu carul, zise Malko, Dacă nu era
Melinda, nu aş fi reuşit.
Până la decolarea avionului mai erau două ore. Trebuia să plece.
altceva în afară de vicisitudini.

Un megafon răsună în salonul VIP-urilor anunţând plecarea avionului lui Malko. Wayne-Maifort se ridică în picioare ca să-l conducă până la pasarelă, îşi ascundea cu greu satisfacţia. Se despărţiră la uşa avionului.

— Aţi schimbat sensul unui dicton care circulă în ţara asta, spuse vesel americanul.

— Care? întrebă Malko mirându-se.

— Până acum se spunea că oamenii cumsecade se găsesc numai în cimitire.

Aeroportul din Bogotá gemea de oameni în uniformă, de patrule în ţinută de luptă şi înarmate până-n dinţi. Wayne Mai-fort arătă legitimaţia unei santinele ca să-i uşureze lui Malko trecerea. Acesta îşi văzu bagajele pe pistă, apoi dispărură în cală. Aparatul „747" al companiei Air France pentru Paris era acolo, lângă un „767" pentru New York, care plecau la aceeaşi oră. Malko urcă în sala de aşteptare a VIP-urilor împreună cu şeful centralei.

După ce plecaseră de la Tequendama, se opriseră la Ambasada SUA pentru o scurtă şi discretă ceremonie în cadrul căreia Malko fusese felicitat cu mare pompă de şeful DEA din Bogotá.

Ca să înşele bănuielile columbienilor, Malko se hotărâse să păstreze secretul absolut. Predase arma lui Miguel Botero care se va duce direct la muzeul secret deţinut de DEA la Miami. John Clifton îl strânsese pe Malko în braţe de-i pârâiseră toate oscioarele, fiind prea emoţionat ca să mai scoată o vorbă. Pentru prima oară de câţiva ani încoace, DEA mai cunoştea şi